„O poveste captivantă, cumplită, excelent scrisă, despre o minciună care crește văzând cu ochii."
Sofie Sarenbrant

virtual-project.eu

oameni capabili

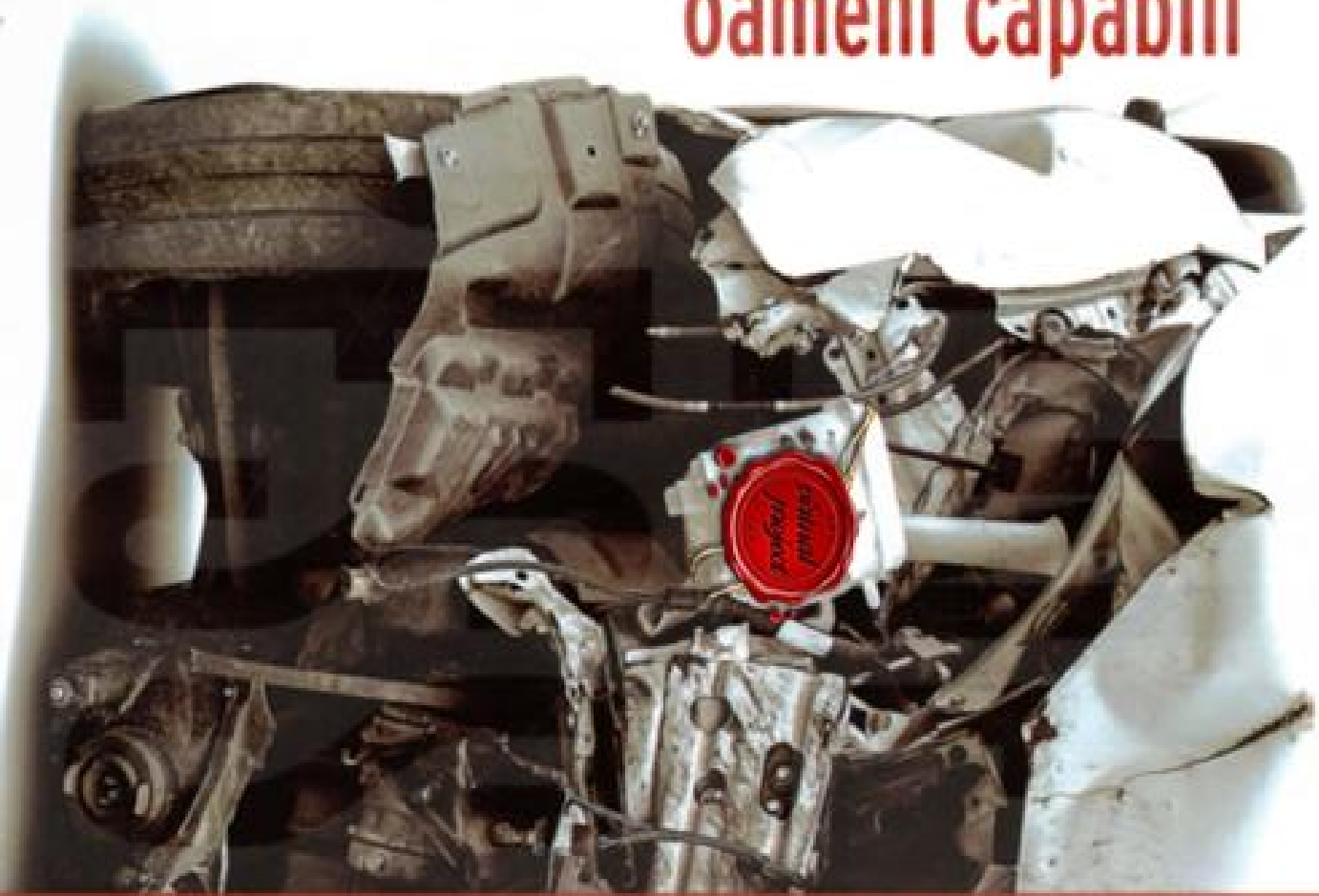

KLAS EKMAN

KLAS EKMAN oameni capabili

CRIME SCENE PRESS

„O poveste captivantă, cumplită, excelent scrisă, despre o minciună care crește văzând cu ochii."
Sofie Sarenbrant

virtual-project.eu

oameni capabili

KLAS EKMAN

Colecție coordonată de **Alexandru Arion**

Klas Ekman

Oameni capabili

traducere din limba suedeză
de Daniela Ionescu

– 2021 –

Klas Ekman este scriitor și jurnalist. Este autorul mai multor biografii apreciate ale unor personalități din muzică și a lucrat la câteva dintre cele mai mari reviste și ziare din Suedia.

Pe lângă activitatea de scriitor, Klas Ekman este directorul editorial al prestigioasei edituri suedeze Volante.

Oameni capabili este romanul lui de debut.

Roman răsplătit cu Premiul Crimetime 2021 *pentru debut la Târgul de Carte de la Göteborg*

Finalist al premiului pentru Cartea anului 2021 *în Suedia*

Johan și Anna, doi amanți, se cazează la un hotel mic din vestul Suediei. Johan tocmai a părăsit-o pe soția lui ca să fie cu Anna și abia așteaptă să sărbătorească. Însă Anna are alte planuri – ea a decis să pună capăt relației. Familia ei e mai importantă decât căutarea fericirii.

O greșeală fatală pe care o comit împreună dezlănțuie tăvălugul de minciuni care îi va purta și pe ei, și pe cei din jurul lor, pe un drum de coșmar. Viețile tuturor vor fi schimbate pentru totdeauna.

Un roman psihologic întunecat, țesut cu măiestrie, despre minciună, responsabilitate și decădere.

Klas Ekman
Oameni capabili
Titlu original; *De kapabla*

Klas Ekman 2020. Published by agreement with Salomonsson Agency

CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României EKMAN, KLAS

Oameni capabili / Klas Ekman; trad. din lb. suedeză de Daniela Ionescu – București: Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-84-9

Ionescu, Daniela (trad.)

821.133.6

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: GELU ISPAS
Bun de tipar: NOIEMBRIE 2021
Tipărit în România

Când întreaga existență i s-a prăbușit, totul s-a petrecut atât de repede!

Cu nici o lună în urmă, singurele lucruri care o preocupau pe Anna erau problemele psihice ale fiului său și obligația de a trăi cu un bărbat plictisitor.

Acum împacheta bucăți tranșate dintr-un corp omenesc în pungi de plastic.

După ce a terminat, a intrat în baie și a făcut un duș rece. Apoi s-a privit în oglindă și a rămas uimită văzând că arăta ca de obicei. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu, nu mai era aceeași.

Sau abia acum devenise ea însăși? *Oare tot ce se întâmplase îi dezvăluise adevăratul chip*?

Abia ăsta era un gând cu adevărat înfricoșător.

CAPITOLUL 1

Joi, 26 septembrie

Psihologul pentru copii se scărpină în barbă. Bucățele mici de piele descuamată căzură pe puloverul lui negru de lână. Pe parcursul întâlnirii, scuamele se tot înmulțiseră, făcând-o pe Anna să se gândească la prima zăpadă. Nu mai erau multe luni până atunci. Vara trecuse atât de repede, chiar dacă fusese mai plictisitoare decât în alți ani.

— Sixten e un copil sensibil, spuse psihologul, cu expresia cuiva care tocmai făcuse o mare descoperire.

Ea îl văzu cu coada ochiului pe Magnus strâmbându-se. Soțul ei era o persoană care nu se dădea în lături, în nicio împrejurare, să exprime deschis ceea ce gândește, și asta era una dintre trăsăturile pe care Anna încă le mai aprecia la el.

— Un copil foarte sensibil, repetă psihologul, aruncând o privire rapidă peste însemnările din fața sa și privindu-i apoi pe fiecare pe rând, pe deasupra ochelarilor nu foarte curați.

Avea o voce caldă și liniștitoare. Cu ce accent vorbea? Polonez sau german? Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Anna. Poate ceva mai tânăr. Nu peste patruzeci, în orice caz.

— Și ce-ar fi de făcut pentru asta? întrebă Magnus, trecându-și mâna prin părul bogat și aproape cărunt.

— Siguranță. Stabilitate, spuse psihologul, și Anna simți nodul din gât. Siguranța și stabilitatea sunt de o importantă majoră acum, în timpul investigațiilor și pe parcursul tratamentului.

Magnus oftă. Anna începu să-și răsucească verigheta pe deget, așa cum făcea de fiecare dată când era neliniștită și stresată. Uneori gestul îl irita pe Magnus. Se căsătoriseră fără ca mai întâi să se logodească și interpreta gestul Annei ca pe un reproș pasiv-agresiv pe care i-l făcea lui: că fusese nevoită să se mulțumească doar cu inelul de nuntă. Dar greșea. În ziua aceea, verigheta părea, pur și simplu, mai largă decât de obicei.

— Aș spune că sarcina voastră este să eliminați orice moment care vă tulbură inutil viața, spuse psihologul. E mai bine să vă concentrați pe

asigurarea unui spațiu cât mai liniștit în jurul lui Sixten. Asta îi va ușura viitorul, cred eu. În orice caz, poate avea un efect calmant, care să-l ajute.

— Ce înțelegi prin „orice moment care vă tulbură inutil viața”? întrebă Anna.

— Orice creează neliniște.

— Nu avem de gând să ne mutăm, să ne despărțim sau să facem alte prostii din astea, spuse Magnus, ca și cum ideea i se părea cu totul absurdă. Viața noastră e cât se poate de stabilă.

Psihologul dădu ușor din cap.

— Desigur, nici n-am spus altceva. Dar, conform experienței mele, pentru un băiat ca Sixten chiar și activitățile cele mai atractive pot ușor să devină copleșitoare. Ba chiar și relațiile. Așa cum stau lucrurile acum, v-aș propune să păstrați aceleași rutine în fiecare zi, pentru a evita blocajele și crizele legate de situațiile neobișnuite. Cel puțin acum, până se încheie investigațiile medicale. Mă gândesc că o bună idee ar fi să-mi prezentați data viitoare, când ne întâlnim, asemenea „momente care tulbură inutil viața” de care v-ați debarasat sau de la care ați luat o pauză.

— O listă? întrebă Anna.

— Da, cred că v-ar folosi și vouă să reflectați asupra existenței, să renunțați la tot ce e nefolositor și poate fi prea mult pentru Sixten. Cred că acum are nevoie de mai multă liniște și de stimulente. Ar fi plăcut și pentru voi, cred.

Anna oftă.

— Vă simțiți în stare să luați în piept o asemenea provocare? întrebă psihologul pe un ton despre care Anna bănuia că se voia empatic.

Anna luă de pe masă paharul de carton. Mai era, slavă Domnului, puțină cafea pe fundul lui. Era și asta ceva.

★★★

Sixten nu avea decât șase ani, dar începuse să se comporte tot mai ciudat de când una dintre educatoare se mutase de la grădinița lui. Mai întâi remarcaseră cei de la grădiniță. Personalul reacționase la tendința lui de a sta retras și de a nu răspunde la întrebări sau de a se înfuria nejustificat. Sixten fusese întotdeauna sensibil la zgomot, dar asta se observa mai mult acum. Când era adus dimineața, se agăța plângând de Anna sau de Magnus.

Noaptea făcea pipi în pat.

Psihologul își schimbă poziția pe scaun și Anna văzu că acesta uitase să se încheie la șliț. Luptă să-și mute privirea în altă parte, în timp ce el stătea acolo și vorbea despre siguranță, dezvoltarea copilului, sprijinul acordat părinților și venea cu soluții pe care ea le găsise deja pe Google într-o grămadă de forumuri ale părinților. Lucruri pe care și Magnus le știa din studiile lui și pe care i le povestise și ei.

Apoi, psihologul le spuse că se bucura că făcuse cunoștința lui Sixten și că aștepta cu nerăbdare viitoarele întâlniri.

— Din păcate, în octombrie nu voi fi aici. Voi ține niște cursuri în alt oraș. Dar mă întorc în noiembrie. Ne-am putea vedea atunci, în ziua de șapte?

Anna și Magnus își consultară agendele.

— Nicio problemă, spuse Magnus. Nu am niciun program special în ziua aceea.

— Iar eu îmi voi lua liber, spuse Anna.

Psihologul își însemnă data, apoi întâlnirea luă sfârșit.

★★★

— Auzi… Ce caraghios… „să fac cunoștința lui Sixten”! spuse Magnus de îndată ce se așezară în mașină. Cine mai vorbește așa? Cred că ne vom duce la altcineva.

— Crezi că asta schimbă ceva? întrebă ea. Doar ne-a fost recomandat.

— N-ai putea măcar să vorbești și cu altcineva?

— Se spune că e cel mai bun din partea asta de țară. Ai putea să vezi și tu dacă poți găsi unul mai bun, spuse ea și primi un oftat în loc de răspuns.

Magnus, care își părăsise vechea slujbă și era acum student la psihologie, avea de terminat o lucrare de grup și alta individuală pe care trebuia să le predea peste zece zile. Îi explicase Annei că, până atunci, avea să fie extrem de stresat și de ocupat. După aceea, lucrurile aveau să se schimbe. Ca de obicei: va putea să ajute mai mult. Cu toate astea, Anna știa că întotdeauna se ivea ceva nou care îl împiedica, apoi se certau, iar Magnus gesticula aprins cu mâinile, furios. „Viața! Asta s-a întâmplat!” urma să spună el. Ca de fiecare dată. Viața nu înceta niciodată să i se

întâmple lui Magnus. Unii ar fi putut menționa în treacăt o planificare defectuoasă, dar Magnus se considera întotdeauna victima unui concurs nefavorabil de împrejurări.

Își puse centura de siguranță, părând să facă un efort supraomenesc. Se rotunjise binișor de când începuse facultatea. Arăta acum ca un tată de copii mici, trecut de patruzeci de ani, lucru pe care el părea să nu-l fi observat, deoarece avea întotdeauna la îndemână ironii la adresa declinului fizic al altor părinți de aceeași vârstă cu el. Obișnuia să spună că era recunoscător pentru norocul de a nu fi îmbătrânit în cinci ani cât alții în cincisprezece, așa cum li se întâmplase celorlalți „grăsani".

Anna porni și apoi îl lăsă pe Magnus la gară, unde trenul de navetă, care trebuia să-l ducă în oraș, era tras deja la peron.

— Ne vedem diseară, iubito, spuse Magnus sărutând-o pe gură, înainte de a coborî din mașină.

Oare buzele lui Magnus fuseseră întotdeauna la fel de lipsite de viață? Sau deveniseră așa cu timpul, iar ea simțea asta numai acum? Acum, când le avea pe ale altcuiva, cu care putea să le compare?

★★★

Se întoarse în centrul de cumpărături și căută un loc de parcare cât mai depărtat de clădirea principală. Lumea din oraș obișnuia să fie extrem de comodă și era mai degrabă pregătită să renunțe la cumpărături decât să accepte un loc de parcare de unde avea ceva mai mult de mers. Aici putea să stea fără să fie deranjată, fără ca vreun cunoscut să vină și să-i ciocănească în parbriz, ca și cum ar fi fost o coincidență incredibilă că se nimeriseră în același timp în singurul centru comercial al orașului. „Ce întâmplare!" ar fi izbucnit și unii, și alții, prefăcându-se că locuiesc într-un oraș adevărat, și nu în suburbia vântoasă și letargică a unui oraș mai mare. „Ce mică e lumea!" obișnuiau ei să spună, ca și cum suburbia lor n-ar fi fost cea mai mică dintre aproape toate celelalte. Mulți se simțeau chiar obligați să spună că locuiesc în oraș, dacă erau întrebați. Al lor era atât de anonim încât ajunsese pe prima pagină a ziarului local faptul că, odată, la un concurs de cultură generală de la televizor, cineva pusese o întrebare despre o movilă din zonă. Asta chiar dacă, bineînțeles, niciunul dintre concurenți habar nu avusese care era răspunsul.

Își sprijini fruntea de volan și își lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Aproape că simțea o durere fizică, ca și cum canalele lacrimale nu-i erau obișnuite să fie folosite.

Ana plângea pentru Sixten, pentru cât de mult îl iubea și pentru cât de mult ar fi dorit să-l știe doar un cățeluș prost, la fel ca toți ceilalți băieței de la grădinița lui, care nu păreau să aibă nimic în cap, ci doar se zbenguiau cu limba scoasă de-un cot și cu muci verzui, fosforescenți, curgându-le din năsucuri în mici șuvoaie încăpățânate. De ce trebuia ca tocmai Sixten să fie atât de sensibil? Problema asta nu aducea niciodată nimic bun băieților. De ce nu putuse să-i semene mai mult tatălui său?

După un timp, lacrimile încetară și Anna se privi în oglinda mașinii. Ca de obicei, rămase surprinsă. Îi era greu să accepte că se vedea pe sine. Ridurile acelea n-ar fi trebuit să fie acolo. Și gura îi căpătase o expresie de severitate care nu i se potrivea de loc. Ochii îi erau injectați, iar rimelul era întins în jurul lor. Luă o bucată de hârtie de menaj din compartimentul pentru acte și încercă să se șteargă, fără prea mult succes. Încercă să găsească o explicație pe care să le-o dea colegelor, ca să nu le ofere prilej de discuții, dar în zadar.

Dacă n-ar fi avut-o decât pe Siri, totul ar fi fost mult mai ușor. Sora lui Sixten era cu doi ani mai mare decât el. Era o fetiță stabilă psihic, puternică și sigură de sine și mergea la școala de lângă grădinița lui Sixten, lucru care le ușura viața acum, când era atât de problematic să-l lase pe Sixten dimineața la grădiniță. Siri era exact așa cum și-ar fi dorit și Anna să fi fost când era mică.

Sfârșitul acela de săptămână avea să fie trist. Ca să nu-l dezamăgească pe Sixten, trebuia să dezamăgească pe altcineva – și pe sine însăși.

CAPITOLUL 2

Joi, 26 și vineri, 27 septembrie

Roger venea legănându-se, purtând în mână o tavă cu pahare. La vederea lui, colegii izbucniră în exclamații de entuziasm și începură să bată cu palmele în masă. Johan se simțea chinuitor de treaz. Fusese nevoit să aștepte o convorbire cu un client și ajunsese cu o oră și jumătate mai târziu decât ceilalți. La momentul acela erau cu toții beți criță și îl salutară atât de gălăgios, încât lui i se păru că erau aproape amenințători și violenți. De cele mai multe ori, ieșirile la restaurant de după serviciu ale celor de la firmă decurgeau civilizat, dar uneori se întâmpla să degenereze și să ducă la discuții bizare despre crizele unuia sau altuia. După toți acești ani, Johan recunoștea atmosfera care preceda asemenea episoade.

— Dă-i drumul, Johan! strigă Roger. Trebuie să ne ajungi din urmă. Trei, unul după altul!

Erau în afara programului, dar numai în teorie. Roger continua să fie șeful. Le împărți celorlalți câte un pahar și lăsă trei în fața lui Johan.

— O s-o iau încetișor, spuse Johan, dar lui Roger nu-i plăcu asta.

Ceva din expresia hotărâtă a gurii, nasul coroiat și claia de păr albă și aproape exagerat de deasă îl făceau pe Roger să semene – chiar și în situațiile obișnuite – cu o pasăre răpitoare. Acum arăta ca păgubit de pradă.

— La naiba, Johan, spuse Lena. De câte ori ieșim împreună?

Era o femeie tunsă scurt, de vreo treizeci și cinci de ani, a cărei față era alcătuită cel puțin șaptezeci la sută din frunte, în timp ce tot restul, inclusiv bărbia disproporționat de mare, se înghesuia mult mai jos.

Sofia, o fată nouă, blondă și palidă, care făcea parte din grupul de proiect, stătea tăcută și îl privea. Johan o asemuia întotdeauna cu o plantă gingașă care se mlădia în adierea vântului.

— Dă-i bătaie, la naiba! spuse Roger. Nu te mai gândi ce-o să fie mâine! Trebuie să sărbătorim.

— Jo-han! Jo-han! scandă Lena, antrenându-i și pe veteranii firmei, Håkan, Pelle și Björn, care, toți trei, erau îmbrăcați cu gecile lor de piele, aproape identice, deși în pub era cald.

Cu părul lor lins, grizonat, pieptănat pe spate, ai fi putut crede că sunt gemeni.

— Ok, ok, poate că un rând nu strică, spuse Johan și dădu pe gât toate cele trei pahare.

— Be-ri-că! Be-ri-că! Be-ri-că! Hal-bă! Hal-bă! Hal-bă! strigă Pelle.

Niciun om normal nu s-ar fi comportat în felul acela, dar Pelle părea să nu știe asta. Roger dădu din cap, în semn de dezaprobare prefăcută.

— Sunteți incorigibili, spuse el și zâmbi mulțumit.

Se ridică și se duse din nou la bar. Johan văzu cum Roger îi împinge la o parte pe câțiva dintre membrii unui alt grup, care protestară nemulțumiți. Puțină lume era la fel de încântată ca Roger de after work-uri, Johan știa asta, iar în acele ocazii nimeni nu avea voie să-i strice cheful sau să-i ocupe timpul cu altceva.

Se întoarse cu câteva pahare înalte de bere.

— E La IPA[{1}]? întrebă neliniștit Björn, care era considerat atotcunoscătorul firmei.

— Bineînțeles, spuse Roger.

Băură cu toții repede. Era tradiție. Roger mai aduse un rând, apoi încă unul.

Johan observă că Lena îl privea. Nu mai spusese nimic de ceva timp, lucru neobișnuit pentru ea. Luă o înghițitură de bere și se aplecă către el peste masă.

— Te culci cu cineva, spuse ea.

Johan simți cum obrajii încep să-i ardă, în timp ce Lena se aruncă înapoi pe bancheta capitonată cu piele roșie a separeului și izbucni în râs.

— Știam eu! strigă ea. Știam eu! Pot vedea asta la oricine. Fir-ar să fie, am puteri supranaturale!

Toată lumea se uita la Johan. Era clar că acolo se întâmpla ceva.

— Ți-o tragi cu cineva! strigă din nou Lena. Varsă tot!

— Pare într-adevăr jenat, spuse Björn.

— Terminați! strigă Johan, blestemându-și obrajii care-l dădeau de gol.

— Ți se citește-n ochi, spuse Lena. Și nu cu micuța Märta! Ai o aventură! De aia te-ai ras în cap și ai început să alergi!

— Johan…, spuse Roger scuturând din cap.

Dar zâmbea. Roger considera infidelitatea un semn de virilitate. Și nu încerca să ascundă asta, mai ales în asemenea împrejurări.

Johan luă o înghițitură de bere și își șterse spuma de pe buza de sus.

— Divorțăm, spuse el. Toate formalitățile sunt îndeplinite.

Se aștepta să-l consoleze cineva, dar nu auzi nici măcar un protest de complezență.

— *Good for you*, spuse Lena. *She's a fucking ice queen.* Și stilul ăsta nou, sănătos, te prinde de minune.

Sofia se legăna în față și în spate, evident ametită.

— Te-ai făcut pur și simplu mai drăguț, spuse ea. Chiar vorbeam despre asta cu ceilalți.

— Nu înțeleg de ce ai așteptat atâta până să te razi pe cap, zise Lena. Îți vine al naibii de bine.

— Da, da, nu aveți copii, spuse Roger. Nimeni nu va avea de suferit.

Chiar asta fusese o parte a problemei, poate chiar motivul cel mai important pentru care căsnicia lor se destrămase atât de repede. Stătuseră mereu fiecare în colțul lui de canapea și se uitaseră la Netflix, ca și cum ar fi făcut loc între ei copilului sau copiilor care nu veniseră niciodată.

— N-ai trăit până n-ai trecut prin cel puțin două divorțuri, spuse Håkan, care avea la activ trei căsnicii, și copii cu două dintre fostele soții.

— Cine e cea nouă? întrebă Lena. Trebuie să ne povestești.

— Nu credem că ai putea s-o lași pe Märta fără să fi întâlnit pe altcineva, spuse Sofia și izbucni din nou în râs.

Johan se simți iritat, pentru că era adevărat. Era, de asemenea, neplăcut să audă cât de mult vorbiseră despre el.

— Ai nevoie de încă o bere, spuse Roger.

— Mai întâi povestește, zise Lena.

— N-o cunoașteți, răspunse Johan.

— Minți! strigă Lena. Nu e roșcata aceea din biroul vecin?

— Johan are nevoie de încă o bere. Dar faceți o pauză, pentru că vreau să aud și eu, spuse Roger îndreptându-se către bar.

— Nu e roșcata, spuse Johan. Încetează!

— O cunoaștem, în orice caz, spuse Lena. Se vede pe tine.

Ca să scape de discuții, se ridică și se duse la toaletă. Se simțea deja ametit bine. Băutura își făcuse efectul și el se legăna înainte și înapoi lângă pisoarul urât mirositor, făcând eforturi supraomenești să nu-și ude

pantalonii. După ce se spălă pe mâini, rămase pe loc, în picioare. Ce vorbise cu ceilalți? Încercase întotdeauna să fie discret când îl întrebaseră despre viața personală. Era chiar atât de ușor de citit?

Johan rămase în pat o bună bucată de vreme după ce se trezi, bănuind că picioarele aveau să-l trădeze. Durerea de cap era greu de definit, parcă fiecare părticică din creier i se revolta. Probabil ar fi vomitat de îndată ce și-ar fi schimbat poziția.

În cele din urmă, îndrăzni să se scoale și să meargă în bucătăria care se afla la parterul locuinței.

Märta ridică privirea din ziarul de dimineață cu un zâmbet care însă nu i se citea și în ochi. Era îmbrăcată într-un chimono de casă și părul brunet îi era ridicat la spate într-un coc în mod voit neglijent, care devenise un fel de simbol al weekendului.

— Așază-te, spuse ea arătând spre scaunul din fața ei.

Se ridică, merse până la fierbătorul de cafea și turnă o cană mare de cafea neagră pe care o puse în fața lui Johan.

— Bună dimineața, iubitule, spuse ea sărutându-l pe obraz, lucru care făcea parte din rutina zilnică.

Și el obișnuia să o sărute dimineața, chiar și după ce hotărâseră să se despartă. Dar nu-i mai spunea „iubito”.

— V-ați simțit bine aseară? întrebă ea.

— A fost… ok, spuse el și încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase de fapt.

Nu avea lacune de memorie, credea, dar gașca pălăvrăgise numai despre nimicuri toată seara. Nu era nimic demn de povestit, nicio bârfa, nimic. Dar simți un nod în stomac când își aminti ce spusese Lena. Și că știau cu toții că avea o relație extraconjugală.

Oare trebuia să-i mărturisească asta Märtei? Nu, ar fi fost o cruzime inutilă. Și, înainte de toate, ar fi fost cumplit de greu.

— Te bucuri de reuniunea de la sfârșitul săptămânii viitoare? întrebă Märta.

Johan simți cum cafeaua i se oprește în gât.

Reuniunea cu foștii colegi de școală fusese una dintre minciunile lui mai puțin reușite. Se șterse la gură și dădu din cap.

— În același timp, sunt un pic emoționat, spuse el.

— Ei… Acum ești altul, zise Märta.

Johan îi răspunse cu un zâmbet care spera că exprima recunoștință. Chiar dacă ar fi fost invitat, n-ar fi acceptat niciodată să meargă la o întâlnire cu fosta lui clasă, dar pretextul i se păruse destul de rezonabil. Îi era ușor să-și caute foștii colegi pe Facebook și, la întoarcerea acasă, să glumească despre cum arăta fiecare. Se uitase deja la fotografiile câtorva dintre ei și constatase că timpul nu fusese îngăduitor cu ei. Era ciudat că mulți dintre cei care arătaseră bine în copilărie și adolescență încetaseră să se mai preocupe de înfățișarea lor când deveniseră adulți. Oare dacă pe vremuri lumea considera că arăți bine, chestia asta pur și simplu ți se întipărea în imaginea pe care ți-o formai despre tine și rămânea acolo chiar dacă nu mai era pe de-a-ntregul reală?

Märta dispăru din bucătărie, în timp ce el rămase pe loc. Auzi mai întâi cum urinează la toaletă, apoi cum se spală pe dinți și pe urmă sunetul ciudat pe care-l scotea când își clătea gura. Se gândea că, în curând, nu-și va mai începe ziua ascultând acest ritual și că asta o să i se pară neobișnuit. Zgomotele acelea care se repetau în aceeași ordine, după cafeaua de dimineață. Johan nu-și putea da seama cu exactitate ce simțea când se gândea la asta. Pe de-o parte era ușurat, dar poate că avea să-i și fie dor de ele.

Capitolul 3

Sâmbătă 28 septembrie

Anna îl cuprinse pe Johan cu brațele și se lipi de el. Îmbrățișarea dură doar câteva secunde, deoarece se înțeleseseră să fie prudenți. Nu puteai ști dacă nu cumva prin apropiere era vreo cunoștință, oricât de improbabil ar fi fost.

— Bună, ce faci aici? întrebă ea cu surprindere prefăcută.

Nu suna convingător. Tot ce învățase la lecțiile de teatru din liceu se topise în eter.

Mirosul lui îi persista în nări. Mirosea a transpirație amestecată cu un parfum pe care nu-l recunoștea, dar care era greu și masculin. De altfel, parfumul era singurul lucru masculin la el. Era convinsă că Johan îl folosea într-o încercare de a-și ascunde sensibilitatea și asta o făcea să-l iubească și mai mult.

Johan era neobișnuit de atent și sensibil, iar asta o atrăgea la el. Într-adevăr, Johan nu era Magnus. Și era într-o formă fizică mult mai bună. Alerga mult și își îmbunătățise stilul de când se întâlniseră. Un mare plus era că își răsese părul rar.

Rămaseră câteva clipe în mijlocul recepției, privindu-se.

— Bem o bere? întrebă Johan.

Să bea o bere printre toți oamenii aceia? Dar ea avea nevoie, fără îndoială, de o bere. Trecuse printr-un infern ca să ajungă acolo.

Mersese pe tot felul de drumuri ocolite până la locul acela neînsemnat. Înspre casă ar fi putut să-l însoțească pe Johan, dar încoace fusese nevoită să vină singură, pentru siguranță. Nu voia s-o vadă cineva intrând în mașina lui Johan. În schimb, pe drumul de întoarcere, el ar fi putut-o lăsa într-un loc potrivit și atunci i-ar fi fost mai ușor să spună că el se oferise s-o aducă acasă cu mașina din oraș, în eventualitatea în care i-ar fi văzut cineva. Poate că nu era sută la sută logic, dar știa că Magnus ar fi devenit mult mai bănuitor dacă ar fi știut că plecase undeva cu un bărbat decât că venise cu el de undeva. De fapt, era o măsură de siguranță exagerată, dar, așa cum stăteau lucrurile, nu voia să se expună unor riscuri inutile. Era extrem de

important să fie prudentă. Dacă Magnus i-ar fi controlat portofelul, ar fi văzut că fusese într-un loc unde se organiza o ședință de meditație yoga, citind nota de plată de la cafenea și găsindu-i cele câteva *powerbars*[2] cumpărate. Dar nu fusese ușor să ajungă la hotelul în care trebuia să-l întâlnească pe Johan. Trebuise să schimbe două autobuze și să străbată niște distanțe care i se păruseră nesfârșite pe drumurile plicticoase de pădure. Până și natura părea deprimată în partea aceea de țară, întunecată, monotonă și plictisitoare.

— Sigur, bem o bere, spuse ea și dădu din cap cu oarecare exagerare, făcând părul să-i cadă peste față.

Îl dădu la o parte și îi zâmbi lui Johan într-un fel care se voia seducător.

Johan comandă două beri blonde tari – acolo nu aveau bere artizanală. Băutura părea diluată, avea acel gust special, fad, care o făcea întotdeauna pe Anna să-și amintească de vechile beții din tinerețe de la hotelul central al orașului: serile de Lucia[3], sfârșitul anului școlar, localuri întunecoase cu scaune de metal, ușor de curățat, giugiulelile cu băieții care miroseau a alcool și a tutun de prizat.

Își comparară minciunile.

— Tabără de yoga… Bună găselniță, spuse Johan.

— Reuniunea cu vechii colegi sună mai greu de dovedit.

— Märta nu e o ființă geloasă. N-ar bănui nimic. N-ar crede că aș fi în stare s-o înșel, spuse el și apoi rămase tăcut câteva secunde. Și nici n-ar concepe că și-ar dori cineva să facă asta cu mine.

Anna nu găsi un răspuns potrivit și zâmbi.

Johan nu era deloc un bărbat urât, dar el nu înțelesese niciodată asta. Avea genul de înfățișare la care trăsăturile începeau să se așeze cu vârsta. Unii deveneau mai arătoși odată cu vârsta, iar Johan era, probabil, o astfel de persoană. Cu timpul, frumusețea devenea ceva democratic. La vârsta aceea erau cu toții cenușii, uzați, cu ochii duși în fundul capului. Anna se gândea că era ceva eliberator în asta. În ceea ce o privea, nu mai simțea nevoia să se raporteze la privirile celorlalți. Nu-i mai păsa ce calificative îi dădeau bărbații pe care nici măcar nu-i cunoștea, dar lângă care se întâmpla să se așeze în trenul de navetă. Depășise etapa aceea și nu-i lipsea câtuși de puțin.

Johan îi povestise că în tinerețe nu fusese prea popular. Pe băieții cuminți îi iubeai, în general, numai de pe la treizeci sau patruzeci de ani, spusese el. Ea îi răspunsese că nu era așa, dar știa că el avea într-o oarecare măsură dreptate. Cu siguranță nu l-ar fi apreciat pe Johan cu câțiva ani înainte. Acum era altceva. Era mereu în alertă, se temea că ar putea spune sau face un lucru care ei să nu-i placă. Neliniștit și, în același timp, super-fericit de atenția ei.

Ea îi luă mâna și i-o strânse, deși hotărâseră să fie cât se poate de prudenți în acel sfârșit de săptămână.

— E totul în ordine? întrebă Johan.

O privea cu ochi mari, care păreau îngrijorați.

— În clipa asta totul e perfect, spuse ea.

Anna nu crezuse că hotelul avea să fie plin. De ce venea lumea aici? Era limpede că mulți dintre oaspeți erau credincioși, veniți acolo la un curs de religie, organizat în sala de conferințe a hotelului. Își țineau Bibliile strâns în mâini. Totuși, nu păreau prea îngrijorați de părerea Domnului despre consumul lor de alcool, chiar dacă preotul cel tânăr și destul de chipeș, care părea unul dintre conferențiari, încerca în zadar să-i convingă să bea cu măsură înainte de începerea cursului. Nu era ușor să fii preot.

— Poate că ar trebui să ne bem mai repede berea, spuse Anna. Vreau să fac dragoste.

Doi bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați în cămăși în carouri, începură să râdă lângă ei.

Anna le răspunse cu un oftat regizat, dar Johan se înroși până în vârful urechilor și zâmbi prostește. Luă o înghițitură atât de mare, încât se înecă și berea îi țâșni pe nas.

Cei doi bărbați începură să râdă și mai tare. Anna se simțea jenată de jena lui, văzându-l cum încerca să-și șteargă berea de pe față cu dosul mâinii. Își puse paharul deoparte, deși nu terminase de băut.

— Vino, spuse ea ridicându-și bagajul și îndreptându-se către lift.

Johan se grăbi în urma ei și Anna îi auzi zgomotul precipitat al pașilor.

Camera era la fel de anostă ca orice altă cameră de hotel. Două fotolii albastre, o masă albă pe care se aflau câțiva fluturași publicitari și o broșură cu informații, veche, dar încă necitită, despre hotel.

Puseră bagajele în hol și începură repede să se dezbrace. Hainele, întoarse pe dos și aruncate la întâmplare, ajunseră pe podea și pe fotolii.

Anna chicotea, amuzată de umflătura care apăruse în partea din față a chiloților lui. Și-ar fi dorit ca Johan să fie dur, dezgustător, chiar violent, s-o facă să nu se mai poată gândi la nimic. Sări în pat, dar când îl privi, buza de jos i se contractă și, oricât încercă să-și alunge gândurile, nu putu să-și stăvilească lacrimile. Sfârșitul acela de săptămână avea să fie atât de greu! Atâtea speranțe spulberate! Nu știa pentru cine avea mai multe mustrări de conștiință, pentru Johan sau pentru ea însăși. Trădarea avea să le facă rău amândurora. Trebuia să renunțe la toate visele ei de viitor. Cele despre care vorbise cu Johan în timp ce stăteau pe o sofa și beau vin și despre care, odată, izbutise să vorbească și cu Magnus.

Johan o privea. Nu-i înțelegea lacrimile și se simțea vinovat.

— Nu, nu, totul e perfect, spuse ea, chemându-l cu un gest al mâinii. Nu știu ce m-a apucat. Mi-a fost într-adevăr dor de tine.

El se întinse lângă ea în pat și o îmbrățișă. Asta îi stârni Annei un nou atac de plâns. Dacă ar fi avut un buton de pauză, l-ar fi apăsat și ar fi rămas atunci și acolo pentru totdeauna, apoi ar fi aruncat telecomanda undeva unde să n-o mai găsească niciodată.

Atmosfera erotică dispăruse, dar ea se gândea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o restabili. Nu trebuia să dea frâu liber sensibilităților și să strice totul.

Își șterse o lacrimă cu mâna și se sili să râdă pentru a detensiona atmosfera.

— Probabil e de la menopauză, spuse ea, lucru care măcar avu darul să-l facă pe Johan să zâmbească.

Se simțea detestabilă, se ura pe sine, ura întreaga viață, pentru că trebuia să facă ceea ce făcea. Dar nu era grabă. Ce era mai rău putea aștepta până mâine.

— Cum a fost la psiholog? întrebă Johan și o trase mai aproape de el.

Anna oftă adânc.

— La naiba, iartă-mă, nu trebuia să te întreb acum despre asta, spuse el. Doar că mă îngrijorasem puțin.

Johan își construise o relație de la distanță cu copiii ei. Era și greu să nu se întâmple asta – ea vorbea atât de mult despre ei! Anna știa că pentru Johan era o traumă că nu avea copii și uneori îi era teamă să vorbească despre Siri și Sixten, dar îl întrebase dacă îl deranjează iar el spusese că nu, că îi făcea chiar plăcere să audă despre ei. Și că spera să-i întâlnească.

— Putem vorbi despre asta altă dată, spuse Anna. Acum vreau numai să stau aici în brațele tale.

— Ok. N-am vrut să te supăr.

— Nu e nicio problemă, hai să nu mai vorbim despre asta.

Anna se înfioră de plăcere când el o strânse mai aproape. N-ar fi îndrăznit niciodată să-i dezvăluie efectul special, aproape supranatural, pe care îl avea prezența lui asupra ei. Johan voia, desigur, să se simtă ca un zeu al sexului, la fel ca toți ceilalți bărbați care, în copilărie și adolescență, fuseseră considerați anoști. Anna avusese și ea parte de asemenea bărbați în timpul facultății, înainte de Magnus. Dar Johan avea o capacitate aproape magică de a o liniști. Nu credea în vindecători miraculoși, nici în baliverne despre aure energetice sau alte asemenea lucruri, dar când o atingea Johan, toată tensiunea adunată în ea până atunci se topea ca prin minune. Chiar și numai după câteva secunde simțea că totul era altfel.

Ca acum.

Abia dacă remarcase greutatea din piept. Trebuie să fi existat acolo timp de mai multe zile, pentru că acum, dintr-odată, simțea că putea din nou să respire adânc și să-și umple plămânii cu aer. Magie. Nu exista niciun alt cuvânt.

Niciun bărbat care o ținuse vreodată pe Anna în brațe nu reușise s-o facă să simtă o relaxare atât de plăcută. Era aproape ca atunci când îi apropiase pentru prima dată pe Siri și pe Sixten de pieptul ei și în corp i se stârnise valul acela de ocitocină pe care era atât de greu să-l descrii, când toată dragostea și căldura se revărsaseră în ea într-un sens pur fizic. Anna simțise asta cu atâta intensitate încât se speriase că se întâmplase ceva în interiorul corpului ei, care producea hormoni în supradoze. O rugase pe moașă s-o ajute, speriată că va muri, dar femeia o privise cu severitate și îi spusese: „Bine ai venit în clubul celor care trăiesc cel mai mare miracol al vieții.”

— La ce te gândești? o întrebă Johan.

Vocea îi suna neliniștită.

— Pari tristă, într-un fel.

— La nimic, răspunse ea și se ghemui lângă el. Încerc să nu mă gândesc la nimic. În afară de faptul că sunt acum cu tine.

— Sigur?

— Da, te asigur.

Rămaseră tăcuți o vreme. Anna își mușca buza ca să se abțină să plângă.

— Sigur e totul bine?

Johan remarca întotdeauna când Anna nu era în apele ei. Aproape că-i putea citi tăcerile. Anna crezuse că numai femeile aveau asemenea abilități, că acestea țineau de substanța albă din creier, mai dezvoltată la femei. Sau era substanța cenușie? O diferență exista, în orie caz, chiar și Magnus spusese asta după unul dintre cursurile de bază de la facultate.

— Eu sunt de vină? Sau s-a întâmplat ceva la psihologul acela? întrebă Johan.

Și una, și alta, se gândi ea, dar când se întoarse spre el în pat zise:

— A fost puțin greu cu Sixten, spuse ea. Ține-mă în brațe așa câteva clipe și te asigur că totul o să fie bine.

— Așa o să fac, zise el.

Anna spera să-și poată reveni. Noaptea aceea trebuia să fie perfectă. Așa hotărâse. Trebuia să fie fantastică, dacă se gândea la ce urma.

CAPITOLUL 4

Duminică, 29 septembrie

Johan stătea în fața intrării hotelului și fuma o țigară la soare, așteptând ca Anna să-și termine dușul. Nu trebuiau să plece decât pe la cinci și el făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru ca ultimele ore să fie cât mai plăcute. Încerca să simtă fiecare fum în tot corpul. Se gândea chiar să memoreze toate mașinile care treceau pe stradă. Una albastră, alta roșie, alta verde. Una neagră. Toate aveau un fel de semnificație, era convins de asta. Atât de minunată putea fi viața – nu aveai decât să înmagazinezi fiecare detaliu și să-l culegi din memorie în ziua în care aveai nevoie de el. Doar începea ceva cu totul nou!

Sigur, nu îndrăznise s-o întrebe pe Anna despre relația ei cu Magnus și era iritant că ea nu începuse încă să se ocupe de divorț. Dar nu voia s-o preseze prea mult. Era însă timpul să se gândească la o locuință, chiar dacă nu era o idee prea bună să cumpere un apartament în care să locuiască doar câteva luni, numai pentru ca, după aceea, să se mute împreună cu Anna. Cu toate astea, înțelegea că ea dorea să găsească un cuib pentru copii înainte să-și clădească o viață împreună cu el. Așa îi spusese.

— Va fi bine, își zise el și zări o mașină argintie care trecea.

Voia să-și îmbunătățească capacitatea de a remarca micile detalii. Avea să fie pasiunea lui de acum înainte. Avea să încerce să vadă lucrurile mici și frumoase din viață, ca, de exemplu, strălucirea soarelui în caroseria unei mașini argintii care trecea, și să le aprecieze cu adevărat. Ceva frumos exista, în orice caz, aproape peste tot, iar acum, când i se oferea o nouă șansă, avea să se străduiască să remarce lucrurile astea. Să nu se mai cufunde în autocompătimire și să nu se mai gândească numai la greutăți, să fie asemenea unui hippie vesel. Exerciții de recunoștință și alte asemenea lucruri, despre care vorbea Sofia la serviciu – asta când îndrăznea să deschidă gura și să spună ceva.

Stinse țigara într-o scrumieră aflată la o oarecare distanță de intrare și se hotărî să mai fumeze imediat una pe ascuns.

Pentru că el fuma pe ascuns. Märta s-ar fi înfuriat dacă l-ar fi văzut.

Din când în când, în cursul dimineții, o văzuse pe Anna închizându-se în sine și părând îngrijorată. Cu siguranță o preocupa situația lui Sixten. El o cunoștea și știa că era mai bine să aștepte, s-o lase pe ea să deschidă discuția. Anna avea nevoie de timp să gestioneze mental greutățile prin care trecea și asta, considera el, era un semn bun pentru viitorul lor împreună. Nu aveau să survină certuri permanente și aprinse despre lucruri mici sau izbucniri necontrolate, din care să trebuiască să se strecoare strategic. Conflictele nu erau punctul forte al lui Johan. Se simțea întotdeauna vinovat, ca și cum el ar fi fost cel care greșise.

Anna era un om bun. Îi păsa de ceilalți. Un om cu adevărat bun. Cu un asemenea om puteai vorbi despre orice. Despre absolut orice. Ea știa să-l asculte, iar el știa s-o asculte pe ea. Märta nu era o ascultătoare prea bună, nici o vorbitoare eminentă. Era pe deplin acaparată de viața ei interioară și prea puțin interesată să aibă companie în lumea gândurilor sale, în care se cufunda adesea, privind în gol, cu ochi lipsiți de expresie.

Johan se întreba cum se întâmplase asta. Cum devenise Märta atât de lipsită de bucurie? Era vina lui? Sau era din pricina tuturor acelor tentative de fertilizare in vitro? De câte ori nu încercase să vorbească cu ea despre asta, îi propusese chiar să meargă la psiholog! Dar ea se arătase tulburată și se înfuriase, iar Johan renunțase să mai deschidă subiectul. Întunericul și frigul pătrunseseră în mica locuință și niciunul dintre cei doi străini care trăiau acum acolo nu păreau pregătiți să rezolve problema. El, unul, începuse să iasă la alergat și dobândise o formă fizică mai bună. Asta n-o apropiase pe Märta, dar el se simțea mai bine. Apoi o întâlnise pe Anna, chiar când începuse să accepte că dragostea și pasiunea erau lucruri pe care le trăiau numai alții, cei care fuseseră instabili de la bun început și care, în general, nu-și puteau controla sentimentele, oamenii smintiți și, în general, cei cu un psihic patologic.

Trase un fum și constată că degetele începuseră să-i miroasă a țigară. Nu era un miros plăcut, dar Anna nu-i reproșa asta niciodată.

Lui Johan îi era greu să-și închipuie cum urma să fie când aveau să se mute împreună. Nu atât în privința legăturii lui cu Anna, acolo știa că avea să fie bine, ci se întreba cum avea să decurgă relația cu copiii. Era singurul aspect care îl neliniștea. Avea să se regăsească în rolul de tată vitreg? Cum trebuia să se poarte cu Sixten? Dacă nu avea să le fie simpatic copiilor? Adolescența avea să devină un coșmar, cu doi tineri care aveau să-i facă

răspunzători, atât pe el, cât și pe Anna, de ce se întâmplase? Și nici cu Magnus nu era de joacă. Era Johan pregătit pentru asta?

Da, era. Anna era perfectă. Intensitatea ochilor ei căprui, aproape negri, lui i se părea inimaginabil de atrăgătoare – în special dacă era combinată cu rujul roșu aprins pe care îl folosea adesea la petreceri. În seara în care se întâlniseră prima dată, i se păruse că Anna arăta ca o sălbăticiune. Și nu fusese prea departe de adevăr. Amândoi erau mai mult decât doar amețiți. Așa începuse totul. Apoi se căutaseră unul pe celălalt, cu angoasa de după beție. Și se întâlniseră din nou. Și din nou. Apoi hotărâseră să renunțe. Nu puteau continua așa. Însă începuseră ceva ce nu mai putea fi oprit.

— Te pricepi atât de bine să pui întrebări, spusese Anna.

Și poate că așa era, dar asta din cauză că el nu avea prea multe de povestit, dacă ar fi fost să se compare cu ea. Johan nu mai fusese niciodată atât de fericit și nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de „cool”. Anna era la curent cu tot. Citise mai multe cărți decât el, văzuse toate filmele posibile, fusese la o grămadă de concerte. El încercase droguri, chiar dacă nu dintre cele mai periculoase. Ea trăise viața pe care el își dorea s-o fi trăit în tinerețe.

Că ea văzuse totuși la el ceva care o făcuse să se îndrăgostească era lucrul cel mai frumos care i se întâmplase vreodată. Până să se întâlnească, Johan se simțise la fel de insipid ca apa dintr-un pahar, în afara perioadei de început, cu Märta. Dar Märta fusese prima lui femeie, și ăsta era singurul motiv care făcuse experiența amețitoare. Anna îl făcuse să se simtă mai interesant. Sigur, ar fi sunat ridicol să spună că îl trezise din morți, însă adevărul era că Johan era convins de asta. În orice caz, ea deschisese ceva în el. Un chef de viață nebănuit până atunci. Spera pentru prima dată într-o viață mai bună și mai deosebită și era mândru că îndrăznise să discute cu Märta despre asta și să pornească „Proiectul Johan și Anna”.

Viața îi surâdea.

— Îmi dați un foc?

Era preotul. Johan fusese atât de cufundat în gânduri, încât nu observase când bărbatul venise lângă el.

— Nu vă e de-ajuns focul credinței? întrebă Johan zâmbind.

Preotul scutură din cap. În dimineață aceea era îmbrăcat într-o geacă de piele care, surprinzător, îl făcea să semene cu un rocker. În plus, avea un

tricou cu *The Cure*. Johan era uimit de această alegere. *The Cure* nu era chiar o formație creștină.

— Pe asta n-am mai auzit-o, spuse preotul.

Johan ridică, scuzându-se, din umeri și îi întinse pachetul de țigări și bricheta.

— Poftim. Credeam că preoții nu fumează.

— Poate că vreau să-mi întâlnesc Creatorul cât mai repede, spuse preotul și scoase o țigară din pachet. Ar fi chiar așa ciudat, la cum arată lumea acum?

Își aprinse țigara și dădu drumul unui cerc de fum.

— Ce faceți aici? întrebă Johan.

— Studii biblice împreună cu câteva suflete rătăcite.

— Interesant, spuse Johan.

— Majoritatea sunt cam plictisitori, ca să fiu sincer. Problemele sunt destul de lipsite de vigoare, tipice pentru clasa de mijloc, care rumegă aceleași probleme la nesfârșit.

Preotul schiță un zâmbet.

— Se pare că nu va fi prea plăcut în cer.

— Ar fi trebuit să i te alături celuilalt grup – beților, comentă Johan.

Preotul izbucni în râs.

— Poate, zise el. Ar avea nevoie să fie călăuziți pe drumul cel bun. Dar tu ce faci aici?

— Păcătuiesc, spuse Johan simțindu-se ușor provocator.

— Deci îl ții pe Dumnezeu ocupat? întrebă preotul.

— De parcă n-ar avea destul de făcut.

— S-ar putea să-i placă și micile probleme, spuse preotul. O distracție agreabilă.

— Am o aventură, spuse Johan fără să înțeleagă de ce lăsase să-i scape asta.

Spera să obțină o reacție. Dar preotul se uita la țigară ca și cum ar fi fost un obiect ciudat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Ar trebui să mă las, comentă el ca pentru sine.

— Ei, hai, doar n-o să pățești ceva de la o țigară.

— Parcă ai fi terapeutul meu. Și de când ține relația asta?

— De ceva vreme, răspunse Johan. Cam de un an.

— Și simți că e ok?

— Da, deși mă voi despărți de soția mea. Și Anna…

Se simți ca un trădător când îi pronunță numele, ca și cum, glumind despre păcat, ar fi jignit-o pe Anna într-un fel pe care nu-l meritau nici ea, nici relația lor.

— E cea cu care sunt aici.

— Ce-i cu ea?

— Și ea o să divorțeze. În curând.

— Aveți copii? întrebă preotul.

— Numai ea.

— Atunci, sper că lucrurile se vor aranja.

Avea o expresie de îngrijorare pe chip și asta îl irită pe Johan. De ce se simțea obligat să răspândească o stare de neplăcere și de îndoială? Oamenii se despărțeau tot timpul. Era la fel de firesc ca ochelarii de citit de care, într-o bună zi, constatai că aveai nevoie.

— Iartă-mă, spuse preotul care probabil remarcase că Johan nu mai era în apele lui. N-am vrut să te supăr. Dar dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva, ai aici cartea mea de vizită.

Îi întinse un cartonaș care era mai subțire și părea mai ieftin decât cele pe care Johan obișnuia să le folosească sau să le primească de la alții la serviciu.

Îngrijorarea preotului nu era de bun augur și îl lăsase pe Johan indispus. Dar cum s-ar fi putut spune că el și Anna comiteau un păcat? Doar se iubeau! În clipa aceea se comportau, poate, detestabil, dar, privite în perspectivă, nu se putea spune că lucrurile erau rușinoase. Uneori pur și simplu așa se întâmplă. Oamenii se comportă execrabil cu partenerii lor de viață, dar își găsesc fericirea în altă parte și continuă să fie buni după aceea – chiar dacă infidelitatea cântărea greu în balanța negativă a karmei fiecăruia. Aveau să înceapă o viață împreună.

CAPITOLUL 5

Tăvile cu resturi de la micul dejun și prânz stăteau împrăștiate pe măsuța de scris și pe fotoliu. Nu ieșiseră din cameră decât ca să fumeze.

Făcuseră dragoste pentru ceea ce Anna hotărâse că avea să fie ultima dată. Sau poate ar mai fi apucat încă o dată, scurt. Depindea de dispoziția în care avea să se afle el.

Johan stătea acum în pat, cu ziarul în mână și o ceașcă de cafea pe noptieră. Ea rămăsese întinsă pe o parte și îl privea. Cât de atent era! Câtă grijă avea ca ea să se simtă bine când făceau dragoste! Aveau să-i lipsească enorm toate planurile și visurile pe care și le urziseră despre viitorul lor împreună… Acel viitor ar fi fost minunat. În mintea ei, până și locuința lor comună era deja mobilată și îi aștepta.

Dar acum era nevoită să-și înghită amărăciunea. Să se decupleze singură de la propria existență.

Johan observă că ea îl privea. Îi zâmbi, dar ea nu reuși să răspundă în același fel.

— Johan, spuse ea. Trebuie să vorbim.

— Sigur. Despre ce?

— Sunt nespus de mâhnită, zise ea, încercând să găsească cuvinte care să nu sune chiar atât de plat.

Repetase de mai multe ori ceea ce trebuia să-i spună, dar acum nu-și mai amintea nimic.

— De ce ești mâhnită?

Zâmbetul lui dispăru și o expresie de compătimire îi luă locul.

— Tu știi că sentimentele mele pentru tine sunt extrem de puternice.

El zâmbi din nou.

— La fel și ale mele pentru tine. Dar trebuie să fii mâhnită pentru asta? întrebă el și se cuibări, încercând să glumească, lângă ea. Am întâlnit amândoi persoana potrivită, nu-i așa? Va fi perfect când vom fi împreună cu adevărat și nu numai așa, câteodată.

— Da, așa este, spuse ea cu vocea cuiva care se pregătește să-și ia avânt pentru a sări peste o prăpastie.

Trase de câteva ori adânc aer în piept.

— Și atunci, de ce ești mâhnită?

Abia acum începu Johan să devină neliniștit.

Ea mai inspiră profund de câteva ori. Era timpul.

— Nu pot să mă mut împreună cu tine, spuse ea.

— Ce?

— Nu pot să mă mut împreună cu tine.

El se rostogoli de lângă ea și se așeză în genunchi în pat.

— Ce vrei să spui? întrebă încrețindu-și fruntea.

— Nu se poate.

— Bine, sigur, putem avea fiecare apartamentul lui, dacă asta vrei, zise el. Oricum ne gândisem să locuim separat o perioadă, ca să nu bată prea tare la ochi.

— Nu, relația noastră trebuie să înceteze, spuse ea ridicându-se.

— Relația noastră? Să înceteze? De ce?

— Pentru că n-am încotro, spuse ea.

Johan o privea cu gura căscată și cu ochii măriți de uimire. Anna simți un gust acru în gură. Nu putea înțelege că spusese, de fapt, asta. Dar nu exista nicio alternativă, niciuna pe care s-o poată măcar întrezări. Sixten era hipersensibil. Recomandările psihologului erau cât se poate de clare și acum ea își dădea seama că acesta avusese dreptate. Nicio activitate sau relație inutilă. Asta era valabil și pentru ea.

— Vorbești serios, sau…?

— Vorbesc serios.

— Dar de ce?

Johan vorbea gâfâind.

— S-au ivit probleme, spuse ea. Nu cu noi doi, ci cu Sixten.

— Ce vrei să spui?

Anna începu să-i povestească. Despre instabilitatea emoțională a fiului, care avea nevoie de siguranță și liniște și a cărui situație se înrăutățise. Despre convorbirile cu psihologul pentru copii. Despre investigațiile medicale care urmau. Despre eventualitatea unui diagnostic de autism. Era greu de spus. Dar era, în orice caz, o alternativă pe care psihologul era dispus s-o ia în calcul. În condițiile astea nu putea divorța. Nu voia să fie ea cea care îi distrugea viața lui Sixten, acum, când acesta avea nevoie de o structură și de ordine.

— În cazul ăsta am putea continua ca acum, spuse Johan. E mai bine decât nimic.

— Nu mai pot trăi așa, răspunse Anna și lacrimile începură să-i curgă. Mai devreme sau mai târziu vom fi descoperiți și atunci acasă se va dezlănțui iadul.

— Dar n-ai de unde să știi sigur că o să fim descoperiți.

— Lucrurile astea ies întotdeauna la iveală, și atunci nu știu cum voi mai fi în stare să trăiesc cu mine însămi.

Johan începu să plângă. Spuse că l-ar putea iubi pe Sixten cel puțin la fel de mult cum îl iubea Magnus. Că îi înțelegea neliniștea, dar că n-ar trebui să procedeze așa. Nimeni nu putea ști dacă un divorț era într-adevăr periculos pentru Sixten.

Dar Anna nu-i putea lua argumentele în serios. El pleca de la premisa că Sixten era un copil rațional și că s-ar fi putut adapta unei asemenea situații. Dar lucrurile nu stăteau așa. Și, ce era mai rău, nu s-ar fi putut bucura de săptămânile în care copiii ar fi locuit cu tatăl lor, departe de ea, știind că Sixten nu se simțea bine.

— Uite ce e, spuse ea, încercând să-și adune gândurile ca să fie în stare să-i comunice ceea ce era cu adevărat important. Uite ce e: nu există decât un singur lucru care dă un adevărat sens vieții mele și acela e posibilitatea de a fi lângă copiii mei când au nevoie de mine. Poate că n-am devenit niciodată ceea ce visam să devin când eram mică, ci m-am ales cu o slujbă anostă la primărie și cu un bărbat pe care nu-l iubesc, dar când reușesc să le fac copiilor mei viața mai bună și mai simplă, simt că mai am un motiv să consum aerul acestei planete blestemate.

În cameră se lasă tăcerea. Când termină de vorbit, Annei i se păru de neînțeles că îi trecuse măcar prin cap să stea departe de copiii ei la fiecare două săptămâni, deja înainte ca lucrurile cu Sixten să se precipite. Tot ce spusese acum era, de fapt, adevărat.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă Johan în cele din urmă.

— Cu tine?

Era transpirat și avea lacrimi în ochi. Anna nu văzuse niciodată un adult atât de speriat. Nu se simțea în stare să aibă grijă și de asta.

— Tu? Tu ești cel mai bun bărbat din lume. Nu e nicio îndoială. Tu ai toate calitățile posibile, doar că relația noastră, așa cum e acum, nu va funcționa. Nici nu vreau să-ți spun să aștepți, pentru că nu se știe dacă-l

voi putea părăsi vreodată pe Magnus. Depinde ce vor arăta investigațiile medicale și asta poate dura luni întregi. Nu pot risca să fim descoperiți, pentru că lucrurile astea ies întotdeauna la iveală, mai devreme sau mai târziu. Iar tu vei întâlni pe altcineva, o persoană mai bună decât mine. Ești plin de calități. Ești mai atrăgător decât crezi, știi să asculți mai bine decât alți bărbați, știi să pui întrebările potrivite. Ești unic.

— Dar am părăsit-o pe Märta, zise el.

— Dar vei întâlni în curând pe altcineva. Și poate vei avea propriii copii. Sau vei adopta. Ești încă tânăr. Pe termen lung, tu o să fii cel câștigat. Știu asta. Iar pe mine mă va durea cumplit, dar așa trebuie să fie.

— Dar eu te vreau pe tine, spuse el.

— Îmi pare foarte rău, răspunse ea și încercă să-l îmbrățișeze, dar el se retrase. Dar poate că lucrurile se vor aranja, totuși. În viitor. Te asigur că vei întâlni pe altcineva. Serios. Vei avea o viață fantastică.

Cuvinte goale, se gândi ea. Atât de incredibil de goale… Era vinovată pentru tot ce se întâmplase. Promisese și, de fapt, plănuise un divorț. În același timp, era bine pentru Johan să scape de căsnicia lui, care murise de mult. El îi povestise despre asta și totul părea să fie un coșmar și mai îngrozitor decât al ei.

— Poate că Sixten trece doar printr-o fază, încercă Johan. Poate că nu e decât o fază.

— Dacă e autism, nu e doar o fază. Mi-aș dori din tot sufletul să fie ceva trecător, dar se pare că lucrurile nu stau așa. Și aș dori să înțelegi cât mă doare totul.

Johan își apăsă fruntea cu mâinile.

— Am renunțat deja la tot. Ce dracu', o să vindem casa. O să divorțez! O să mă mut altundeva!

Atunci ieși la iveală furia. Se ridică și simți dorința de a izbi cu pumnul în perete, dar ezită.

— Dar căsnicia ta era terminată de mult, spuse ea. Îmi pare atât de rău pentru asta, atât de rău!

— Îți pare rău? Dar tu nu ești afectată cu nimic!

— Sixten e un copil. El trebuie să fie pus pe primul loc.

— La dracu'! strigă Johan aruncându-se în pat și îngropându-și fața între perne.

Anna auzi încă un „la dracu’” apoi îi văzu mișcările spasmodice de plâns. Îl mângâie pe spate, dar el se scutură. Ea încercă încă o dată, rostind prudent „Johan…?”, dar el se scutură din nou, așa cum făceau Sixten sau Siri când voiau să arate că sunt furioși și de neconsolat.

Când, în cele din urmă, se ridică, era roșu la față și avea ochii injectați de plâns.

— Asta… noi… e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Știu. Trebuie să mă crezi, și eu sunt total devastată. Dar nu pot să fac nimic. Ești cel mai fantastic bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Te asigur.

Johan își șterse ochii cu dosul mâinii.

— Dar se poate întâmpla orice. Se poate întâmpla ca Magnus să moară, de exemplu. Asemenea lucruri sunt posibile. Și atunci Sixten s-ar adapta la noua situație, nu-i așa?

— Magnus nu e mort.

— Dar dacă ar fi. Vreau să spun, asemenea lucruri se întâmplă mereu, iar un divorț n-ar fi o catastrofă la fel de mare. Poate că ar fi chiar un lucru bun?

Anna îl privi.

— Vreau să spun… Copiii ar avea o mamă mai fericită. Nu?

— Pot să îndur. E singurul meu talent autentic, zise ea.

Era adevărat. Știuse mereu să îndure. Dacă ar fi existat o astfel de competiție, ar fi primit medalia de aur.

— Și asta te-a făcut fericită?

— Nu, dar așa sunt eu.

— Nu e niciodată prea târziu să te schimbi.

— Uite ce e… Poate ar funcționa mai încolo, într-un viitor… Dar acum… Pur și simplu nu pot să fac asta. Pur și simplu nu pot.

El își înfundă din nou capul între perne. Anna spera ca el să-și revină măcar puțin, pentru că îi așteptau un drum lung cu mașina. Autobuzele veneau rar în zilele libere.

— Vrei să ieșim să fumăm? întrebă ea.

Dintre perne se auzi un geamăt.

— Ok, eu mă duc să fumez, spuse Anna.

Ieși din hotel și rămase în fața intrării. Nori întunecați începuseră să acopere cerul. Vara se apropia de sfârșit. O așteptau haine ude de ploaie,

copii mofturoși și o căsnicie care murise de mult, de la sine.

— Felicitări, Anna, murmură ea.

CAPITOLUL 6

Johan stătea gol pe marginea patului și se uita în jurul său. Cum putea lumea să arate la fel? Cum își permitea? Fotoliul nu-și înlocuise tapițeria cu una neagră, măsuța de sticlă de alături era în continuare la fel de murdară ca atunci când veniseră, iar cearșafurile erau tot atât de pline de pete, după sexul pe care îl făcuseră înainte ca Anna să transforme întreaga lume într-un morman de cioburi. Cerul se întunecase – dar ăsta era singurul lucru schimbat, și nu era câtuși de puțin suficient. Totul era ca de obicei și Johan lua asta ca pe o mare batjocură.

Nu avusese nici cea mai mică bănuială că avea să se întâmple așa ceva. Anna fusese puțin mai agitată decât de obicei, dar el crezuse că din pricina lui Sixten. Totuși, ea știuse tot timpul că în acel sfârșit de săptămână se vedeau pentru ultima dată, în afară de ocaziile în care s-ar fi întâlnit întâmplător în supermarket, el cu un coș de plastic uzat în mână, ea împreună cu familia – familia! – împingând un cărucior de metal plin cu copii, paste și lapte bătut.

El – numai el – era cel care pierduse. Pentru Anna, totul avea să continue ca mai înainte. Ea nu făcuse decât să pună punct unei mici plăceri, unei mici aventuri, unei scurte paranteze din viață.

Auzi ușa deschizându-se. Anna intră și se așeză lângă el. Johan simți mirosul de țigară și înțelese că ea nu se mulțumise numai cu una. Și, în acord cu tot ceea ce se petrecea, era posomorâtă.

— Acum ar trebui să plecăm, spuse ea cu o voce ceva mai răgușită decât înainte.

Johan nu era pregătit pentru drumul de întoarcere. Avea să fie cumplit. O ultimă clipă împreună, înainte de a-și lua rămas bun pentru totdeauna. Nu va mai putea niciodată s-o țină în brațe. Anna nu-l va mai îmbrățișa. Nu vor mai sta culcați unul lângă celălalt într-un pat, să vorbească.

— Trebuie să mănânc ceva mai întâi, zise el.

Nu pentru că îi era foame, dar nu rezista gândului că avea să se așeze în mașină și, cu fiecare minut care trecea, să se apropie de finalul catastrofal.

— Ți-e foame? întrebă ea.

— Da, spuse el. Ție nu?

— Ba da, puțin, poate. Dar am crezut că n-o să ai cine știe ce poftă de mâncare acum.

Prin urmare, Anna sugera că el se simțea mult mai rău decât ea. Dar oare nu Anna ar fi trebuit să fie cea care nu putea să mănânce, după tot ce făcuse? Johan voia s-o facă să-i fie rușine, să-i provoace mustrări de conștiință. Nu suporta ideea că ea l-ar putea privi ca pe un ratat, ca pe cineva de care să-i fie milă. N-ar fi putut găsi o soluție de compromis pe care el s-o poată îndura?

Johan se ridică și începu să-și adune hainele, având grijă să se ferească de privirile ei când își trase pe el chiloții, conștient dintr-o dată de goliciunea sa. Acum avea o senzație de nefiresc și se grăbi să-și pună lenjeria și tricoul înainte să-și culeagă de pe jos blugii aruncați la întâmplare în acum îndepărtata beție a fericirii.

Cât de ciudat era că mergeau împreună în restaurantul hotelului. Cât de formal!

Se așezară la o masă de lângă fereastră și o tânără de vreo douăzeci de ani le luă plictisită comanda. Anna părea mai puțin speriată să nu fie văzuți împreună, ca și cum noua situație i-ar fi făcut să arate ca doi oameni aflați într-o relație nevinovată. Era ilogic. Dacă cineva îi recunoștea, și-ar fi pus, oricum, întrebări. Dar Johan nu mai era nevoit să-i pese de nimic.

El comandă chiftele și Anna luă o salată. Și Johan ar fi trebuit, bineînțeles, să facă la fel. Trebuia să aibă grijă ce mânca acum, că rămăsese singur. Teama îl copleși. Când trăise singur ultima dată?

Anna se uita pe fereastră și din când în când își învârtea între degete o șuviță de păr sau își răsucea verigheta. Făcea asta întotdeauna când era emoționată sau încordată – ca de fiecare dată când vorbiseră despre despărțirea de Magnus.

El trebuia să spună ceva. Trebuia să scoată din el ceva care să îndrepte situația. Care să salveze totul.

— Anna! Nu distruge tot ce avem! spuse el și observă cât de accentuat era dialectul în care vorbea. Răzbătea în vorbirea lui de îndată ce devenea agitat. Oare nu ne pripim?

— Ce am avut noi n-a fost decât un vis, spuse ea fără să-l privească în ochi.

Chelnerița veni și puse pe masă, în fața lor, două farfurii.

Mâncară în tăcere. Erau multe lucruri pe care Johan voia să le spună, dar nu le găsea. Că o iubea, Anna știa deja. Cum putuse să facă asta? Cum fusese posibil să-i treacă măcar prin minte așa ceva?

Johan învârtea ultima chiftea în farfurie cu furculița. Se disprețuia pentru că era atât de lipsit de energie. Ar fi trebuit să urle, să se descarce, să-și consume furia care nu făcea acum decât să se întețească. Ar fi dorit să existe ceva care să-i dea Annei mustrări de conștiință cu adevărat, care să nu fie doar strigătul disperat al unui bărbat misogin care nu însemna nimic și pe care ea i-l putea trânti înapoi în față.

— N-o să mă sinucid, spuse el cu un ton care, spera el, sugera posibilitatea contrariului.

— Totul se va aranja, spuse ea. Îmi pare rău. Dar între tine și Märta totul era oricum mort, nu-i așa? Mai devreme sau mai târziu tot v-ați fi despărțit. Nu vreau să spun că n-o să-mi lipsești sau că nu mi-e rușine. Dar totuși… Tu vei ateriza în picioare, te asigur. În timp ce eu voi avea un iad fără tine.

— Am crezut în tine, spuse el. Ai spus că vrei să trăiești cu mine.

— Lucrurile se pot schimba uneori, spuse ea.

— Lucrurile nu se schimbă singure. Tu ai hotărât să le schimbi.

Anna oftă și își ridică privirea la cer, ca și cum ar fi avut în față un copil îndărătnic.

— Nu e vorba nici despre tine, nici despre mine, știi bine asta, zise ea.

— Pentru tine totul pare să fie atât de al dracului de ușor, spuse Johan.

Peste umărul Annei îl zări pe preot, care era în trecere ceva mai încolo. Îi făcu lui Johan un semn cu capul, fără să zâmbească. Oare auzise ceva?

— Crede-mă. Nu e ușor.

— Dar?

— Acum lucrurile sunt cum sunt. Și îmi pare enorm de rău, dar nu pot face altfel.

— Ce crezi că s-ar întâmpla cu Sixten, de fapt, dacă tu și Magnus v-ați despărți? Nu s-ar întâmpla nimic.

— Vorbim despre un copil mic care nu se simte bine. Care percepe lumea altfel decât mine sau tine.

— Crezi că i-ar fi mai rău? Îl condamni să crească cu doi părinți care nu se iubesc.

— Asta e situația. Acum pe primul loc e grija pentru el. Înțeleg, tu nu știi cum e când ai copii, dar…

Într-o altă situație, Johan ar fi putut să treacă pe lângă această remarcă fără să facă prea mult caz, dar acum cuvintele ei avură efectul unui pumn care îl izbi direct în față. Anna ar fi trebuit să-l scutească de argumentul ăsta. Simți o furie nebănuită clocotind în el. Era prea mult.

Își vârî chifteaua în gură ca să nu strige și începu să mestece frenetic.

— Probabil că a venit timpul să plecăm, spuse el după ce înghiți.

CAPITOLUL 7

Bineînțeles, mașina nu porni. Annei nu-i venea să creadă că era posibil un asemenea ghinion. Coborî din mașină și formă numărul lui Magnus. Se depărtă câțiva metri pentru a evita ca o eventuală izbucnire de nervi din partea lui Johan să se audă în telefon.

Magnus oftă adânc când ea îi spuse că avea să întârzie.

— Ok, spuse el. Asta e.

Cândva, în viitor, el avea fără îndoială să folosească acest prilej ca s-o șantajeze, de exemplu când ea avea să-l roage s-o ajute la curățenie în perioadele când el avea examene. Magnus înregistra undeva toate greșelile comise de Anna sau toate acele ocazii în care ea îl obligase să facă un sacrificiu. Ea bănuia că și le nota în telefon.

— Cred că e bateria, spuse Johan când ea se întoarse.

Părea jenat.

Johan vorbi cu cineva de la recepție și, după scurt timp, unul dintre angajați, un tânăr, își trase mașina din cealaltă parte a parcării și, împreună, începură să monteze cablurile de alimentare. Anna își zise că Johan era totuși destul de îndemânatic, spre deosebire de Magnus, care abia dacă știa cum funcționează tabloul electric de acasă.

În timp ce băiatul și Johan se ocupau de cabluri, Anna văzu în oglinda retrovizoare cum participanții la cursul de religie ieșeau din hotel rând pe rând. Probabil aveau pauză. Văzu cum preotul care îi însoțea îl salută pe Johan chiar atunci când acesta se urca la volan.

Mașina porni la a doua încercare și Johan îi făcu Annei semn să vină. N-ar fi fost prea indicat să oprească din nou motorul acum, când în sfârșit mergea.

Anna se așeză pe scaunul pasagerului și Johan demară înainte ca ea să apuce să-și pună centura de siguranță.

Fusese o mare ușurare să părăsească hotelul, dar, după un sfert de oră în mașină, Anna începu să-și dorească să se întâmple ceva – să dea peste un elan sau să se înfigă într-un copac. Pentru că Johan începuse să vorbească, și orice ar fi fost mai bun decât acuzațiile și autocompătimirea lui tot mai violente. Johan părea să crească acolo, la volan, ca și cum ceva

din adâncul lui s-ar fi descătușat și tot ce stătuse închis se revărsa acum în afară.

Învinuirile erau de tot felul, de la „Te temi de apropiere, Anna, te temi de sentimentele tale pentru mine, și de aceea faci asta”, până la „Copiii sunt doar un pretext” și „Pentru tine totul nu a fost decât un joc”. Toate astea o făceau să viseze la o viață fără bărbați.

În același timp, îi era rușine. El sacrificase totul, ea nu renunțase la nimic, doar la relația lor și la fericirea ei.

Anna ar fi dorit să-și pună mâna pe piciorul lui într-un gest de consolare, dar știa că n-ar fi funcționat. Johan era prea furios și prea disperat.

Începu să se gândească la Sixten. Când va ajunge acasă îl va strânge la piept și va accepta că dragostea ei pentru bărbați era un capitol încheiat din viață, însă cel puțin îi avea pe el și pe Siri. Și, vreodată, în viitor, când băiatul avea să-și descopere eul și locul în viață, poate că atunci urma să poată și ea să se gândească mai mult la sine.

Johan schimbă tactica. În timp ce conducea pe drumul de pădure, începu să-i amintească de toate lucrurile obscene pe care le făcuseră împreună, într-o încercare evidentă de a-i eluda inteligența. Dar ea nu se gândea să cedeze.

După aceea reveni la învinovățiri și continuă să-i reproșeze maniacal cât rău îi făcuse și cum îi distrusese viața. Ca și cum n-ar fi fost un lucru pe care ea îl știa deja. Dar Anna simțea că exista totuși o limită, o limită de la care mustrările de conștiință și rușinea se transformau în furie. Oare avea s-o țină așa tot drumul? În cazul ăsta urma o jumătate de oră, sau cât mai aveau, extrem de lungă. Anna încercă să nu-i mai asculte monologul și să se gândească la altceva, dar îi era imposibil.

— Fix acum ți-a venit să te gândești la Sixten! spuse Johan cu o voce care tremura de furie. De ce acum? Doar el a fost destul de vulnerabil tot timpul.

— Încetează! spuse Anna.

Nu mai voia să vorbească cu Johan despre Sixten.

— Ți-am spus doar că vreau să-mi asum răspunderea asta!

„Să-și asume răspunderea? Se comportă exact ca un consultant de echipament electronic”, se gândi ea. „Dumnezeule, măcar dacă am ajunge mai repede!”

— Trebuie să te gândești la tine, spuse Johan. O viață ai.

— Acum lucrurile stau așa cum stau, spuse ea.

— „Acum lucrurile stau așa cum stau”, o maimuțări el. „Acum lucrurile stau așa cum stau.”

— Încetează odată! spuse ea și își scoase telefonul din geantă.

Găsi conexiunea de Bluetooth la sistemul audio al mașinii și nimeri una dintre listele cu muzică ale copiilor.

Crăciunul șoriceilor răsună din difuzoare. Johan apăsă butonul controlului de volum de pe volan și dădu mai încet.

— Acum ar trebui să te potolești, spuse el. Încerc să te fac să mă asculți.

Ea crescu din nou volumul muzicii, într-o încercare de a-i acoperi vocea. Nu reuși, așa că dădu muzica și mai tare.

— Închide-l dracului! spuse Johan cu o voce răstită și hotărâtă care o făcu pe Anna să mărească volumul și mai mult, până când aerul din mașină aproape că începu să vibreze.

Se lăsase întunericul. Anna nu-și dădea seama dacă se însera sau dacă norii doar se înnegreau. Drumul era pustiu. Se aflau undeva, într-un loc uitat de lume, într-una dintre acele păduri întunecate care alcătuiau, cu siguranță, nouăzeci la sută din Suedia.

Johan închise muzica. Anna o porni din nou.

Johan închise muzica. Anna o porni din nou – și mări volumul.

— Încetează! strigă Johan cu atâta furie încât împroșcă cu salivă tot bordul mașinii. Ce naiba te-a apucat?

Anna dădu și mai tare.

— O să vorbesc cu Magnus, spuse Johan O să vorbesc cu el.

Ea îngheță. Ar fi fost o catastrofă. O adevărată catastrofă.

— Ba n-o să vorbești deloc cu Magnus, zise Anna.

Dacă era să vorbească cineva cu Magnus, ea ar fi trebuit să fie aceea – dar nu avea de gând să vorbească cu Magnus. Discuția cu Magnus nu era o alternativă.

— Între noi totul s-a terminat, spuse ea.

— Dacă viața mea e distrusă, atunci și a ta ar trebui să fie, răspunse el.

— N-o să vorbești cu Magnus.

Încercă să pară amenințătoare. Dar pe ce putea conta? Nu credea că Johan ar face asta, dar era furios și asta îi dădea Annei o oarecare

nesiguranță. El nu trebuia sub nicio formă să stea de vorbă cu soțul ei.

— O să-l caut pe Magnus. O să trec pe la voi când e acasă și învață. Și o să-i povestesc tot. Absolut tot. O să-i povestesc despre cum te-am regulat.

Anna detesta bărbații care spuneau că „te regulaseră”. Ce, ea nu-și dorise să facă sex? Să „regulezi” pe cineva suna aproape ca un viol.

Oare era Johan chiar atât de disperat? Nu era genul acela de bărbat. De obicei era cald și plin de solicitudine.

— Încetează! spuse ea și încercă să pară cât mai hotărâtă, dar pe Johan îl pufni râsul.

Nu se putea împiedica să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi făcut așa cum amenința că va face. Procesul pentru stabilirea tutorelui copiilor ar fi intrat în istorie. Ea știa cum ar fi reacționat Magnus. Lupta pentru custodie ar fi căpătat proporții epice! Un clasic. Ceva despre care lumea ar fi vorbit o veșnicie. Magnus și-ar fi ieșit din minți. Oricât și-ar fi iubit copiii, n-ar fi înghițit niciodată așa ceva.

În ce naiba se băgase?

— O să stai zeci de ani la psihologul pentru copii, spuse Johan. Zeci de ani!

Anna nu fusese niciodată violentă. Într-o ceartă, la beție, cu primul ei prieten, aruncase în el cu *Crimă și pedeapsă*, care îl lovise atât de rău, încât îi spărsese arcada. Fusese jenant, dar, după ce puseseră un plasture pe rană, râseseră de întâmplare. Dar când Johan începu să vorbească despre psihologul pentru copii, ceva se rupse în ea.

Luă telefonul și îl trânti în capul lui Johan. El strigă de durere și mirare. Mașina făcu o rotație amplă pe drum. În același timp se auzi o izbitură puternică în capotă și Anna zări ceva zburând prin aer, în fața parbrizului.

Ce făcuse?

Mașina mai alunecă preț de câțiva metri. Johan se lupta s-o țină pe drum și apăsă cu putere frâna. Anna simți cum centura de siguranță îi taie pieptul și cum ceva îi pocnește în ceafa.

Ce făcuse?

— La dracu’! izbucni Johan când mașina se opri. La dracu’, la dracu’, la dracu’!

Capacul motorului era înfundat pe partea Annei.

Ea simțea cum pieptul îi bubuia. Își rupsese o coastă? Sau mai multe?

Își masă ceafa și îl privi pe Johan. Era alb la față. Cearcănele din jurul ochilor lui erau atât de negre, încât, în întuneric, semăna cu un cap de mort.

— Iartă-mă, spuse ea și începu să plângă. Iartă-mă, Johan. Iartă-mă!

— Cred că a fost cineva, spuse el.

— Ce?

— O persoană.

— Cum o persoană? spuse ea ștergându-și lacrimile.

— Cred că am lovit un om.

Cuvintele îi făcură Annei pieptul să se comprime și, pentru câteva momente, simți că nu mai poate respira.

Johan lăsă motorul pornit, deschise portiera și ieși. Nu se vedea nicio mașină. Drumul era la fel de pustiu atât în fața, cât și în spatele lor. Anna încercă să-și repete în minte că loviseră pe cineva. Dar părea neverosimil. Era cu neputință să se fi întâmplat asta. Izbitura nu fusese atât de puternică. Poate dăduseră peste un bursuc. Sau peste unul dintre toți mistreții aceia care ieșeau noaptea din pădure. În orice caz, asta nu li se putea întâmpla unora ca ei. Nu se potrivea. Nu era în regulă. Și cine s-ar fi putut afla acolo noaptea, în mijlocul unei păduri pustii?

Văzu în oglinda retrovizoare că Johan se oprise ceva mai încolo, în întuneric, și stătea ușor aplecat în față, lângă șanțul de pe partea cealaltă a drumului.

Deschise încet portiera și simți în față aerul rece. Își desfăcu centura de siguranță, își masă ceafa și își puse amândouă picioarele pe asfalt. Apoi începu să meargă spre Johan.

— La dracu', spuse Johan când ea ajunse lângă el.

Anna se uită în șanț. Trupul dinăuntru era mic. Crezu mai întâi că era al unui copil, poate al unui adolescent. Dar când se uită mai bine văzu că fața era brăzdată de riduri.

Anna își duse mâinile la stomac și începu să gâfâie.

Era numai vina ei.

CAPITOLUL 8

Anna coborî în șanț și se ghemui lângă femeie. Johan o văzu întinzându-și mâna către gâtul victimei și controlându-i pulsul. După câteva secunde, trupul se contractă, iar Anna se trase brusc în spate și ateriză în apa de pe fundul șanțului. Începu să țipe.

— Taci! se răsti Johan la ea și se uită împrejur, ca și cum cineva s-ar fi furișat deodată lângă ei.

— Ce-am făcut? întrebă ea cu un glas asupra căruia părea să fi pierdut orice control. Johan, ce-am făcut noi?

— Noi? repetă el.

Și vocea lui parcă se spărsese.

— Tu ești de vină, Anna! Dacă nu m-ai fi lovit cu telefonul, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Anna se ridică și începu să-și răsucească speriată verigheta. Femeia zăcea nemișcată. Complet lipsită de viață.

Ce trebuiau să facă? Să sune la salvare, desigur, se gândi Johan. Și la poliție? Da, și asta. Scoase telefonul, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu fu în stare să-și formeze codul de deblocare.

— Oare chiar e moartă? Chiar e…? întrebă Anna.

Johan puse telefonul înapoi în buzunarul gecii, coborî în șanț, se ghemui lângă ea și se aplecă peste corpul inert.

— Uite-te la ea, ce dracu'! spuse el.

Glasul îi era pițigăiat. Se ridică și se aplecă în față, cu mâinile sprijinite pe coapse, și respiră adânc.

— Uită-te la sânge. Și n-am văzut-o respirând. Pentru asta, închisoarea ne mănâncă.

— A fost un accident, spuse Anna.

Acum părea mai stăpână pe sine decât el, dar pupilele îi erau în continuare dilatate de groază.

— Pare moartă de-a binelea, spuse el în falset. Al naibii de moartă.

— Dar s-a mișcat, spuse Anna. Sigur ai văzut și tu.

— A fost numai un fel de spasm. Ce naiba am făcut?

El scutură din cap.

— Ce facem acum? întrebă cu voce stridentă. Sunăm la salvare?

Cuvintele o făcură pe Anna să rămână nemișcată, ca și cum începea să simtă șocul, să înțeleagă ce se întâmplase.

— Oare ce căuta aici? întrebă Anna. Ce naiba caută cineva aici, în mijlocul pustietății?

Era furioasă, dar avea dreptate: cine stătea în mijlocul unui drum întunecos de pădure? Doar nu merseseră chiar atât de aproape de marginea drumului, nu?

— Dacă vine cineva? întrebă ea.

— Trebuie să sunăm la salvare. Poți să suni tu? Mie îmi tremură mâinile.

Anna nu făcu niciun gest să ia telefonul.

— Ar trebui să aprinzi avariile, spuse Anna.

Johan o privi nedumerit. Îi luă câteva secunde până înțelese. Apoi se îndreptă spre mașină și făcu așa cum spusese ea. Lumina farurilor străluci în întuneric.

Acum trebuiau să facă ceva. Cumva. Nu doar să stea și să aștepte până venea altă mașină.

— Sun la poliție, atunci, spuse Johan și își scoase din nou mobilul.

Mâinile încă îi tremurau, dar trebuia să încerce. Trebuia să reușească să-și controleze, într-un fel, blestematele de mâini și de degete care continuau să-i tremure.

— Nu încă, spuse Anna. Nu încă.

— Dar o să moară!

— E deja moartă, zise Anna.

Lui Johan gândurile i se învârteau în cap și corpul i se contracta spasmodic. Putea să stea în picioare, dar acestea îi tremurau, își mișca mâinile necontrolat și, Dumnezeule, ce frig era! Încercă să-și silească degetele să formeze numărul de la Urgențe, dar degetele nu voiau să-l asculte.

— Fir-ar să fie, nu reușesc, spuse el și își privi mâna care tremura.

Anna veni lângă el și îl cuprinse pe după umeri.

— Johan, te rog. A fost un accident.

Vocea îi părea liniștită. Parcă o altă persoană i-ar fi intrat în piele. O persoană complet calmă și logică.

— Gândește-te, Johan. Gândește-te. Nu ne-a văzut nimeni.

Prin tot acel haos din minte, el înțelese, totuși, ce voia ea să spună.

— Ești nebună, zise el.

Ce voia Anna? Să se urce în mașină și să plece mai departe?

— Cum arată mașina?

— Ce vrei să spui?

— Du-te și uită-te ce s-a întâmplat cu ea.

Johan îi urmă instrucțiunile. Era mai ușor să urmezi indicațiile altcuiva. Nu trebuia decât să asculți, fără să fii nevoit să te aduni. Se apropie de mașină și se uită câteva clipe la capotă, care avea o înfundătură adâncă. Dar înfundătura nu era deloc așa cum crezuse el, ci mai degrabă ca după o coliziune cu o căprioară sau ca și cum pe tabla mașinii ar fi căzut un obiect greu. Mașina ar fi trebuit să fie mult mai avariată după impactul cu o persoană. Și zgomotul ar fi trebuit să fie mai puternic. Izbitura nu fusese nici pe departe la fel de dramatică precum ar fi trebuit să fie.

Când se gândea la cât de grave erau consecințele accidentului, felul cum se produsese i se părea banal.

Se întoarse spre ea.

— Aș putea să spun că am lovit o căprioară, spuse el.

Cuvântul „aș” îi arse inima. Anna simțea că nu era în ordine. Era ca și cum el și-ar fi asumat toată vina doar pronunțându-l cu voce tare. Până la urmă Anna fusese cea care îl iritase cu melodia ei de Crăciun și care îl lovise cu telefonul, făcându-l să piardă controlul mașinii.

Johan începuse acum să-și revină și să se simtă mai prezent. Dar nu putea decide ce era mai bine să facă. Și-ar fi îngreunat situația. Și pe a Annei, dar nu la fel de mult. Nu ea fusese la volan.

— E absurd să gândim așa, zise ea.

Părea recunoscătoare că el îi ținea isonul. Asta dacă i-l ținea. Johan nu se putea hotărî.

Drumul era în continuare pustiu. Erau singuri în întunericul care se adâncea tot mai mult. Singura lumină venea de la semnalizatoarele de avarie ale mașinii.

— Ok, nu avem decât s-o ducem în pădure, spuse Anna. N-am văzut niciun semn de viață.

— Dar pulsul?

— N-am simțit niciun puls, zise ea.

Însă nu părea prea convinsă.

— Deci doar o cărăm în pădure?

— Da, să nu se vadă de pe drum, spuse Anna. Trebuie să ne grăbim.

— N-ar fi mai bine să sunăm la salvare? Doar n-a fost decât un accident.

— Nu înțelegi ce-ar însemna asta pentru noi?

— Vrei să spui, pentru tine.

— Da, mă gândesc, bineînțeles, la copiii mei, zise ea. Dar și la noi.

Asta veni pe neașteptate în tot acel haos, iar Johan se simți puțin rușinat că vorbele Annei îi dădeau un licăr de speranță pentru viitor. Acest secret comun avea să-i aducă mai aproape unul de celălalt. Cum ar fi putut Anna să-l părăsească acum? Iar cealaltă alternativă ar fi fost mult mai neplăcută, cu poliția și soțul Annei și un verdict care, cu siguranță, ar fi fost cel de „omor din culpă". Se cutremură. Anna îi punea la îndemână o soluție mai simplă. Dacă ea putea trăi cu asta, la fel de bine putea și el.

Coborâră în șanț.

Johan își văzu mâinile apucând umerii femeii, dar nu-i simți. Parcă altcineva făcea asta, nu el. Altcineva vedea capul însângerat și altcineva auzea gâfâielile Annei atunci când ridică trupul. Cadavrul era greu și abia reușiseră să-l scoată din șanț. Îi făcură vânt și îl aruncară pe partea cealaltă. Trupul inert căzu cu un plescăit pe pământul îmbibat de umezeala toamnei.

Johan îi făcu semn să lase corpul acolo, lângă șanț, dar Anna arătă spre pădure și propuse să-l care câțiva metri mai încolo, până sub copaci. Era greu, ea gâfâia, ofta și înjura. Crengile o loveau în față, îi agățau hainele, iar pădurea mirosea puternic a putred. Pământul era neașteptat de ud și umezeala aceea emana multe mirosuri pătrunzătoare. Totul putrezește acum, își zise el. Poate că era bine.

Anna se împletici o dată, Johan de două ori, dar își continuară drumul printre copaci. Trăgeau cadavrul după ei, spatele i se târa pe pământ, nu aveau forță destulă să-l ridice, iar lui Johan îi era rușine de felul brutal în care se purtau cu trupul. Asta n-ar fi meritat-o nimeni.

În întuneric, pădurea părea să trăiască o viață proprie. Johan avea impresia că ramurile se întindeau după ei să-i zgârie, să-i agațe, să-i împiedice și să-i facă să se întoarcă. Dar ei continuară să meargă.

— Nu mai pot, spuse Anna.

Lăsară încet corpul jos.

— Ce facem acum? O acoperim? întrebă Johan.

Anna dădu din cap. Puseră peste trupul femeii pământ ud, ace de brad, crengi și frunze. În cele din urmă acoperiră corpul pe de-a-ntregul. Ar fi trebuit să fie greu de descoperit dacă nu călcâi pe el.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, uitându-se la mormanul din fața lor, când, deodată, acesta se scutură. Johan nu putea să jure, dar movila parcă scosese un geamăt.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— N-a fost decât vântul, răspunse Anna.

— Ești sigură?

— Da, zise ea, dar el simți că nu era prea convinsă.

— Să ne întoarcem la mașină, spuse Johan.

Johan era zgâriat, simțea cum umezeala îi pătrunsese în încălțări și se întreba cum avea să-i explice toate astea Märtei.

Motorul rămăsese pornit. Își curăță ce se mai putea curăța de pe haine înainte de a se așeza în mașină. Își recăpătă o oarecare siguranță de îndată ce se văzu înapoi pe scaunul șoferului, dar se întrebă cum avea să conducă până acasă.

— Intră în mașină, spuse el. Dar mai întâi scutură-te de frunze.

Anna se așeză și mașina porni.

— Fir-ar a dracului, spuse Johan și își încordă brațele pentru a ține mașina pe drum.

— Nu-mi vine să cred, zise Anna. Totul e ca într-un vis.

Johan se întrebă cum avea să poată trăi cu ceea ce tocmai făcuseră. Dar oare avea să reușească?

După o veșnicie, văzură deodată binecunoscuta intrare în oraș. Aveau senzația că merseseră îndelung, și totuși parcă ajunseseră prea repede. Străzile le erau acum familiare, dar Johan simți o nouă neliniște. Neliniștea că i-ar putea vedea cineva, că ar putea remarca mașina lovită. Că cineva va pune o întrebare. Că cineva îi va observa sau se va gândi la ei. De fapt, ar fi vrut s-o lase pe Anna în centru, ca să evite drumul până în cartierul ei, dar simți că nu era o alternativă acceptabilă.

Opri la oarecare distanță de casa Annei iar ea se uită în jur să se asigure că nu-i vedea niciun vecin.

— Arăți îngrozitor, spuse el. Ce-o să spui acasă?

— Că am alunecat când a trebuit să ajut la schimbarea unui cauciuc, spuse Anna.

Era clar că se gândise la asta. În ceea ce-l privea, Johan nu avea nici cea mai mică idee ce avea să-i spună Märtei, dacă ea l-ar fi întrebat. Poate tot ceva de genul acela?

— Salută-l pe Magnus, spuse Johan când Anna coborî din mașină.

Îi scăpase. Nu intenționase să fie malițios, dar ea încremeni. Johan nu se gândise că Anna i-ar fi putut lua cuvintele ca pe o continuare a amenințării de mai devreme, dar ea le interpretă exact așa și simți o mare slăbiciune în tot corpul.

— Ai spus o mare prostie, zise Anna cu voce scăzută.

Apoi își redobândi stăpânirea de sine, ieși din mașină și închise portiera în urma sa.

El rămase în mașină în timp ce ea deschise portbagajul, își luă geanta și începu să meargă grăbită în lungul străzii, către vila unde locuia împreună cu familia ei. Nu se întoarse să-i facă semn de rămas-bun.

Johan porni spre casă. Se gândi că vilele din cartierul Annei păreau lipsite de suflet. Duplexul în care locuiau el și Märta avea mai mult farmec.

Orașul era cufundat în liniște în acea seară de duminică. Însă, la drept vorbind, era un loc unde niciun adult nu ieșea decât dacă făcea jogging sau avea de plimbat un câine.

Când, la plecare, Anna deschisese portiera, Johan simțise un nou fel de răceală pătrunzând în căldura mașinii. Era un preludiu pentru înghețul din nopțile care urmau și pentru frigul pe care aveau să-l aducă cu ele.

CAPITOLUL 9

Peter făcuse din nou mai multe cumpărături decât planificase. Găsise un preț bun la hârtia igienică din supermarket și se gândise că trebuia să profite de asta și să cumpere, în special într-o seară de duminică precum aceea, când, din cine știe ce motiv, magazinul era gol. Nu era chiar plăcut să cheltuiești banii pe „lucruri de rahat", se gândise el. Era exact genul de glumă la care mama lui și-ar fi ridicat exasperată ochii la cer, dacă ar mai fi fost în deplinătatea facultăților sale mintale.

Dar să intre pe ușă se dovedi a fi mai greu decât crezuse. Nu-i plăcea să pună pungile pe jos. Cine știe cu ce gângănii sau mizerie se putea pricopsi. În vara aceea fuseseră multe urechelnițe, care se mișcau rapid, micile canalii, când era vorba să se ascundă, și se strecurau până și în cel mai mic cotlon. Încercă să țină pungile într-o mână, un pachet de hârtie igienică sub braț, și să deschidă cu mâna în care ținea al doilea pachet.

Aproape reuși.

Dar plasticul pachetului din mâna cu cheia se sfâșie de peretele aspru și două role de hârtie se rostogoliră pe jos. La dracu'! Dar, în aceeași secundă, Peter auzi în minte glasul mamei spunând „pune două coroane în borcan!", cum se întâmpla de fiecare dată când îl auzea folosind o expresie necuviincioasă. Se mândrea că, de când devenise adult, nu pusese niciodată coroane în vreun borcan.

Peter așeză pungile în fața ușii și începu să culeagă sulurile de pe scări.

De acolo, de unde stătea aplecat, putea să-l vadă pe tânărul lui vecin ieșind din parcare cu spatele, într-o mașină electrică, asemenea celor pe care lumea și le cumpără ca să arate că are bani și, ca de obicei, în viteză, fără să țină seama că pe stradă locuiau mulți copii.

Peter se uită la el cum se îndepărtează.

Ajuns în hol, își desfăcu șireturile de la pantofi și își puse geaca în cuier. Helmer, trezit din somn, veni greoi din camera de zi să-l întâmpine și Peter îl mângâie pe cap până când câinele se plictisi și fugi înapoi în coșulețul lui. Helmer începea să îmbătrânească, nu mai era la fel de vioi cum fusese cu un an înainte.

Îl luaseră împreună, Peter și mama, după ce îl găsiseră pe o pagină irlandeză de internet pentru adopția câinilor fără stăpân. Peter se neliniștise din cauza tuturor bolilor pe care Helmer le-ar fi putut aduce sau a eventualelor traume psihice pe care câinele le-ar fi putut avea, dar mama lui insistase. Slavă Domnului! Helmer era un câine fantastic și nici măcar nu avusese nevoie să-l dreseze să-și facă nevoile afară, deși era încă pui când ajunsese la ei. Și era o companie minunată, cu atât mai mult acum, când mama nu mai era mama și fusese nevoită să se mute într-o casă de bătrâni. Era de necrezut ce putea face un atac cerebral dintr-un om.

Peter îl trase pe Helmer mai aproape, se așeză cu el în fotoliu și începu să-l scarpine după ureche.

— Te-ai simțit bine astăzi la grădiniță[4]? întrebă el.

Femeia care se îngrijea de grădinița de câini primise cheia de la casă, așa că îl putea lua și aduce pe Helmer dacă Peter întârzia la serviciu. Era puțin neplăcut că un străin putea intra în casa lui după bunul plac dar, după ce mama se mutase, el avusese nevoie de ajutor. Era imposibil să vină acasă în fiecare zi la prânz să-l scoată pe Helmer la plimbare.

— Mi-aș dori să poată veni acasă, îi spuse el lui Helmer.

Câinele scoase un scâncet.

— Mi-e al dracului de greu așa, spuse Peter și auzi cum i se îngroașă vocea.

„Pune două coroane în borcan!”, îi răsună în minte vocea mamei lui. Avuseseră întotdeauna ceea ce putea fi numită o relație complicată, dar acum se bucura că vocea ei rămăsese totuși undeva, chiar dacă uneori îl aducea în pragul nebuniei. Femeia punea sub semnul întrebării tot ce făcea el – chiar și cămașa pe care o alegea sau felul în care își schimba tunsoarea.

Afară, în stradă, se auzi o mașină care mergea cu viteză și apoi o izbitură. Peter tresări atât de tare, încât Helmer țâșni jos din brațele lui, fugi la fereastră și începu să latre. Peter îl urmă.

Îl văzu pe tânărul său vecin stând în stradă, în fața mașinii cu care intrase într-un gard, și strigând la o fată cu păr mov, la fel de tânără ca și el, care ieșise la plimbare cu pudelul ei. Obișnuiau să se salute din cap, fata și Peter, așa cum fac proprietarii de câini atunci când nu vor să aibă prea mult de-a face unul cu celălalt, dar țin să semnaleze că și-au remarcat reciproc prezența fără să se arate, totuși, prea interesați.

Oare blestematul acela de băiat fusese cât pe-aci s-o calce cu mașina?

Ei, drăcia dracului, asta-i prea de tot! se gândi Peter.

Scoase telefonul din buzunarul stâng. Mama îl avertizase întotdeauna că avea să se îmbolnăvească de cancer testicular dacă își ținea telefonul acolo, dar acum nu mai avea de ce să se ferească. Testiculele acelea nu erau, și așa, nimănui de vreun folos.

Formă 112, cum o mai făcuse de multe ori, selectă un număr de interior și, în cele din urmă auzi un glas ușor răgușit de bărbat, pe care îl recunoscu, dar al cărui nume nu-l aflase niciodată. În ziua de azi, lumea pierduse obișnuința de a se mai prezenta. Pur și simplu așa stăteau lucrurile.

Peter își spuse păsul și adăugă că nu voia să dicteze nimănui cum trebuia să-și îndeplinească obligațiile de serviciu dar că, oricum, cineva trebuia să aibă o discuție serioasă cu băiatul. În orice moment s-ar fi putut produce un accident grav. Era chiar foarte probabil.

Vocea cunoscută aprobă onomatopeic ceea ce Peter interpretă ca fiind o bunăvoință plictisită și apoi convorbirea luă sfârșit.

Peter oftă. Cel puțin își făcuse datoria de cetățean. Se întoarse în hol, ridică pungile și le aduse în bucătărie, le goli, sortă totul cu meticulozitate, așeză lucrurile la locul lor bine stabilit. Ordinea era o virtute! Apoi scutură pungile și se uită pe la îndoituri să nu rămână vreo urechelniță sau vreo altă gânganie. Nu găsi nimic. Nici măcar cel mai mic păianjen.

Mâncarea pentru cina târzie din acea seară o cumpărase de la raionul de delicatese. Câteva sărmăluțe delicioase, o cantitate considerabilă de varză creață și ceva numit kimchi, despre care mama îi explicase că era sănătos pentru flora intestinală. Ea fusese extrem de interesată de asemenea lucruri în ultimii ani, și, sigur, într-un fel părea și firesc. Dar Peter nu era la fel de pasionat să gătească și, în ultimul timp, cumpărase multă mâncare gata preparată. Însă chiar și atunci obișnuia să aleagă varză creață și kimchi, mai ales pentru a scăpa de dojenile ei, pe care i se părea că le aude mereu. Crezuse că singurătatea avea să fie un dezastru, dar se dovedise că, dimpotrivă, singurătatea îi lipsea în unele clipe, pentru că ea, mama, era mereu în gândurile lui, se amesteca în tot și îi manipula viața. Nu-i plăceau cărțile pe care le citea el, nici emisiunile la care se uita, nici mâncarea pe care o mânca.

Mama nu mai era acasă de mult, dar era mai prezentă ca niciodată. De cele mai multe ori asta era o consolare, dar nu întotdeauna.

Mâncă la masa din bucătărie, concentrându-se la cea avea în farfurie, apoi veni în sfârșit timpul să se piardă în lumea binecuvântată a filmului. Peter deschise aplicația cu filme și căută *Podurile din Madison County*. Nu mai știa de câte ori îl văzuse, și nu credea că aceea avea să fie ultima dată. Filmul era atât de emoționant, da, chiar era – cu asta erau de acord atât el, cât și mama. Nu știa dacă ea înțelegea că el se identifica în fotograful singuratic care venise în localitate să fotografieze poduri și care găsise acolo dragostea vieții lui. Mai exista speranță. Viața nu trecuse încă. Poate că, la un moment dat, avea să aibă și el cui să-i trimită ceea ce rămânea în urma lui.

Peter nu simțea, de fapt, lipsa unui tovarăș de viață, dar trebui și de data asta să clipească mai des pentru a-și stăpâni câteva lacrimi, pentru că filmul îi dădea cel puțin o speranță vagă că în viața lui se mai putea încă întâmpla ceva frumos și interesant. Își înfundă degetele în blana aspră a lui Helmer și îi masă gâtul subțire.

CAPITOLUL 10

Luni, 30 septembrie

Siri și Sixten refuzau să-și pună hainele și Anna își pierdu răbdarea. Sixten o lovi fără motiv pe Siri și ea începu să plângă. De obicei, Anna era o fire răbdătoare, dar astăzi nu era în stare să suporte mofturile copiilor. Era prea mult într-o dimineață ca aceea. Nu dormise aproape deloc și undeva, în adâncul ei, apăruse parcă un vid care o absorbea tot mai mult. Simți pentru prima oară o distanță între ea și copii, ca și cum, după întâmplarea din seara precedentă, ceva important din ea încetase să mai existe, iar în același timp era uimită că ceea ce rămăsese încă mai funcționa.

— Lovește-l și tu data viitoare. Așa poate că se învață minte, îi spuse ea lui Siri.

Fetița îi băgă imediat degetul în ochi lui Sixten, care începu să urle. Anna se văzu nevoită să-l consoleze și să-și facă reproșuri. Nu mai spusese niciodată așa ceva. Persoana din dimineața aceea pur și simplu nu era ea.

Auzi cum Magnus trântește cartea groasă de curs pe masa din bucătărie.

— Încearcă să te controlezi, Anna! strigă el. Nu știu ce-i cu tine, dar nu-ți vărsa problemele asupra copiilor.

— În cazul ăsta ai putea naibii să mă ajuți!

Scaunul se târșâi pe podea când Magnus se ridică și intră în hol, trăgându-și pantalonii de casă care aproape îi căzuseră de tot și lăsau la vedere o parte din posteriorul său tot mai rotund. Se apropie de ea. Anna îl privi cu dezgust.

Măcar de nu m-ar îmbrățișa, se gândi Anna. Obișnuia s-o îmbrățișeze în situațiile cele mai nepotrivite. Și, ca un făcut, se trezi că brațele sale pufoase o trag către pieptul lui și către tricoul cu Franz Kafka, vechi și rupt pe alocuri, pe care îl purta de mai multe zile. De când se cunoscuseră, Magnus se încăpățâna să poarte prea des acel tricou, o amintire dintr-o călătorie din tinerețe cu trenul la Praga, unde se infectase cu chlamydia.

— Cum se simte, de fapt, micuța mea soție? întrebă el cu cel mai blând glas al său.

Vocea lui căpăta mereu o notă de aroganță când folosea acel clișeu terapeutic. Cum naiba își închipuia că e potrivit pentru meseria de psiholog?

Anna luptă din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi. Așa va fi de acum înainte? Simți cât de tare dorea să se întoarcă în patul de hotel și la Johan, la tot ce avusese înainte de a se hotărî să pună punct. Și înainte de accident – sau cum avea să fie categorisită fapta lor, în cazul în care erau descoperiți de poliție.

Ce avea să se întâmple cu copiii dacă ea ajungea la închisoare?

Dar se simțea și furioasă. Ce naiba făcea blestemata aia de femeie pe un drum pustiu de pădure, în mijlocul nopții? Înainte ca ea să fi pășit în fața mașinii, Anna era în drum spre casă și spre copiii săi. Dar acum nu se mai simțea acasă. Se întorsese la un nou fel de singurătate. Știa că, mai devreme sau mai târziu, poliția o va găsi. Poliția dispunea de tehnica necesară pentru asta. Fiecare secundă din viața ei plicticoasă și mic-burgheză îi era acordată pe credit. Așa trebuia să vadă lucrurile acum. Ca și cum nimic, nici măcar copiii, n-ar mai fi fost ai ei decât pentru o scurtă vreme.

Izbucni în lacrimi.

Magnus o ținea strâns în brațe.

— E puțin cam mult, nu-i așa? întrebă el, și ea și-l imagină punând tocmai acea întrebare pacienților lui, cu aceeași intonație pe care și-o adăuga în voce când voia să pară empatic.

— Da, nu știu… E cu siguranță SPM[{5}], spuse ea, se desprinse din brațele lui și se șterse la ochi.

Copiii rămăseseră tăcuți. Își îmbrăcaseră hainele.

— Mama e doar puțin obosită, le spuse Magnus. Vine imediat.

Copiii începuseră să se întreacă cine ajunge mai repede la ușă. Era fascinant să-i vezi cum reușeau să iște o întrecere chiar și pe distanța aceea de doi metri! Anna își puse geaca GoreTex, practică, dar deloc sexy. Siri și Sixten reușiră să deschidă ușa și se repeziră în curte.

— Îți mulțumesc că te ocupi de asta, spuse Magnus. Eu am al naibii de multe de făcut, știi asta.

Ea se strădui să zâmbească. Obrajii îi rămaseră țepeni, dar Magnus nu era o persoană care să remarce nuanțele. În lumea lui, un zâmbet era întotdeauna un zâmbet.

Tot ce își dorea Anna în clipa aceea era o zi liniștită, fără cineva care s-o bată la cap, și în care Magnus să fie plecat de acasă măcar două ore. Dar ea știa că el avea să-și petreacă următoarele zile aplecat deasupra cărților. Anna bănuia că nu citește, ci că doar stă acolo, în speranța că va scăpa de unele obligații plicticoase, cum ar fi să facă baie copiilor, să se joace cu ei sau să-i împace atunci când se certau.

Magnus iubea copiii. Voia chiar să devină psiholog de copii. Dar, de fapt, ceea ce iubea era ideea de a avea copii. Nu se pricepea și nu era interesat să aibă concret grijă de ei, să le dea atenția de care aveau nevoie. Fiecare ocazie în care trebuia să se joace cu ei sau să-i ducă în parc era ca o piesă de teatru în care el juca rolul tatălui perfect. Așa cum voia să fie socotit de ceilalți. Și, de fiecare dată când se întorceau, se declara extenuat și se întindea în pat să se odihnească.

Ce s-ar fi ales de copii fără ea? Fără Anna, copiii ar fi fost siliți să crească numai cu el.

Imaginea femeii moarte îi apăru din nou în minte, atât de clară încât putea vedea fiecare ac de brad care i se lipise de haine când fusese târâtă prin pădure. Obrajii i se încinseră de rușine. Anna se considerase întotdeauna un om corect și tolerant, genul de om care le dădea întotdeauna bani cerșetorilor de la intrarea în supermarket, care ajuta copiii din așezămintele de orfani din țările sărace, care trăia conform perceptelor unei etici judicioase de viață, se îngrijea de copii cu multă dăruire, gătea mâncare sănătoasă, vota cu social-democrații din solidaritate cu cei mai puțin favorizați de soartă și era cumsecade. Dar în situațiile-limită se purta cu lașitate. O ascunsese în pădure pe femeia moartă și după aceea fugise de acolo. Cine proceda așa atunci când era autorul unui omor? O persoană infamă și ticăloasă. Era singurul răspuns. Anna nu-și dorea decât să fie atât de insensibilă, încât să poată ocoli complet gândurile despre femeia moartă. Ce bine era dacă ar fi fost o psihopată veritabilă! Dar nu era așa, câtă vreme ea continua să se întrebe cine era femeia și dacă avea rude. Nu reușise să-i stabilească vârsta. Putea fi mult mai în vârstă decât părea, dar la fel de bine putea fi și de vârsta Annei, îmbătrânită prematur din cine știe ce motive. Oare avea copii, care acum plângeau după mama lor și care poate că nu aveau să afle niciodată ce i se întâmplase? Și ce căuta acolo, în mijlocul pădurii, noaptea? De fapt, Anna nu voia să știe. De fapt, ei i-ar fi fost mai ușor să trăiască cu tot ce se întâmplase dacă femeia n-ar fi căpătat o

identitate reală și dacă n-ar fi aflat nimic despre rudele ei. Dacă erau implicați copii mici, i-ar fi fost și mai greu să continue să trăiască cu ceea ce făcuse.

— Trebuie să mă odihnesc în seara asta, spuse ea. Nu mai rezist.

— Ok, spuse Magnus și făcu o figură stresată.

Anna îl vedea cum se gândește febril.

— Am eu grijă de copii în seara asta. Am timp, de fapt. O să învăț în timpul zilei, trebuie să meargă. Poți să te duci la un film după serviciu, dacă vrei.

— Nu vreau decât să stau culcată în dormitor. Fără să fiu deranjată.

— Dar știi cum e. Mama! Mama! Mama!…

Ea știa exact cum avea să fie. Magnus urma să se plictisească, Siri și Sixten aveau să urce ca o furtună pe scară, să dea buzna în dormitor, iar ea nu avea să-i poată refuza. Anna înghiți în sec. Nu voia decât să aibă răgazul să-și ducă până la capăt, în liniște, măcar un singur gând.

Cel mai mult ar fi vrut s-o întâlnească pe Jonna, prietena ei, singura care, cu siguranță, ar fi făcut-o să uite de rușine, sau s-o facă mai suportabilă, măcar pentru o seară. Dar să-și permită acum o ieșire cu Jonna ar fi însemnat să meargă prea departe. Asta ar fi presupus o ceartă. Anna știa foarte bine care era părerea lui Magnus despre Jonna, pentru că acesta și-o exprima cât se putea de clar de fiecare dată când o întâlnea. Jonna și Magnus nu se simpatizaseră niciodată și, de când începuse să meargă la facultate, Magnus venea mereu cu noi teorii, luate din prelegerile la care asista sau din cărțile pe care le citea chiar în momentele acelea. Dacă te luai după el, Jonna avea o personalitate borderline[{6}], bipolară, narcisistă, posibil sociopată, eventual suferea de ADHD[{7}], era obsedată de sex și cu totul reprobabilă din punct de vedere moral. Dar tocmai de aceea Anna o iubise întotdeauna.

— La naiba, Anna! spuse Magnus. Știi ce? O sun pe mama. Poate am putea ieși la o întâlnire, tu și cu mine?

Nu se mai simțise atât de uimită de mulți ani.

O întâlnire? Cu propriul soț?

CAPITOLUL 11

Johan lua micul dejun împreună cu Märta, care nu-l întrebase nimic despre cum decursese întâlnirea cu vechii colegi de școală, nici despre zgârieturile de pe față, ci dăduse indiferentă din cap când el îi spusese că lovise cu mașina o căprioară. Märta avea acea privire distantă, care devenise tot mai evidentă după încercările repetate de a rămâne însărcinată. Învârtea plictisită cu lingura în budinca de semințe de chia și răsfoia căscând paginile de știri ale ziarului.

Din partea lui de masă, Johan nu vedea decât frânturi de titluri.

Cândva obișnuiau să le discute împreună la masa aceea. Pe vremea când visau la un copil și erau îngrijorați de starea lumii. Acum Johan nu avea nici cea mai mică idee la ce se gândea Märta. În ceea ce-l privea, reflectase în ultimii ani – nu știa câți – la, de exemplu, motivul pentru care începuse să neglijeze folosirea aței dentare. Lumea nu mai părea interesantă, în orice caz nu la modul serios. Asta până începuse să se antreneze și până – imediat după aceea – o întâlnise pe Anna. Dar acum lucrurile stăteau, bineînțeles, altfel. Acum viața îl pusese la o mare încercare – indiferent ce-o mai fi însemnat și asta.

Johan făcu un duș și urmă rutinele zilnice obișnuite, pentru a nu da de bănuit. Prosopul era același de acum câteva zile, chiloții erau la fel, cămășile i se păreau tot așa de țepene, la fel și pantalonii de bumbac (îi displăceau profund hainele sale de lucru). Iar când ieși, constată că orașul era și el același. Lumea se uita în telefoane în timp ce se grăbea stresată către trenul de navetă, oamenii se ciocneau unii de alții pe peron și mormăiau iritați.

Numai înăuntrul lui era o harababură totală. În tren, ceilalți vorbeau prea tare despre problemele de zi cu zi, se uitau în telefoane pe rețelele de socializare sau citeau ziarul. Dar el nu se putea concentra la nimic.

La serviciu, recepționista cumpărase flori noi. Aveau un parfum din cale-afară de puternic, aproape grețos.

Grupul lui lucra la eficientizarea încă unui sistem IT al încă unei firme de mărime medie. De obicei, nu avea nicio problemă să se concentreze sau să-și expună punctele de vedere, dar în ziua aceea Roger îi pusese întrebări

de mai multe ori și, de fiecare dată, Johan îl rugase să repete. Două ore mai târziu, Roger își pierdu răbdarea și se ridică, cu degetele încleștate de marginea mesei, cu obrajii acoperiți de două pete mari și roșii – nu era ceva neobișnuit atunci când se enerva – dar Johan era incapabil să se controleze. Gândurile i se învârteau în cap. Încercă să le stăpânească, dar concentrarea îl părăsi din nou peste câteva secunde și i se păru că Roger vorbea în propoziții prea lungi. Cum ar fi putut să se gândească la problemele de serviciu într-o zi ca aceea, când nu se putea uita nici la ceașca de cafea fără să-i apară în fața ochilor șanțul noroios, plin de pământ ud și negru? În plus, trebuia să-și ducă mașina la cimitirul de mașini. Pentru cazul în care poliția l-ar căuta vreodată. Trebuia doar să găsească o minciună plauzibilă și justificatoare pentru Märta și pentru cei de la cimitirul de mașini.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Roger, împroșcând masa cu salivă, apoi imediat, cu un ton un pic – dar numai un pic – mai blând. Ai pățit ceva?

Johan începu să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi povestit lui Roger adevărul. Că lovise din întâmplare cu mașina o femeie pe un drumeag pustiu de pădure și că o lăsase acolo, sub un morman de crengi. Și că, în aceeași zi, marea lui dragoste îi dăduse papucii.

Nu încăpea nicio îndoială că Anna era marea lui dragoste. Nu s-ar mai fi putut gândi niciodată la altcineva. Nu avea să mai stea niciodată lipit de ea, uitându-se în frumoșii ei ochi negri. Chiar asta i-ar fi putut spune lui Roger. Chiar asta ar fi trebuit Roger să înțeleagă. Dar ar fi urmat o serie de alte întrebări, iar Johan risca să spună mai multe decât ar fi dorit și să se deconspire, în cazul în care, într-o zi, femeia ar fi fost găsită.

Așa că nu exista nicio posibilitate să explice motivul pentru care creierul îi era afectat și nu mai funcționa cum trebuie.

— Te-am întrebat dacă ai pățit ceva. Ai auzit, Johan? insistă Roger.

Șeful îl apucă de ureche puțin prea tare și se aplecă spre el:

— Alo! E cineva acolo?

Era clar că Roger voia să i se răspundă, dar ce răspuns ar fi fost cel mai potrivit? Gândurile îi săltau în cap ca floricelele de porumb. Orbecăia febril după un fragment limpede în mintea lui de care să se agațe.

— Am nevoie de o pauză, spuse Johan și simți imediat că nu era răspunsul cel bun.

Dar era, cel puțin, un răspuns, ceea ce, în situația dată, era un triumf în sine.

— O pauză? spuse Roger. Dar avem întâlnire cu clientul!

Johan se uită la ceas. Peste două ore trebuiau să fie la sediul unui client, aflat la douăzeci de kilometri depărtare, iar el trebuia să conducă ședința. Dar nu exista nicio șansă ca asta să se întâmple.

— Trebuie să te aduni, zise Roger. E nevoie de tine. Nu știu ce ți s-a întâmplat, dar, orice-ar fi, reveriile trebuie să aștepte până diseară. Trebuie să strângi din dinți și să-ți revii.

Vocea îi suna rugătoare, dar Johan îi vedea petele roșii din obraji. Se văzu nevoit să spună ceva diplomatic.

— Vreau doar să iau o gură de aer, zise și ieși.

Ajuns afară, constată că ar fi avut nevoie de geacă. Începu să meargă înainte și înapoi pe trotuar, sperând că frigul îl va trezi din coșmar. Avea nevoie de o cale de ieșire, ceva care să-i dea un răgaz până devenea din nou el însuși. Trebuia să găsească un motiv, orice, pentru care să plece de la birou și să nu se mai întoarcă un timp. Avea nevoie să fie liber până își revenea, oricând s-ar fi întâmplat asta. Două săptămâni ar fi trebuit să-i ajungă ca să-și recapete stăpânirea de sine.

Dar când putea lumea să-și ia liber de la serviciu așa, fără nicio planificare? Trebuia să aibă loc un deces în familie sau ceva asemănător. Roger nu l-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus că era bolnav. Șeful lui avea un al șaselea simț când era vorba despre asemenea lucruri. Își dădea seama când cineva mințea în privința stării sale de sănătate.

Când se întoarse, găsise o soluție, ridicolă și riscantă, dar singura care ar fi funcționat. Iar ziua aceea de serviciu trebuia să ia sfârșit cât mai grabnic.

Se apropie de Roger cu gura căscată și abia ținând telefonul în mână.

— Cred că mama a murit, spuse el.

— Poftim? Crezi? Tu crezi că mama ta a murit?

Johan nu era, nici el, pe deplin mulțumit de felul în care prezentase lucrurile. Era destul de sigur că ceva sunase nefiresc în spusele lui, atunci când le rostise, dar, întrucât șeful se pierduse totuși cu firea, socoti că avuseseră efectul scontat. Acum erau pe aceeași lungime de undă, pentru că, dacă ceva îl făcea vreodată pe Roger să se piardă cu firea, acelea erau situațiile delicate. Roger era cea mai logică persoană pe care o întâlnise

vreodată. În timpul călătoriilor cu mașina pe care le făceau împreună, obișnuia să-și descarce sufletul și, de cele mai multe ori, era vorba despre probleme cauzate de vreun conflict cu o altă persoană – soție, copii, vecini – care nu reacționaseră conform nevoii lui de logică. Sentimentele îl făceau pe Roger să se simtă neputincios și confuz. Așa cum se simțea și Johan acum.

— A murit mama ta? întrebă Roger cu voce stinsă.

Aceasta se dovedea, într-adevăr, a fi o cale de ieșire. Johan nu îndrăzni să mai spună nimic și se mulțumi să dea din cap.

— E îngrozitor. Îmi pare tare rău, spuse Roger după ce rămăsese ca împietrit câteva clipe. De ce n-ai zis nimic? Poate că ar trebui să te duci acasă. Sau la doctor, să-ți dea niște calmante. Sun acum și contramandez întâlnirea cu clientul. Nu e grozav, dar te înțeleg. Ia-ți liber două zile.

Ceilalți colegi stăteau tăcuți și se uitau la el. Sofia își pusese mâna la gură, Lena își făcea de lucru cu unghiile și respira adânc. Nimeni nu părea să știe cum ar trebui să reacționeze – și asta era bine.

Johan dădu mâna cu Roger, își luă geanta, își aduse geaca și, după numai câteva minute, era jos, în stradă, întrebându-se ce avea să facă în restul zilei. Cum reușeai să refulezi anumite lucruri? Era destul să te duci acasă? Și ce minciună imbecilă găsise!

Se uită în jurul său. Ce faci când ai călcat pe cineva cu mașina și l-ai omorât, după care ai fugit de acolo? Te duci la System[{8}] și te îmbeți până nu mai știi de tine? Alergi până dai la boboci?

Nu putea aprecia ce vârstă avea femeia care zăcea acum în pădure. Dacă avea copii? Sau poate nepoți? Era ciudat că nu-și amintea cum arăta. Cum puteau amănuntele unei întâmplări atât de copleșitoare să ți se șteargă din minte în felul acela?

Dacă măcar ar fi putut s-o întâlnească pe Anna și să se culce lângă ea, lipit de spatele ei, câteva clipe, s-ar fi simțit imediat mai bine. Oare s-o sune și să vorbească cu ea? Nu, nu o să facă asta. Era mai bine să-și imagineze că nu se întâmplase nimic. Lovise cu mașina o căprioară. Încercă să construiască în minte o poveste alternativă. Dacă fantezia nu-l trăda și noua istorie era suficient de clară, ea ar fi putut lua locul celei reale și, în cele din urmă, să devină totuna cu adevărul. Johan citise despre asemenea situații, în care oamenii ajungeau maeștri în a se minți singuri.

Telefonul începu să sune. Era mama lui. Dar nu era în stare să răspundă. În clipa aceea, Johan nu știa cum ar mai fi putut vorbi sau cum s-ar mai fi putut întâlni din nou cu părinții lui. Rușinea ar fi fost prea mare.

Parcă nu s-ar mai fi aflat în lumea în care trăise până atunci. Nimic nu mai era ca înainte și Johan nu știa cum avea să se descurce în acea existență nouă și complet diferită. Simțea o greutate în piept, ca și cum cineva i-l strângea tot mai tare într-o chingă. Gâfâia. Simțea că face un efort supraomenesc ca să respire. Se văzu nevoit să se așeze pe o bancă și să tragă adânc aer în piept.

CAPITOLUL 12

Marți, 1 octombrie

În mod obișnuit, Anna ar fi dat vina pe migrenă, dar se prefăcuse de atâtea ori că avea dureri de cap încât acum n-ar mai fi crezut-o nimeni. O întâlnire în oraș cu propriul soț i se păruse ceva plăcut, mai ales acum, când era hotărâtă să facă totul pentru a-l suporta pe Magnus. Și își dorea atât de mult să se mai poată gândi și la altceva decât la accidentul care îi măcina creierul și care îi pricinuise încă o noapte de nesomn! Dar se părea că Magnus plănuise să doboare două muște dintr-o lovitură. Voia să-și petreacă amândoi seara în compania prietenilor lui, Fredde și Charlotta – asta deși știa ce părere avea Anna despre ei, deși el o invitase la o „întâlnire" și deși reacția ei la propunerea de a se vedea și cu cei doi ar fi trebuit să-l facă să contramandeze totul.

Ea era silită, ca de fiecare dată, să joace o seară întreagă rolul femeii sofisticate. Dar poate că asta ar fi ajutat-o să-și alunge gândul că era vinovată de moartea altui om. Un om care avea, poate, și el, o familie.

Ceva părea să-l apese și pe Magnus. Copiii trebuiau să mănânce de seară înainte să sosească mama lui, care avea să rămână cu ei, iar el devenise absent și nu prea dădea atenție conversației de la masă. Apoi rămăsese în fața oglinzii cu mâinile pe cravată, de parcă ar fi uitat cum i se face nodul.

— Chiar e nevoie de cravată? întrebă Anna.

— E vorba despre Fredde și Charlotta. Indiferent cât de relaxată e atmosfera în restaurantul acela, ei o să fie îmbrăcați la patru ace, spuse el și zâmbi trist.

„Atunci trebuie, bineînțeles, să exagerăm și noi", se gândi Anna. I se părea ridicol că el își punea cravată. Oare mai exista vreun alt articol de îmbrăcăminte la fel de inutil? Nu adăuga nimic ținutei, doar atârna acolo ca un obiect uitat, ca o baveță îngustă și inutilă.

Ea alese o rochie cu paiete, care bătea când în verde, când în negru, dacă îți treceai mâna peste ea. Știa că lui Magnus îi plăcea. Se uită în oglindă și constată că arăta cât se poate de normal. Ca oricare altă femeie

de vârsta ei. Nici cearcănele de sub ochi nu erau atât de vizibile pe cât se temuse.

Când erau gata de plecare, se auzi soneria de la ușă. Era soacra Annei, Birgitta. Anna o iubea. Birgitta avea toate calitățile lui Magnus – tonul relaxat, capacitatea de a răspândi bună dispoziție în jurul său și de a-i face pe ceilalți să se simtă importanți (asta în cazul în care conversația avea alt subiect decât propria lui persoană, altfel era un maestru al monologului), lucruri care o făcuseră să se îndrăgostească de el.

— Bună seara, Birgitta! Mulțumesc mult că ai venit, spuse ea și își îmbrățișă soacra.

— Să pierd ocazia să mă întâlnesc cu năzdrăvanii ăștia? spuse Birgitta și se aplecă să-i întâmpine pe Siri și pe Sixten, care se repeziră la ea.

Îi luă pe amândoi în brațe.

— Bună, drăguților!

Magnus coborî din dormitor. Arăta chiar elegant în costumul lui negru.

— Bună, mamă! spuse el.

— Bună, puștanca obraznică ce ești! spuse Brigitta pe un ton de alint, făcându-i Annei cu ochiul.

Aceeași replică și același gest se repetau de fiecare dată când Birgitta și Magnus se întâlneau și se salutau.

Își îmbrățișară din nou copiii, apoi ieșiră și merseră pe jos până la stația de tren. Cerul era senin, aerul răcoros.

— Prima seară adevărată de toamnă, spuse Magnus.

Anna se gândi că n-ar fi stricat să fie el în pădure cu două seri mai înainte. Atunci ar fi remarcat că frigul se instalase deja de mult.

Pe drum vorbiră despre nimicuri, ca de obicei.

Magnus ocupă două locuri și Anna văzu ceva mai departe în vagon două adolescente care vociferau și râdeau. Așteptările și speranțele lor pentru viitor aproape că erau palpabile. Își amintea cum, la vârsta aceea, și pentru ea fiecare seară era o aventură. Îi era dor de senzația aceea că totul era posibil, îi era dor de planurile optimiste, de petrecerile care uneori aveau loc chiar și în mijlocul săptămânii. Când le privea, se simțea răvășitor de bătrână. Era atât de adultă într-un fel atât de nepotrivit… Obișnuia să se gândească cum ar fi fost să ia LSD. În ultimul timp, prin ziare se scrisese mult despre efectele pozitive pe care le avea acest drog în cazurile de depresie. Dar la vârsta ei nu mai putea face asta. Numai Jonna mai era încă

o adeptă a drogurilor – dar Jonna nu avea familie și aproape că trăia în afara societății. În orice caz, asta obișnuia Magnus să spună când Anna îi povestea despre năzbâtiile Jonnei.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să vii, spuse Magnus când trenul ajunse în oraș.

Fredde și Magnus erau prieteni din copilărie și făcuseră gimnaziul împreună, într-o zonă anostă, izolată, rezidențială, a orașului, locuită în special de familii cu dare de mână. Locul era cunoscut mai ales pentru că un rege jucase tenis acolo cu vreo sută de ani în urmă, și încă trăia de pe urma acestui episod. Fredde lucra, bineînțeles, în domeniul finanțelor, dar nu spunea niciodată ce făcea mai exact și ce post ocupa. Avea mulți bani și asta era de-ajuns. Slujba în sine era, cu siguranță, mai mult decât plicticoasă.

Charlotta era la fel de slabă pe cât era el de bogat, și avea genul de frumusețe care nu îmbătrânea bine. Tenul îi era deja pergamentos, rezultatul prea multor beții cu vin roze pe terasele de pe riviera franceză și a absenței grăsimii subcutanate. Peste câțiva ani va arăta ca o mumie, se gândi Anna.

Anna nu era prea bucuroasă să-i întâlnească, dar Fredde și Charlotta ținuseră cu tot dinadinsul să-i ducă la un gastropub, nepretențios, cu mâncare simplă, dar, se spunea, bună, deschis de curând de un celebru locantier. Așa citise Anna într-o recenzie.

Când au intrat în local, i-au văzut pe Fredde și pe Charlotta stând la una dintre mesele de lemn – pe care recenzentul anonim le descrisese drept „foarte rustice” – și uitându-se fiecare în telefonul lui. În privința meșelor, recenzentul avea, în orice caz, dreptate.

Telefoanele dispărură imediat în buzunarul sacoului, respectiv în poșeta mică și ridicolă, atunci când Magnus și Anna se apropiară de masă.

— Mă bucur să vă văd! spuse Fredde ridicându-se.

Charlotta făcu aceleași lucru, dar cu un gest care trăda o ușoară reticență. Urmară îmbrățișările de rigoare, se asigurară reciproc că era o plăcere să se revadă și cu toții deplânseră perioada prea lungă care trecuse de când nu se mai întâlniseră.

Fredde făcu nerăbdător semn unui chelner tânăr și tatuat, îl rugă să-i aducă lista de vinuri și începu repede să-i pună o grămadă de întrebări despre diversele sortimente. Fără îndoială chelnerul repetase răspunsurile de atâtea ori încât le rostea aproape automat. Se vedea că nu era prea vechi în

meserie, pentru că, atunci când știa răspunsul, în voce i se citea o mândrie drăgălașă. Fredde aproba din cap, dar venea mereu cu noi întrebări tăioase. „E ca o luptă între cocoși”, se gândi Anna. Dar ea nu înțelegea exact regulile, sau de ce anume era nevoie să existe un câștigător clar.

În cele din urmă, Fredde acceptă una dintre recomandări, iar chelnerul dispăru în direcția pivniței de vinuri.

— Cum merge cu studiile? întrebă Fredde întorcându-se spre Magnus.

— Bine. E incredibil de stimulant să mă aflu din nou pe băncile facultății, spuse Magnus.

— Da, îmi închipui. Deși încă mă miră puțin alegerea ta. Nu te-aș fi văzut niciodată psiholog.

Fredde izbucni în râs, fără ca vreunul dintre ceilalți să schițeze măcar un zâmbet.

— Oricine se poate schimba, spuse Magnus, și Anna simți că era iritat.

Era un punct sensibil, ea știa asta.

— Voodoo de la Viena, spuse Fredde scuturând din cap. Am auzit la radio un reportaj despre Freud, și…

— Freud nu e totul, spuse Magnus. S-au întâmplat destul de multe de la el încoace.

— Dar, pe bune acum, nu e numai o adunătură de nonsensuri? continuă Fredde. Nu înseamnă să dai o grămadă de bani și să pierzi cinci ani din viață ca să auzi ceea ce e de la sine înțeles?

— Nu, nu mi se pare, zise Magnus.

— Termină, Fredde! îl certă Charlotta.

— Te rog să mă ierți că întreb, spuse Fredde privind-o fix. Sunt doar curios. Nu vreau să pun sub semnul întrebării ce face Magnus. E liber să aleagă ce vrea. Vreau numai să-l înțeleg. Vreau să spun că, în ziua de azi, celor deprimați li se recomandă să iasă în natură și să alerge în loc să meargă la terapie. Mi se pare interesant.

Chelnerul reveni la masă fără sticla de vin.

— Vinul pe care l-ați dorit s-a terminat, spuse el. Dar aș putea să vă recomand unul la fel de bun.

Fredde oftă.

— Ok, spuse el. *Show me what you got*.

Chelnerul dispăru și se întoarse imediat cu o sticlă. Fredde degustă, ridică din umeri, și băiatul le umplu paharele. Charlotta luă o înghițitură.

— Destul de bun, comentă ea. Nu extraordinar, dar destul de bun.

— Anna a fost la clubul de yoga tot weekendul, spuse Magnus ca să schimbe subiectul discuției.

— Ce frumos, spuse Charlotta fără să schițeze vreun zâmbet. Deci Magnus a rămas acasă cu copiii?

— Noi am rugat-o pe fata vecinilor să stea cu copiii în seara asta, zise Fredde. Știți cât cere blestemata aia mică pentru o seară?

— Nu-i nevoie să vorbim despre asta, Fredde, îl potoli Charlotta.

Apoi se întoarse spre Anna.

— La ce salon de yoga mergi?

— Cel mai des fac *power yoga*, la o sală de fitness de lângă casă, răspunse Anna, brusc iritată de subiect. Dar instructorul a aranjat un weekend undeva la țară, într-o sală de conferințe.

— Aha! Unde?

— Nu e un loc cunoscut. Undeva în nord, în Värmland.

Simți că ezitase puțin înainte să răspundă și se uită cu coada ochiului la Magnus. El zâmbea.

— Värmland? Da, sigur a fost un loc plăcut, spuse Charlotta. Dar cel mai important e ca instructorul să fie priceput, nu?

— Da, e o instructoare bună, spuse Anna. Foarte bună, chiar. Voi ce-ați mai făcut în ultimul timp?

— *Don't get us started*, zise Fredde.

Se dovedi că făcuseră o grămadă de lucruri. O ultimă croazieră pe anul acela, cu iahtul propriu, într-un weekend prelungit – da, aproape o săptămână. Amândoi erau de părere că în perioada aceea a anului coasta de vest era o minunăție. Fredde reușise să încheie o nouă afacere undeva, așa că, după aceea, avuseseră destul de mult timp liber. Se gândeau să fugă de iarnă și să călătorească. Poate în Vietnam, dacă puteau găsi un loc în care să nu fie prea mulți ruși. Dar în niciun caz în Thailanda, care, în ultimii ani, se umpluse de suedezi. Voiau să vadă lucruri noi. O altă variantă era, desigur, San Sebastian. Locul unde se mânca cel mai bine din lume. Anna și Magnus unde ar fi vrut să meargă dacă…? Charlotta și Fredde tăcură brusc, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de noua situație financiară, nu grozavă, a prietenilor lor. Acel „dacă" era o chestiune delicată.

— Cunoștințele de IT o să te ajute cu siguranță în cariera de psiholog, îi spuse Charlotta lui Magnus. O să-ți asigure un salariu bun.

— El avea un salariu al naibii de bun și înainte, spuse Fredde.

— Chiar așa de bun nu era, răspunse Magnus. Dar în viață mai sunt și alte lucruri importante.

Se uită la Anna, iar ea înțelese că îi cerea sprijinul. Simți, totuși, că nu era în stare să-l susțină. Concediile acelea îi ținuseră împreună. Ar fi putut suporta orice dacă ar fi continuat să-și ofere câte un mic răsfăț din când în când. Dar ce-i rămânea de făcut acum era să muncească din greu și să aibă grijă de trei copii în loc de doi. Magnus se comporta exact la fel ca atunci când firma de IT la care lucra îi ocupa tot timpul. Se părea că examenele și lucrările de grup îi cereau maximum de concentrare.

— Ce recomandați din meniu? întrebă ea în loc de asta.

Fredde se opri la obrazul de porc împănat cu trufe, iar Charlotta propuse codul prăjită în unt, cu sos de smântână. Anna merse pe mâna ei. Peștele era mai sănătos. Magnus urmă exemplul lui Fredde.

— Dar împărțim o sticlă de vin la mâncare, nu-i așa? întrebă Fredde, care își golise paharul.

Chelnerul veni din nou și luă comanda. Se văzu din nou nevoit să le recomande un vin. Fredde dădu aprobator din cap când, după câteva clipe de gândire, tânărul le prezentă două alternative. Însă din nou se întoarse din pivniță anunțându-i că variantele propuse se terminaseră. Dar de astă dată luase cu el o sticlă.

Fredde mormăi nemulțumit, dar dădu aprobator din cap și degustă.

După care ridică din sprâncene.

— Excelent! zise el.

Chelnerul umplu paharele și Anna și-l ridică repede pe al său.

— Noroc! spuse ea.

— Noroc! spuse și Fredde. Să ciocnim pentru noul tău viitor, Magnus.

Magnus, care avea gura plină cu pâine, dădu frenetic din cap, zâmbind.

— Chiar sunt impresionată de tine, Magnus, spuse Charlotta. Să ai curajul să începi o nouă carieră când ai familie și când soția…

Nu era nevoie să spună mai mult. Charlotta și Fredde nu erau nici pe departe impresionați de slujba de funcționar a Annei.

— Vreau să spun, încercă din nou Charlotta, că e un sacrificiu. N-aș fi zis că ești un idealist.

Magnus înghiți bucata de pâine împreună cu o gură de vin și păru să nu bage în seamă ironia din comentariul Charlottei.

— Poate că e criza vârstei de mijloc, zise el zâmbind. Dar chiar vreau să fac asta. Simt că trebuie să dau ceva înapoi societății, nu doar să iau un salariu substanțial ca să ofer consultanță unor firme care mă plictisesc de moarte.

Răspunsul o făcu pe Anna să simtă că i se întoarce stomacul pe dos. Magnus? Să dea ceva înapoi? *Really*?

— *Whatever makes you happy*, spuse Charlotta. E bine că ai găsit ceva care ți se potrivește.

— Voi nu v-ați gândit niciodată să faceți altceva? întrebă Anna și primi două priviri uimite în loc de răspuns.

— De ce? întrebă Fredde.

— Îmi place viața mea de acum, spuse Charlotta cu o mină aproape furioasă.

— Dar dacă ați fi avut prilejul să alegeți o altă meserie ce-ați fi ales?

— E o întrebare lipsită de substanță, spuse Fredde.

— Ce-ai fi ales?

— Nu știu. N-are nicio relevanță.

— Medic, spuse Charlotta. Asta ai fi ales.

Fredde ridică din umeri.

— La fel ca tine, comentă el și luă o înghițitură de vin.

— Slavă Domnului că ne-am dus la facultatea de business! exclamă Charlotta râzând. Gândiți-vă numai să stai cu degetele vârâte în fundul unui moș ca să-i controlezi prostata!

Comentariul îl făcu pe Fredde să izbucnească într-un hohot de râs atât de violent, încât vinul îi țâșni pe nas.

— Oameni inteligenți care se fac doctori, spuse el. Nu cumva e o contradicție?

— Magnus o să fie psiholog, nu doctor, zise Charlotta.

— Atunci singurele secreții cu care o să aibă de-a face o să fie lacrimile, comentă Fredde. Magnus n-o să se murdărească pe mâini.

Râse, dar nimeni altcineva nu păru amuzat.

Anna se hotărî ca în restul serii doar să răspundă la întrebări. Când ceilalți doi lăsară baltă subiectul situației financiare precare în care se zbăteau ea și Magnus și începură să vorbească despre planurile lor de vacanță, ea își scoase telefonul și îl verifică. Avea cinci mesaje. Se întristă profund, dar, în același timp, nu se putu abține să zâmbească. O secundă

mai târziu simți o lovitură de picior pe sub masă. Magnus făcea grimase furioase.

— Iertați-mă, se scuză ea. A trebuit să controlez ceva de la serviciu.

Fredde ridică din umeri. Anna era convinsă că nici măcar nu remarcaseră că ea își citea mesajele. În timp ce conversația continua între ceilalți trei, Anna își lăsă mintea să zburde în alte părți. Și, mai ales, spre lucruri care nu aveau nimic de-a face cu femeia din pădure. Ca, de exemplu, cum să se poarte cu șeful ei, Kaj, ca să obțină un post mai bun în viitor. Însă imaginile din pădure nu-i dădeau pace. Uneori, felul cum se reflecta lumina într-un pahar sau modelele pe care le desena pe tăblia mesei creau legături misterioase cu femeia moartă.

Anna porni să bea vârtos. Își dădea seama că nu era bine, dar avea nevoie să se detașeze de gânduri și de compania celorlalți. Iar când angoasa începu să se risipească, ea se simți mult mai ușurată. Pentru prima dată în ultimele zile simțea că viața redevenise ca mai înainte. Cu excepția faptului că era cam ametită.

În timpul cinei merse la toaletă de două ori, deși nu avea nevoie.

Prima dată, ca să-și adune gândurile și să respire adânc.

Atunci își citise și mesajele. Erau de la Johan.

Voia s-o întâlnească. Era ceva important. O implora.

Asta îi dădu o stare proastă. Nu-i răspunse.

A doua oară mersese ca să-i răspundă lui Johan, pentru că, până la urmă, se gândise că și ea dorea să-l întâlnească. Trebuiau să vorbească pe îndelete despre ce se întâmplase. Era atât de ciudat că întrerupseseră contactul și se prefăceau că totul intrase în normal! Ea simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva, să se descarce, și nu exista decât o singură persoană care ar fi putut s-o asculte și s-o înțeleagă. Oare ar fi reușit el să-și păstreze cumpătul? Dar ea? Poate ar fi izbutit să se exprime prudent, ca să nu declanșeze o neînțelegere? Să-i propună să se întâlnească și să stea de vorbă?

Era cu siguranță cea mai bună tactică, se gândi Anna. Așa simțea, în orice caz. Și nu cumva ar fi fost nechibzuit să mai aștepte? Mai bine rezolva problema cât mai repede.

Îi scrisese câteva rânduri, propunându-i să se întâlnească în curând, și trimisese mesajul.

Câteva clipe se simțise liniștită. Când se spălă pe mâini se înfioră de plăcere simțind aroma de mango și ghimbir al săpunului.

În restaurant, zgomotul vocilor era acum asurzitor. Clienții păreau să nu se zgârcească la bugetul alocat vinului.

Ceilalți trei erau deja destul de beți. Nimeni nu comentă încercarea aproape nereușită a Annei de a se așeza pe scaun. Cina avea să fie prea costisitoare pentru Magnus. Anna își dădu seama că trebuia să plătească cea mai mare parte din buzunarul propriu, dar le propuse să mai ia o sticlă – dacă tot nu mai putea salva nimic, atunci n-avea niciun rost să nu facă lucrurile cât mai plăcute. Niciunul dintre cei de la masă nu protestă. Magnus părea total nepăsător.

La desert comandară cremă de zahăr ars. Conform Charlottei, asta era măsura priceperii unui bucătar și a calității unui local.

Aici, crema de zahăr ars era destul de bună, însă ar fi putut, desigur, să fie făcută cu ceva mai multă dragoste.

Tânărul chelner veni rezonabil de repede cu nota. Când le întinse dispozitivul mobil de plată, Fredde își drese vocea.

— Per total a fost o ieșire reușită, spuse el, dar ce s-a întâmplat cu vinul…

— Da? întrebă chelnerul.

— Nu e demn de un local de nivelul ăstuia. Ar fi trebuit să știți ce vinuri aveți și pe care nu le aveți. Se întâmplă des asta?

Anna socoti că discuția era stânjenitoare și era uimită de cât de treaz devenise brusc Fredde când sosise momentul să se plângă.

— Nu, îmi pare rău, se scuză chelnerul, dar nu aveam de unde să știu că…

Mândria lui drăgălașă își dădu obștescul sfârșit chiar acolo, în fața lor. Charlotta pufni pe nas și strânse tăblia mesei.

— *I can't take any fucking excuses*! urlă ea pe neașteptate. Suntem clienți și asta e părerea noastră. Nu vreau decât s-o asculți și să ții cont de ea!

Anna se uită la Magnus, care asista la scenă cu gura căscată.

— *I can only apologize,* spuse chelnerul năucit.

Fredde părea mulțumit, ca și cum ar fi câștigat cine știe ce concurs. Charlotta oftă și își întoarse demonstrativ privirea. Când chelnerul se

îndepărtă, ținând în mână dispozitivul de plată, Anna văzu că obrajii îi erau roșii ca para focului.

Nici Fredde și nici Charlotta nu comentară episodul de mai devreme. Mulțumiră pentru companie și declarară politicos că fusese o seară plăcută. Ritualul obișnuit. Fredde plătise el nota, fără să mai amintească decât aluziv despre situația financiară precară a Annei și a lui Magnus, când acesta din urmă întrebase cât aveau de plătit. Anna văzuse cum Magnus se relaxează când Fredde scosese cardul din portofel. Prin urmare, ăsta îi fusese planul. Să-și scoată soția la restaurant, ca să n-o mai audă că se plânge, și, în același timp, să se achite de obligațiile sociale fără să plătească nimic.

Se ridicară într-un târziu de la masă, și Anna văzu cum Fredde o ciupește pe Charlotta de posteriorul ei ciolănos, lucru care o făcu pe aceasta să chicotească.

După ce își luară la revedere în fața restaurantului, Magnus rămase tăcut până când ceilalți doi se îndepărtară.

— Acum o să se ducă acasă și o să și-o tragă ca nebunii, spuse el și izbucni în râs.

Râse și Anna, însă, de fapt, era invidioasă. Măcar Fredde și Charlotta erau convinși că duc o viață bună.

— Ar trebui să ne cerem scuze bietului băiat, spuse Anna.

— Nu, nu noi, răspunse Magnus și o luă pe după umeri.

Ea îi cuprinse mijlocul și se îndreptară spre stația de tren. Nu erau obișnuiți să meargă prin oraș și să se țină îmbrățișați în felul acela. Nu erau obișnuiți să se îmbrățișeze în general. Poate că ea s-ar fi putut deprinde din nou cu asta, dar avea sentimentul că toate posibilitățile de a se întoarce la o oarecare normalitate dispăruseră de mult. Poate că ar fi reușit dacă lucrurile ar fi stat altfel. Poate că ar fi fost capabilă să-și îngroape sentimentul de vinovăție pentru aventura cu Johan și să se gândească că se reîntorsese la o viață în siguranță cu Magnus și cu copiii, după un episod care putea fi pus pe seama crizei de treizeci de ani, sau pe seama unei crize timpurii a vârstei de mijloc.

Îl strânse pe Magnus mai tare și își mușcă buza. Poate ar fi reușit, totuși, să se prefacă, măcar câteva minute, din când în când?

CAPITOLUL 13

Miercuri, 2 octombrie

Aerul serii era rece și proaspăt. Johan își pusese o pereche de pantaloni de jogging mai călduroși. Se opri câteva clipe pe alee și încercă să și-i aranjeze, dar fără folos. La deal i se ridicau pe picioare, iar la vale cădeau de pe el. Anumiți pantaloni pur și simplu nu erau făcuți să stea pe un corp. Resemnat, începu să alerge ușor înspre terenul de atletism. Märta gătise mâncare de linte, și asta se simțea, făcându-l să râgâie acid.

Terenul de atletism era pustiu, în afara câtorva bărbați cu înfățișare de consultanți, care conversau țipând unii la alții în timp ce își făceau antrenamentul pe intervale.

Alergă pe lângă ei și se opri la semafor, dar continuă să sară pe loc ca să nu se răcească. Anna îi dăduse întâlnire la heleșteiele de lângă pista de alergare și nu mai avea decât câteva minute până acolo. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, turele lor de alergare începeau cu un sentiment de speranță. Dar acum, imediat ce se gândea la ei doi împreună, Johan își amintea ce se întâmplase ultima dată când se văzuseră, iar asta strica totul.

Semaforul se făcu verde și el își reluă alergarea, mai întâi pe trecerea de pietoni, apoi trecu prin parcarea de lângă capelă și cimitir și continuă spre pădure. Alerga cât putea de repede, încercând să scape de gânduri.

Pe panta către heleșteie îl întâlni pe Rickard.

Rickard era cunoscut în zonă pentru originalitatea lui. Era un tip de vreo treizeci de ani, cu o claie de păr creț, lăsat lung la ceafă, și ochelari cu rame retro, model aviator. Johan nu știa dacă tunsoarea aceea era din nou la modă, dar bănuia că tendințele din domeniu îi scăpau în permanență lui Rickard, o persoană care dădea impresia că nu făcea altceva decât să umble fără rost de colo-colo. Ori de câte ori Johan era bolnav și stătea acasă, îl vedea pe Rickard plimbându-se ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu existența normală. Nu părea să aibă vreo slujbă. Poate trăia din câștigurile de la poker pe internet sau era programator și lucra de acasă. Cu un anumit fel de bărbați nu era ușor să-ți dai seama: ori sufereau de o tulburare psihică și locuiau încă împreună cu mama, ori deveniseră miliardari după

ce creaseră un joc video pe care jumătate din populația globului îl iubea și îl cumpărase. Rickard se putea situa undeva pe la mijloc.

Johan și Rickard nu schimbaseră niciodată vreun cuvânt, pentru că Johan nu avea nici energia, nici dispoziția să se oprească și să converseze cu cineva care purta aceeași geacă murdară tot timpul anului, dar acum Rickard îi făcu un semn cu mâna iar pe buze îi apăru un zâmbet care era departe de a dezvălui niște dinți albi. Johan se văzu nevoit să încetinească.

— Salut! spuse Rickard. S-a rezolvat cu mașina?

— Acum alerg, spuse Johan.

— Da, văd. Deci s-a rezolvat cu mașina?

— Cu mașina?

— Da. De ce ai spăla mașina în toiul nopții?

Întrebarea îl lăsă pe Johan cu gura căscată.

— Noi… Am lovit o căprioară când ne-am întors dintr-o delegație, răspunse el.

— Noi?

— Eu și un coleg.

— Mi s-a părut ciudat.

Rickard zâmbi.

— Doar era în toiul nopții. Sunt sigur că nici nu puteai să vezi murdăria de pe mașină.

— Atunci am avut chef să fac asta, spuse Johan.

Se simțea mai mult decât inconfortabil, mai ales că Rickard părea atât de interesat.

— Păreai răvășit.

— Nu obișnuiesc să lovesc căprioare cu mașina, zise Johan și simți cum corpul i se încordează.

Probabil lăsa impresia că e stresat. Vocea nu-l mai asculta.

— Nu, arătai zguduit de-a binelea.

— Ok. Asta e interpretarea ta.

Rickard zâmbi și scutură ușor din cap, ca și cum i-ar fi cântărit spusele lui Johan.

— Lumina din garaj era aprinsă, așa că puțină murdărie tot ai văzut, spuse el împăciuitor.

— Da, exact, zise Johan.

— Dar de ce erai atât de murdar pe față?

— Poftim?

— Aveai ceva negru pe față. Erai murdar, în orice caz.

— Am tras căprioara de pe șosea, spuse Johan.

— Deci era sânge?

— Poate. Nu-mi amintesc.

Johan se uită cu coada ochiului în lungul străzii. Nu se vedea nici țipenie, slavă Domnului.

— Dar tu ce făceai afară la ora aia? întrebă el.

— Mi se făcuse chef de o plimbărică, răspunse Rickard.

— Da, bun acum ți-am răspuns la întrebări.

— Poate. Doar că mi s-a părut atât de ciudat totul, cum îți spălai mașina la miezul nopții într-o evidentă stare de panică, insistă Rickard privindu-l pe Johan în ochi.

— Lasă-mă, omule, cu mașina! N-are nimic.

— Ok, ok, doar am întrebat. N-ar trebui să te enerveze o întrebare banală.

Pantalonii de jogging alunecaseră din nou în jos și Johan îi prinse de talie, încercând să și-i tragă la loc. Îl văzu pe Rickard zâmbind ironic.

— Poate că odată ar trebui să vin și eu cu tine, spuse Rickard dezgolindu-și dezgustător de mult gingiile. Poate am putea deveni tovarăși de alergare, tu și cu mine.

Rickard își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Era atât de forțat încât îl făcu pe Johan să chicotească nervos. Nimeni nu râdea așa în realitate, poate doar cineva care juca rolul unui tâlhar nebun într-un film pentru copii – dar nu un om normal.

Rickard se opri din râs la fel de brusc cum începuse și rămase tăcut, cu ochii la Johan, care încerca să-și înăbușe chicotelile isterice.

Johan nu știa cum să reacționeze, iar Rickard păru să nu aibă de gând să spună ceva. O porni la vale și, în cele din urmă, se făcu nevăzut.

Johan ajunse la heleșteie cu o întârziere de câteva minute. Anna era acolo și fuma, așteptându-l, îmbrăcată într-o geacă GoreTex lungă și groasă. Era limpede că acasă nu se prefăcuse că ieșea la alergat.

— M-am întâlnit cu vecinul, un tip ciudat, o anunță Johan.

Nu știa ce-ar fi trebuit să mai spună. Ea părea încrâncenată. Nu avusese niciodată probleme să se deschidă față de Anna, dar acum cuvintele refuzau să-i iasă pe gură.

— Mesajul pe care ți l-am trimis…, începu ea, dar se opri.

El așteptă, dar ea continuă să fumeze în tăcere, cu o expresie chinuită pe față.

— M-am bucurat, zise el.

Johan simțea că ea încearcă din nou să-și găsească vorbele. Situația devenea neplăcută. Era frig, bătea vântul, ploaia era gata să înceapă, iar el se simțea gol și vulnerabil în pantalonii lui caraghioși.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Johan.

— Și mie de tine.

— Cum te simți?

— Ca naiba. Nu știu cum o să rezist.

— Ce face familia ta?

Spera să nu-i ia întrebarea ca pe o amenințare, după cum decursese discuția lor din mașină.

— Simt că sunt o mamă denaturată, zise Anna. Nu pot să uit nici măcar o secundă ce s-a întâmplat.

— Înțeleg. Și eu am plecat de la serviciu după ce am mințit că mama a murit. Nu mă puteam concentra la nimic.

Anna începu să plângă. Johan se apropie, o luă în brațe și își cufundă fața în părul ei. Voia să-i inspire parfumul, pe care îl iubea atât de mult, dar acum ea mirosea a fum de țigară. Rămaseră așa câteva clipe, apoi se sărutară. Săruturile li se transformară în dezmierdări înfocate. Mâinile începură să li se plimbe peste trupul celuilalt. Răspunsul fără rezerve al Annei aprinse în Johan o nouă rază de speranță. Oare puteau lucrurile să revină la normal? Să fie ca înainte?

— Mergem până la tufișurile noastre, sau…? întrebă Johan ca și cum ar fi urmat un program pe care îl repetase de multe ori.

Ea zâmbi și ridică din umeri. Zâmbetul îi era mai obosit, dar la fel de cald ca odinioară.

— N-avem altă soluție, răspunse ea.

Începură să meargă spre tufișurile în care se opreau în timpul turelor lor de jogging ca să facă dragoste. Niciunul dintre ei nu fusese vreodată într-o formă fizică mai bună decât în prima jumătate de an după ce se întâlniseră. Alergau de trei ori pe săptămână și se întâlneau pe poteca luminată. Acolo era un pâlc de tufișuri, nu departe de potecă, care îi putea feri de privirile trecătorilor. Atât pentru Anna, cât și pentru Johan, acele

întâlniri fuseseră extrem de excitante. Își imaginau împreună cât de picant ar fi fost să fie descoperiți de vecinii care se antrenau acolo sau de alți cunoscuți. Înainte să o cunoască pe Anna, Johan nu făcuse niciodată sex într-un loc public. Era prea cuminte. Dar, cu Anna, lucrul acesta i se păruse fantastic.

Însă acum nu mai simțea aceeași plăcere să meargă printre tufe. Dimpotrivă. Parcă natura însăși refuza să-i primească. Țepii îi pătrundeau prin pantaloni și geaca i se agăța în crengi.

— Te simți bine? o întrebă el când ajunseră.

— Așa cred, răspunse Anna. Sunt doar puțin mahmură, continuă ea, dându-și la o parte o șuviță de păr de pe față.

El începu s-o mângâie încet.

— Nu știu…, zise ea.

Johan se întrebă cum ar fi trebuit să interpreteze asta. Anna nici nu-i îndepărta mâinile, nici nu făcea ceva care să-i dea de înțeles că putea continua.

— Vrei să vorbim? întrebă el în cele din urmă, sperând că ea nu-i va răspunde, ci îl va lăsa să facă ce vrea.

— Continuă…, murmură Anna și trase de câteva ori aer adânc în piept, dar nu se feri, ci își puse mâna pe spatele lui și apoi i-o vârî în colanții de jogging.

— Da?

Johan o sărută și simți două buze nehotărâte. Îi puse mâna pe fund și începu să i-l frământe. Anna respira greu, dar într-un fel în care nu-ți puteai da seama dacă e excitată sau iritată. El și-ar fi dorit ca ea să fie mai activă și mai prezentă, așa cum fusese cu câteva clipe în urmă, dar poate că așa voia ea? Îi vârî mâna în pantaloni și ea inspiră adânc, ambiguu – deși cu numai câteva clipe înainte îi răspunsese fierbinte la săruturi. Dădu să-i deschidă fermoarul gecii.

— Nu, zise ea.

Se întoarse cu spatele și își trase geaca în sus, până la subraț.

— Trage-mi pantalonii. Eu țin geaca, spuse și se aplecă în față.

Nu era ușor să facă ce i se ceruse, dar Johan se conformă. Îi desfăcu jeanșii și i-i trase în jos. Fesele Annei apărură cenușii și lipsite de viață în întuneric, iar Johan se simți la fel când se dezbrăcă de colanții lui de jogging. Penisul îi era rece ca gheața și contractat. Făcu câteva încercări

zadarnice de a o penetra. Niciunul dintre ei nu era prea excitat. Nu cu adevărat. Fusese doar o părere – cel puțin în privința lui.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse el.

Anna nu răspunse. Își lăsă geaca să cadă, apoi se îndreptă de spate și își trase pantalonii.

— *Sorry*, spuse el.

După ce Johan se îmbrăcă, ea îl privi.

— Eram beată când ți-am trimis mesajul, îi explică.

— Ce înseamnă asta?

— Că poate n-a fost prea înțelept că am acceptat să ne vedem. Nu știu. Totul e complicat. Mi se pare atât de ciudat!

— Cu noi?

— Cu absolut totul.

Simțise și el asta, dar își spusese că, și dacă fusese amețită, Anna se gândise totuși la el și, prin urmare, simțise un oarecare dor când scrisese mesajele. Poate că undeva, în adâncul ființei ei mai exista o parte care-și dorea ca totul să fie ca înainte.

— De fapt, n-ar trebui decât să vorbim, spuse Anna. Dar, ca să fiu sinceră, nu știu ce să spun, sau cum să încep să spun ce ar trebui să spun.

— Ce vrei să spui? întrebă Johan.

— Nu putem vorbi cu nimeni altcineva despre asta, zise ea. Simt că mă prăbușesc, că mă sfărâm. Parcă nu pot să…

— Să ce?

— Nu mă mai pot gândi la altceva. Nu pot să merg nici măcar la blestemata de toaletă fără să mă gândesc la femeia aceea. Și la ce am făcut.

Anna oftă și privi spre poteca de jogging.

— Și eu mă gândesc tot timpul la ea, zise Johan și simți un val de rușine pentru că, de fapt, nu era adevărat.

În realitate, se gândise mai mult la el însuși.

— Cred că o să-mi pierd mințile.

— Avem prea multe de pierdut, spuse ea. Trebuie să învățăm să trăim cu asta, pur și simplu. Doar că nu înțeleg cum. Dar cumva trebuie să se poată.

O adiere de vânt trecu printre tufe și făcu frunzele să freamete.

— Cel mai bine ar fi să întrerupem orice contact, spuse Anna. Nu facem decât să înrăutățim lucrurile. Am crezut că o să fie altfel, dar acum

nu mai sunt sigură de asta. Aș fi vrut să vorbesc, să-mi descarc sufletul, dar mă doare când te văd.

— Te doare? Cum ar putea să te doară?

— Pentru că simt că nu e corect. Pentru că nu mai simt la fel ca înainte. Și îmi pare nespus de rău pentru asta. A fost o aiureală din partea mea să-ți trimit mesajele acelea, răspunse Anna și îl privi cu o expresie de compasiune care lui Johan îi întoarse stomacul pe dos.

— Atunci, pleacă! spuse el.

O lăsă pe Anna să găsească singură drumul înapoi printre tufe, apoi o văzu dispărând.

Mai așteptă câteva minute înainte să înceapă și el să-și croiască drum prin vegetația bogată.

CAPITOLUL 14

Anna intră direct în duș. Așa cum făcea întotdeauna după ce îl întâlnea pe Johan, lăsă apa cât mai rece și se sili să rămână cât mai mult sub jetul răcoros. De data asta se simțea murdară în alt fel. Cu ce o ajutase să-l rănească încă o dată? Se ura singură și era, în același timp, îndurerată. Sperase la altceva, la o înțelegere și la o îngăduință reciprocă. Acum erau oricum legați unul de altul, într-un fel în care niciunul nu-și dorise, dar care era la fel de puternic ca și cum ar fi avut o relație.

Șamponul era pe terminate. Magnus neglijase, bineînțeles, să-și cumpere, și îl folosise pe al ei.

„Poți și tu să te speli cu al meu când ai nevoie", obișnuia el să spună, prefăcându-se că nu știa că al ei e mult mai bun decât cel pe care și-l cumpăra el din supermarket.

Își dădu capul pe spate și luă câteva înghițituri din apa rece. Acum corpul i se obișnuise cu temperatura, dar pielea i se făcuse de găină.

Simți din nou apăsarea aceea în piept și răsuci robinetul de apă rece și mai mult, în speranța că asta îi va alunga angoasa și panica sufocantă. Apa se făcu rece ca gheața. Ar fi trebuit, bineînțeles, să sune imediat la poliție. Să accepte un divorț inevitabil. Nu fusese decât un accident. Ar fi trebuit să-și asume răspunderea, indiferent cum l-ar fi afectat asta pe Sixten.

Anna se gândi că drept cadou de botez ar fi trebuit să primească un înger păzitor. Oare luase vreodată în viața ei o hotărâre înțeleaptă?

Când se întâlniseră, Magnus i se păruse o persoană atât de plăcută! Era activ în asociația studenților, dar nu într-un mod penibil, banal, ci ca DJ în clubul indie al Institutului de Științe Umaniste, pe care toată lumea îl frecventa. Anna încă se înduioșa gândindu-se la fusta ei neagră cu buline albe, care se înfoia în vâltoarea dansului pe ritmurile piesei „Common People" a celor de la Pulp, și la toți prietenii pe care îi avusese, dintre care unul devenise vedetă de muzică pop, chiar dacă doar la nivel local și chiar dacă prietenia lor nu durase decât o jumătate de an.

Și Magnus avusese pe atunci un fel de statut de star sau, în orice caz, o siguranță de sine exacerbată, care făcea întotdeauna camera în care se afla să strălucească. O vreme se bucurase de o enormă popularitate și îi fusese

permis să facă un rezumat al anului în numărul unuia dintre ziarele de seară. Rămăsese uimită când Magnus o sunase și îi mărturisise că se simțea bine în compania ei și că i-ar fi făcut plăcere să bea împreună o bere într-unul dintre localurile est-europene din oraș, atât de apreciate pe atunci.

Fu smulsă din gânduri de niște bătăi în ușă.

— Anna! Siri vrea la baie! strigă Magnus. Stai acolo de nu știu când!

Ea ieși din duș și se înfășură într-un prosop înainte de a deschide ușa. Siri își dăduse deja jos ciorapii-pantalon și se repezi la toaletă.

— Ocupă-te tu de asta, eu trebuie să învăț, spuse Magnus.

— Sigur, răspunse Anna și se întoarse spre Siri.

Fetița era în plină desfășurare cu problema ei. Chiar avusese nevoie urgentă.

— Gata! Șterge! strigă ea în gura mare după câteva clipe.

Anna se supuse. Siri ar fi putut să se șteargă singură acum, pentru că făcea asta la școală, dar Anna nu era în stare să poarte atunci o asemenea discuție. Nu era chiar atât de deranjant.

Coborâră împreună la parter. Magnus stătea în camera de zi și își masa tâmplele, aplecat deasupra unei cărți groase, scrisă în engleză.

— Iubitule, șamponul meu…, începu Anna.

El se întoarse spre ea.

— Am putea vorbi despre asta altă dată? spuse el cu o notă de iritare în glas, aproape certând-o. Nu înțelegi că nu-i un moment bun?

— Atunci încearcă să nu mi-l mai folosești! zise ea.

Magnus mormăi iritat ceva în loc de răspuns. Acum avea să stea bosumflat toată seara, Anna știa asta.

— Mă duc să culc copiii, atunci, spuse ea, iar el aprobă scurt din cap, fără s-o privească.

— Siri și Sixten, e timpul să ne spălăm pe dinți! strigă Anna și auzi un tropăit din camera copiilor. Zgomotul crescu în intensitate când ajunse la scară, apoi, bineînțeles, unul dintre copii alunecă și se lovi de ceva. Se auzi un urlet. Era Sixten. Anna se repezi către el.

Se așeză în genunchi, îl strânse în brațe și încercă să-l consoleze. Se lovise la cap și cu siguranță avea să-i iasă un cucui, dar el nu izbucni în plâns decât în prezența ei.

Începu și Siri să plângă. Se întreceau ca să-i câștige atenția, iar asta era măgulitor pentru Anna, însă ea avea destule îmbrățișări pentru amândoi.

În clipa aceea se simțea fericită să-i poată strânge la piept. Copiii o linișteau mai bine decât antidepresivele, învățase asta pe propria-i piele.

Ochii i se umeziră și i se puse un nod în gât, atât de mare încât nu înțelegea cum de mai putea să respire. Era minunat să stea pe jos și să-i țină în brațe și îi mulțumi lui Dumnezeu că încă mai putea simți asta. În ultimele zile se temuse că nu avea să mai poată iubi niciodată. Dar se părea că nu-și pierduse această capacitate față de copii, iar ăsta era lucrul care conta cel mai mult.

— Să-l lăsăm pe Sixten să aleagă cartea? spuse ea cu voce nesigură.

Siri dădu aprobator din cap și Sixten se înveseli.

— Cea cu pirați, spuse el.

Anna stătea culcată în patul ei și al lui Magnus, între cei doi copii, și le citea, iar ei adormiră repede. Respirau atât de liniștit… Iar ea, din clipa în care îl convinsese pe Johan să nu sune la poliție, risca să piardă toate lucrurile astea. Ca de obicei, îi era rușine că nu simțea nimic pentru femeia moartă, ci se gândea numai la sine și la copii. Dar era mamă, poate că detașarea aceea avea o cauză biologică. Iar dragostea pentru copii avea întâietate în fața empatiei față de alții. Părea logic, chiar dacă, în același timp, era dezgustată de ea însăși. Poate că și femeia aceea avea copii, dar și-o amintea atât de vag! Parcă nici n-ar fi existat cu adevărat. Reale erau doar consecințele faptului că accidentaseră mortal pe cineva. Corpul nu fusese găsit. Anna nu auzise nici măcar dacă începuse să fie căutat. Nu era ciudat?

Asta însemna că nu existau niște copii disperați de îngrijorare care să se întrebe unde dispăruse mama lor.

Încerca să se consoleze cu gândul ăsta, pentru că, dacă ar fi văzut o singură fotografie cu familia femeii, toată lumea ei s-ar fi prăbușit pe loc. Nu i-ar mai fi rămas decât să intre la balamuc sau să-și ia zilele.

N-ar mai fi putut niciodată să trăiască cu sine însăși. Și așa îi era destul de greu.

Mirosi părul copiilor și încercă să nu se mai gândească la altceva decât la parfumul acela minunat.

După un timp tresări auzindu-și propriul sforăit. Adormise.

Se strecură în bucătărie în vârful picioarelor. Din camera de zi se auzeau oftaturile grele ale lui Magnus, presărate cu strigăte înăbușite de frustrare. Anna luă din rastel o sticlă de vin roșu pe care o primiseră de la o

cunoștință și o deschise. Își aduse un pahar, se așeză la masa rotundă, vopsită în alb, din bucătărie, și își umplu paharul până sus.

Nu era un vin grozav, puțin prea apos pentru gustul ei, dar mergea. Important era să-i amorțească mintea. Goli paharul și îl umplu din nou. Nimic nu liniștește angoasele mai bine decât două pahare de vin, dar își promise ca aceea să fie limita.

Îl auzi din nou pe Magnus oftând. Își căută verigheta cu degetul mare și cu arătătorul.

Nu era acolo.

Mai întâi se miră. Nu obișnuia să și-o scoată. Oare o avusese mai devreme, în ziua aceea? Nu știa.

În aceeași clipă un gând cumplit îi biciui creierul. Era imposibil, absolut imposibil. Dar dacă totuși… Dacă rămăsese în pădure, în locul unde ascunseseră cadavrul? Dar era cu neputință. I-ar fi simțit imediat lipsa și ar fi reacționat! Sau nu?

Nu-și amintea când o văzuse ultima oară. Și-o scosese la hotel? Sau o pusese în buzunarul gecii?

Dădu pe gât al doilea pahar cu vin, apoi se duse în hol și controlă buzunarele gecii. Nici urmă de verighetă. Cu siguranță se jucase cu ea în vreo seară, pe canapea, până îi căzuse printre perne. Sau o pierduse pe cărarea de jogging. În ultima vreme începuse să-i fie cam largă pe deget.

Intră în camera de zi.

— Mi-am pierdut verigheta, spuse ea. Poți se verifici dacă nu cumva e pe canapea?

Magnus o privi acru și închise cartea cu zgomot.

— Ok, zise el și începu să arunce pernele de pe canapea pe podea.

Anna se apropie și își vârî mâna în toate spațiile libere. Dar nici acolo nu era nici urmă de verighetă.

— Poate am pus-o pe birou când am ieșit să alerg, sugeră ea și primi un oftat de exasperare în loc de răspuns.

Anna urcă pe scară și intră încet în dormitor. Copiii dormeau în patul dublu. Se uită pe birou. Nici acolo nimic, dar poate căzuse în spate. Făcu un efort să dea biroul la o parte, încet. Era masiv și greu. Înjură în sinea ei. Încerca să-și alunge panica, dar nu putea să-și alunge din mintea imaginea verighetei căzute în mușchiul verde al pădurii.

— Mama…, începu Sixten somnoros. Ce faci?

— Doar caut ceva. Culcă-te la loc.

El se întoarse pe partea cealaltă și adormi din nou.

Intră în baie, dar verigheta nu era nici acolo, și nici în scrinul cu bijuterii din garderobă.

— Poți să nu mai bântui de colo-colo ca o blestemată de fantomă? izbucni Magnus din locul lui de pe canapea. Mă deranjezi.

— Dar nu-mi găsesc inelul!

— Drăguț din partea ta că te preocupă atât de mult, dar o să-l găsești mâine, pe lumină. L-oi fi pus pe vreo etajeră, undeva.

Sigur are dreptate, se gândi ea. Cel puțin nouăzeci la sută. Dar nu-și putea aminti dacă mai avusese verigheta după seara aceea în pădure. Rămăsese acolo. Dintr-odată se simți convinsă; verigheta îi căzuse acolo și aștepta să fie găsită.

CAPITOLUL 15

Joi, 3 octombrie

Roger sună, îl întrebă cum se simte și îi povesti că întâlnirea cu clientul fusese o catastrofa.

Cuvântul „catastrofa” îi dădu lui Johan fiori.

— Înțeleg că e greu să-ți pierzi mama, dar crezi că ai putea trece pe la birou? întrebă Roger.

Johan se perpelea pe canapea, căutând zadarnic ceva de spus care l-ar fi ajutat să-și refuze șeful.

— Mai ești la telefon?

— Da, spuse Johan. Dar n-a trecut nici o săptămână. Nu sunt încă în apele mele.

Roger își drese glasul, așa cum făcea când era nevoit să gestioneze sentimentele altor oameni sau să poarte tratative cu un potențial client. Johan avea în fața ochilor chipul de vultur al lui Roger și vedea cum maxilarele i se încleștează, făcându-l să semene și mai mult cu o pasăre de pradă.

— Când mama mea a murit, am găsit un oarecare refugiu în muncă, spuse Roger. De fapt, era o ușurare să fiu nevoit să mă gândesc la altceva. Nu vreau să par insensibil. Știi că ai compasiunea mea totală.

Johan se gândi la mama lui. După accident, nu-i sunase pe niciunul dintre părinții săi. Nu le răspunsese la apeluri, iar pe unele chiar le respinsese. Se temea că ar fi cedat nervos dacă le-ar fi auzit vocile. Nu citise nici mesajele de la ei. Dar acum îl copleși o dorință subită să se ghemuiască între ei, pe canapeaua lor, așa cum făcea în copilărie. Ochii i se umeziră. Nu avea să mai facă asta niciodată. Perioada aceea rămânea pierdută pe veci. Ei doi erau singurii care ar fi continuat să-l iubească, chiar dacă ar fi aflat ce făcuse.

— Știu că ți-e greu, insistă Roger. Dar acum avem nevoie de tine. Și vreau să spun chiar acum.

Își drese vocea din nou.

— La mine vei găsi întotdeauna un sprijin.

Lui Johan îi era imposibil să se vadă consolat de Roger. Șeful său obișnuia să înțepenească încremenind de consternare ori de câte ori sentimentala Păunița de la recepție se confrunta cu încă o relație eșuată, făcea o criză de nervi și plângea disperată în scaunul ei.

— Nu vreau să te presez, dar trebuie să salvăm proiectul ăsta, și încă repede, spuse Roger.

— Ok, zise Johan. Trebuie doar să mă mai adun puțin.

— Cel mai bine ar fi să te aduni repede. Și poate că nu ți-ar strica să te gândești la altceva. E un sfat venit de la cineva care a trecut prin asta.

Johan făcu un duș lung. După ce se îmbrăcă, rămase în fața oglinzii. În afară de chipul palid și atât de supt încât ai fi zis că adineauri fusese victima unui colaps, arăta ca de obicei în pantalonii lui ușori din bumbac și cămașa obișnuită, de culoare gri.

Porni spre serviciu.

Rămase câteva clipe în fața ușii și respiră adânc înainte să o deschidă.

Păunița îl privi cu compasiune de pe scaunul ei de la recepție. Apoi se ridică și îl îmbrățișă. Între timp, își vopsise părul în albastru și răspândea un parfum puternic de mirodenii, care, cine știe de ce, îl făcu pe Johan să se gândească la niște bătrâne mexicane. Dar Păunița nu avea mai mult de douăzeci de ani.

— Sărăcuțul de tine…, începu ea cu voce moale. Sărăcuțule…

Purta o fustă în culorile curcubeului și un tricou o idee prea strâmt. Își apăsă sânii mari de pieptul lui, și Johan se simți jenat. Nu reușise să se obișnuiască nici până acum cu modul ei fizic, îndrăzneț, de a-i aborda pe ceilalți.

Când îi dădu drumul din îmbrățișare, Johan văzu că Păunița avea ochii roșii.

În spatele ei, în fundul localului, îl zări pe Roger, care îl văzuse prin fereastra camerei de ședințe și îi făcu semn cu mâna. Se îndreptă într-acolo. Șeful îl bătu prietenește pe umăr.

— Trebuie să fii tare acum, Johan, spuse el stânjenit. Trebuie să fii tare.

Johan dădu din cap și Roger îl bătu cu palma pe spate, ca pentru a marca sfârșitul acestei discuții.

— O să fie bine, amice. O să fie bine. Și n-ar fi rău să te apuci imediat de treabă. Avem o ședință de criză, s-ar putea spune.

Håkan, Pelle și Björn se apropiară să-și ofere condoleanțele și îl bătură și ei prietenește pe spate, vrând să arate că-i înțeleg durerea și îl susțin.

— Când o să te simți mai bine, ieșim împreună într-o seară, propuse Pelle.

În camera de ședințe, Lena își pilea unghiile, un obicei prost asupra căruia nimeni nu îndrăznise să-i atragă atenția, pentru că toanele ei erau legendare.

— Condoleanțe, zise ea și îl privi fără să-și întrerupă activitatea.

Pe masă, în fața ei, se așternuse un strat de praf de unghii.

— Cred că ți-e foarte greu, cu divorțul, cu mama și tot restul. Iar acum și cu ședința asta. Cred că ar fi trebuit să mai stai acasă, dar chiar suntem într-o situație de criză.

Sofia stătea ceva mai încolo și rodea un creion. Johan văzu că desenase flori și cai în carnetul ei de însemnări.

— E cumplit, spuse ea. Nici nu vreau să mă gândesc ce simți. Nu pot să concep să trăiesc fără mama. Să ne spui dacă te putem ajuta cumva. Lena și cu mine am putea să-ți gătim, de exemplu.

— Din păcate, trebuie să continuăm ședința.

Roger își drese vocea și își aranjă gulerul cămășii.

— Nu vreau să par insensibil, dar nu ne ajută Cu nimic dacă ne întristăm cu toții.

— Roger, ce naiba, chiar ești lipsit de orice emoție? interveni Lena.

— Îmi pare rău, dar nu fac decât să spun lucrurilor pe nume, se apără el. Mi-aș dori să nu se fi întâmplat nimic.

— Bine, interveni Johan, îmi spuneți și mie care e problema?

Sofia oftă și își sprijini capul în mâini. Roger se îndreptă de spate.

— Pur și simplu nu le place soluția pe care le-am oferit-o pentru sistemul respectiv, spuse el. Și chestia e că nu știm exact de ce. Șeful lor, Kalle, e un coșmar. „Nu știu ce nu merge, nu știu de ce nu-mi place, dar știu că nu e bun. Rezolvați.” Exact așa a spus. Ce rahat de comandă mai e și asta? Așa că trebuie s-o luăm de la început și să sperăm că noua soluție va fi mai pe placul domnului Kalle.

— Ar fi trebuit să fii și tu aici, spuse Lena. Tu ai știut mereu cum să te porți cu genul ăsta de indivizi. Soluția e bună, de fapt. N-a avut nicio obiecție concretă. Dar tu ești singurul pe care-l ascultă.

Era adevărat. Dintr-un motiv complet inexplicabil pentru Johan, Kalle îl plăcea. Nu putea, într-adevăr, să înțeleagă de ce, mai ales că el îl displăcuse pe Kalle din prima clipă în care îi văzuse fața rumenă, dar frumoasă, de pramatie răsfățată.

— Și eu cred că tu ai fi putut să-i vinzi soluția în starea actuală, spuse Roger. Dar acum, asta e.

— A mai spus ceva? întrebă Johan.

— Nu. Nimic, răspunse Sofia. Chiar nimic. Am plâns în mașină la întoarcere.

— Și eu. Și Roger ar fi făcut asta dacă ar fi capabil de vreun sentiment, spuse Lena.

Nu era răutăcioasă, încercase să facă o glumă, dar pică prost.

Roger puse hârtiile pe masă. Erau schițe ale propunerii de soluționare. Johan fusese mândru de varianta pe care o găsiseră și se întreba ce nu-i plăcuse lui Kalle. Se simțea lezat. Pur obiectiv vorbind, era o soluție bună.

— Sofia, ești bună să ne spui ce crezi tu despre asta? întrebă Roger.

Când se afla în fața unui public, Sofia își cobora glasul și vorbea plat, fără niciun fel de intonație. Ori de câte ori ea trebuia să conducă o ședință sau să-și spună părerea, pe Johan îl cuprindea brusc o somnolență căreia nu-i putea ține piept. Pur și simplu nu mai putea să se concentreze. Altfel, Sofia era sclipitoare. Extrem de înzestrată intelectual. O adevărată comoară pentru departamentul de resurse umane. Gândurile îi zburară înapoi la accident. Avu deodată sentimentul că cineva descoperise cadavrul. Îl copleși cu atâta intensitate, încât îi păru mai mult decât real. Era convins că asta se întâmplase. Simți nevoia să-și controleze telefonul și îl scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor. Deschise aplicația ziarului Aftonbladet. Nimic printre știrile mai noi, în orice caz.

— Ce naiba, Johan? Stai și te uiți în telefon? spuse Roger.

— Scuză-mă. Voiam să văd cât e ceasul.

Roger îi aruncă o privire furioasă. Lena oftă. Sofia își mușcă buza.

— Ce crezi despre propunerile astea? întrebă Roger.

— Demne de luat în seamă. Cu siguranță demne de luat în seamă, spuse Johan.

Dar nu-și amintea nicio iotă din tot ce spusese Sofia.

— Date fiind împrejurările, te scuzăm, zise Roger, care fără îndoială îl urmărise și se simțea îndreptățit și să vorbească în numele tuturor. Dar e

nevoie să fii prezent aici. Nu doar fizic.

Lena oftă din nou. Sofia reuși cumva să pară și mai jignită.

— Îmi pare rău, se scuză Johan. Nu sunt chiar în apele mele. Mi-e puțin greu să mă concentrez.

— Înțeleg. Pot s-o iau de la capăt, dacă vrei, propuse Sofia.

— O să mă străduiesc să-mi revin, zise Johan, sperând că o să și reușească.

— Să mai prezint totul încă o dată, atunci? întrebă Sofia uitându-se la Roger. Din partea mea, nu-i nicio problemă.

Înainte ca Roger să apuce să răspundă, se auzi o bătaie în ușă. Păunița își vârî capul înăuntru. Avea o expresie ciudată pe chip.

— Johan, mama ta…, zise Păunița privindu-l cu ochi măriți și întinzându-i telefonul mobil al recepției. E la telefon.

În cameră se așternu o tăcere adâncă. Lui Johan obrajii i se încinseră, mâinile începură să-i transpire, și simți că nu mai poate înghiți.

Lena și Sofia îl priveau cu gurile căscate și Johan se chinuia să găsească ceva de spus care să salveze situația.

— Ar fi bine să răspunzi, spuse Roger după câteva clipe. Nu știi când o să te mai sune cineva de pe lumea ailaltă.

— Iertați-mă. Trebuie să fie o greșeală, zise Johan și se ridică.

Scaunul scârțâi jalnic.

Roger îl privea fix. De furie, parcă i se ridicase tot părul din cap. Era roșu la față. Obrajii palizi ai Sofiei deveniseră și mai palizi. Fața Lenei era, dimpotrivă, congestionată.

— La naiba, Johan! spuse ea.

Picioarele îi tremurau când luă telefonul din mâna Păuniței. Ieși din cameră și se îndreptă spre automatul de cafea unde, ca niciodată, nu era nimeni.

Mama îl salută bucuroasă și asta îi dădu impresia că o să leșine. Se prinse cu mâna stângă de tejgheaua recepției ca să rămână în picioare.

— Nu puteai să mă suni pe mobil? întrebă el încet.

— Te-am sunat, dar n-ai răspuns. Nu i-ai răspuns niciunuia dintre noi. Nici la mesaje. Tata și cu mine știm că ești ocupat la serviciu și cu divorțul și de aceea am fost îngrijorați. Am început să ne întrebăm dacă nu ți s-a întâmplat ceva.

— Dar de ce ai sunat aici?

— Pentru că așa puteam măcar să aflu de la colegii tăi dacă mai trăiești.

Era imposibil să nu-i simtă tonul acuzator. Mama reușea întotdeauna să-i provoace mustrări de conștiință, iar acum avea și un motiv.

— Și nu era nimeni acasă, așa că m-am gândit că ești la serviciu. Și eram neliniștită. Dacă s-a întâmplat ceva? Știu prin ce treci acum, cu Märta. Am greșit? Și nici de Märta n-am putut să dau. Și nu știm cât de delicată e situația pentru ea. Poate că nici nu vrea să aibă vreun contact cu noi.

— Pot să te sun mai târziu?

— Bineînțeles, dacă apuci. Oricum, mă bucur să-ți aud vocea.

— Dau un semn cât pot de repede, zise el și închise.

Brusc îi veni să-și ia geaca și să se năpustească pe ușă afară, fără să mai dea ochii cu ceilalți, dar Roger, Lena și Sofia erau deja lângă el.

— Ei, pe asta cum o mai explici? întrebă Roger.

Șeful nu mai era furios, ci mai degrabă concentrat și pregătit să-și înșface prada. Umerii îi păreau mai lați decât de obicei și își ținea mâinile depărtate de corp. Arăta de parcă și-ar fi încordat aripile.

Johan transpira abundent și încerca să se încurajeze gândindu-se că, în curând, momentul acela avea să fie de domeniul trecutului și că avea să-l lase în urmă. Din păcate, asta nu-l ajuta să-și stăpânească transpirația și tremurul picioarelor.

— A fost doar puțin prea mult, spuse el.

— Puțin prea mult? repetă Roger. A fost puțin prea mult? Pe bune?

Sofia și Lena se uitau la Johan ca și cum ar fi vrut să-l sfâșie și apoi să-și bată joc de resturile trupului său.

— Ai vreo explicație? întrebă Roger. Dacă ai vreo blestemată de explicație, e timpul s-o auzim. În următoarele cinci secunde, fir-ar a dracului!

Johan scutură din cap. Nu avea nicio explicație, nicio minciună pe care s-o scoată la înaintare în caz de urgență.

Roger făcu o grimasă.

— Poți să pleci, spuse el. Du-te. Și nu e nevoie să mai vii înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Johan. Îmi pare extrem de rău.

— Poți să pleci. Acum, răspunse Roger.

Johan se întoarse și ieși. Simțea că-l arde stomacul din pricina rușinii. Se întrebă ce avea să-i spună Märtei. Și cum avea să-și gestioneze situația

de șomer. Nu-și imagina atunci ce haos îl așteptа.

CAPITOLUL 16

Vineri, 4 octombrie

Ultimul drum din săptămână spre cancelaria profesorilor era cel mai neplăcut.

Peter urmă rutina obișnuită și se așeză într-un colț al grupului de canapele. Încercă să se facă una cu albastrul lor spălăcit. Voia să devină cât mai nevăzut și, la ora aceea din săptămână, colegii obișnuiau să-i dea o mână de ajutor, ca și cum ar fi avut o înțelegere tacită.

Ola, gălăgiosul profesor de psihologie, care era printre primii veniți, îi făcu un semn de salut cu capul.

Colegii încetaseră de mult să-l mai întrebe ce program avea peste weekend. Nu avea niciodată vreunul.

Toți ceilalți obișnuiau să-și povestească planurile, care se învârteau, mai mult sau mai puțin, în jurul familiei, și profitau de ocazie să se plângă cât de mult timp le consumau copiii – sau cât de puțin, în cazul în care aceștia se mutaseră. Într-un fel sau altul, reușeau întotdeauna să-l excludă pe Peter din asemenea discuții.

Erau plini de solicitudine. Nu se luau de el și nici nu-l marginalizau, ci îl ascultau cu interes când afirma că, peste zece ani, nu avea să mai existe niciun adult care să fi trecut printr-un proces normal de educație și care să știe diferența dintre o scriitură politică și o moțiune. Avea o anumită autoritate care-i permitea să vorbească despre chestiuni care țineau de științele sociale și chiar despre culisele alegerilor americane.

Faptul că la cei cincizeci de ani ai săi locuia încă împreună cu mama lui era considerat un fel de ratare. Dar, la fel cum nu vorbeau despre maraton când era de față Ingela, profesoara de franceză aflată în scaun cu rotile, colegii nu discutau nici despre viața privată a lui Peter atunci când el i-ar fi putut auzi. Însă Peter era îndeajuns de perspicace încât să înțeleagă că vorbeau despre situația lui și, mai mult, că nimic din ce se spunea nu era tocmai măgulitor.

— Așa poate că arată viața unora, spusese odată Tanja, profesoara de desen, când toți se simțiseră obligați să discute despre o cultură a

celibatului involuntar.

Aruncase o privire în direcția lui Peter, zâmbindu-i încurajator. O încercare de a fi empatică, dar care nu făcuse decât să înrăutățească situația.

Se ridică și trecu pe lângă Ola ca să-și ia o cafea. Dumnezeule, chiar nu avea niciodată nimic de spus? Nici măcar acum, când era liber să-și plănuiască sfârșiturile de săptămână, pe care putea să și le facă mai vesele, după pofta inimii. Acum era loc – loc pentru aventură. Pentru decadență! Pentru tot soiul de nebunii!

— Cred că o să ies la cules de ciuperci, zise el când se întoarse.

Vorbise pe un ton prudent, până și el își dădu seama de asta, dar era un început.

— Dar asta e extraordinar!

Lui Ola i se citea pe față o expresie de fericire și Peter se simți ca un geniu. O cultură stânjenitoare a tăcerii, împământenită acolo de mulți ani, începuse să se destrame, chiar dacă fusese doar o idee spontană. Dar Ola era entuziasmat, de-a dreptul euforic:

— Știu un loc fantastic de bun, pe care trebuie să ți-l recomand, în cazul ăsta.

Colegii intrară unul după altul, iar Ola îi antrenă în discuția – sau, mai degrabă, fiind vorba despre Ola, în prelegerea – despre culesul ciupercilor.

Peter simțea o mare ușurare văzând în sfârșit că face parte din comunitate în această ultimă oră care, de obicei, îi lăsa un gust atât de amar și îi întuneca tot weekendul.

Oare doar de asta era nevoie? De o activitate?

„Poate că m-aș putea duce să văd expoziția de acuarele”, gândi el pentru sine.

S-ar fi putut răsfăța și cu o cafea, se gândi el cu o duioșie pe care nu o mai simțise de mult față de sine. Da, își permitea, și avea să se răsfețe. Și nu avea să bombăne văzând prețurile mari ale sandviciurilor din cafeneaua muzeului.

S-ar fi putut înscrie într-un cor de începători.

Nu mai putea să stea în casă și să se uite pe pereți. Trebuia să iasă, să trăiască, să aibă despre ce vorbi.

Poate n-ar fi fost rău să înceapă să folosească mașina mamei, care stătea nemișcată și ruginea degeaba. În weekendul acela avea să încerce să se bucure de ceva.

Locul cu ciuperci, recomandat de Ola, nu era prea departe. I-l arătase pe Google Maps, în timp ce ceilalți ascultau cu încordare. Chiar dacă Peter bănuia că erau la fel de neinteresați de ciuperci ca și el, erau cât se poate de atenți la discursul lui Ola, care avea tot timpul ceva captivant. Îl ascultau întotdeauna cu sfințenie, indiferent despre ce vorbea. Până și Tanja rămânea tăcută în toate ocaziile cumplit de plicticoase în care Ola discuta însuflețit despre scheme de fotbal.

Cu cât Ola vorbea mai mult, cu atât Peter era mai fascinat. Ieșirea la cules de ciuperci fusese o idee fabuloasă. Locul era destul de aproape și ar fi putut profita chiar de acea seară dacă ar fi pornit-o direct după serviciu. Nu era imposibil. Se gândea să împrumute o găleată de la școală, din cămara cu lucruri pentru curățenie, să culeagă până se întuneca și să o aducă înapoi a doua zi. Era, oricum, mai bine decât un weekend petrecut în fața televizorului, în compania emisiunii de întrebări de cultură generală.

CAPITOLUL 17

Anna se bucura că până atunci reușise să păstreze aparențele la serviciu. Nu credea că vreunul dintre colegi remarcase cât de rău se simțea. Niciunul dintre ei nu se purtase cu ea altfel decât de obicei și nici n-o privise bănuitor. Vorbea normal în pauzele de prânz și se amuza la glumele răsuflate ale lui Jakob, colegul pasionat de sport.

Ținând cont de ceea ce se întâmplase, putea spune că se comporta exemplar.

Cel puțin, până în ziua aceea. Înainte de prânz vărsase cafeaua, își uitase cutia cu tampoane pe birou și, în timpul ședinței de după-amiază, avusese ușoare spasme musculare în tot corpul. Se simțea spionată și nu se putea concentra la vocea ca de preot a lui Stefan, care vorbea despre îmbunătățirile care se puteau aduce în grădinițe, cu un buget doar ușor crescut. Se postase în fața unei picturi înfățișând primăria în zloata unei luni de iarnă, care atârna pe unul dintre pereții sălii mari de ședințe, și trăncănea la nesfârșit.

Pentru asta făcuse împrumut ca să-și plătească studiile?

Era nedrept că trebuia să alegi încă de foarte tânără meseria și partenerul de viață ale femeii adulte care aveai să devii cândva și apoi să fii obligată să stai în primăria anostă a unui oraș adormit și să-l asculți pe Stefan, să fii căsătorită cu Magnus și să-l respingi pe singurul bărbat care te-ar fi putut face fericită.

Când ședința se termină, se întoarse în biroul ei, închise ușa, privi fotografia dintr-un concediu îndepărtat care stătea înrămată pe masa ei de lucru, își mușcă buza și simți cum o copleșește panica. Fotografia era făcută în Africa de Sud, pe vremea când Magnus era consultant IT, iar ea încă îl iubea. Chiar îl iubise odată, deși îi fusese ușor să uite. Da, îl iubise cu adevărat.

Verigheta era gravată cu numele lor. Magnus insistase chiar să fie gravat și numele lor de familie, pentru a arăta că își aparțineau cu adevărat. Magnus și Anna Ek. Ar fi fost floare la ureche pentru poliție s-o găsească, dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău.

Nu avea voie s-o fi pierdut în pădure! Încercă să-și reprime toate scenele care i se derulau în creier iar și iar, cea în care poliția o găsea, cea în care stătea singură într-o celulă de închisoare, cea în care afla că nu-și va mai vedea niciodată copiii și cea în care ieșea din închisoare masculinizată, tatuată și cu frizură băiețească, pe când ei erau deja adolescenți și nu voiau să aibă vreun contact cu criminala care le fusese cândva mamă.

Anna se înfioră. Nu erau doar fantezii. Erau riscuri reale. Polițiștii puteau oricând veni la locul ei de muncă, iar colegii ar fi văzut cum e arestată și luată în cătușe. Anna ar fi spus că era o neînțelegere la mijloc, că ea nu putea fi cineva care fugise de la locul unui accident pe care îl provocase, lăsând un om muribund într-o pădure doar pentru ca adulterul să nu-i fie descoperit.

Ce naiba fusese în mintea ei și a lui Johan? De ce Johan nu insistase și nu sunase la poliție? De ce fusese ea însăși atât de speriată că starea lui Sixten s-ar fi înrăutățit în cazul unui divorț, încât alesese o variantă mult mai rea? În plus, de atunci, Sixten se comportase cât se poate de normal. Se părea că problemele lui psihice erau fluctuante, când apăreau, când dispăreau, sau se acutizau periodic, dar acum se afla într-o perioadă în care personalul de la grădiniță era plin de speranță în privința lui.

Nu știa care Anna luase hotărârea din pădure. Persoana aceea fusese altcineva.

Se așează pe scaun. Verigheta nu era nici pe birou. Mai trase de câteva ori aer adânc în piept și își puse apoi amândouă mâinile pe masă. Trebuia să acționeze.

Îi trimise un mesaj lui Johan și îl rugă să controleze dacă verigheta nu era în mașina lui.

„N-am văzut-o. Dar chiar acum vin de la cimitirul de mașini. Mașina mea e istorie.” Îi răspunse el. „E mai bine așa. Ar fi putut fi folosită ca dovadă.”

Johan chiar nu era normal? Ce om normal trimitea un astfel de sms?

Îi scrise asta înapoi. Dumnezeule, ce imprudent era! Dacă la un moment dat ar fi început o anchetă a poliției?

Anna căută din nou prin toate buzunarele pantalonilor și ale gecii. Întoarse geanta pe dos. Deschise toate sertarele biroului. Se uită în toate mapele și colecțiile de reviste. Trebuia să verifice din nou acasă, apoi să decidă cum se va întoarce pe drumul de pădure și cum va încerca să

găsească locul accidentului. Sau să-și alunge, pur și simplu, gândul că verigheta se afla acolo, amestecată cu pământ, frunze și mușchi de pădure.

O asemenea hotărâre cerea o țigară.

Își luă geanta, coborî în holul de la intrare și îi făcu semn cu mâna bătrânei Elisabeth care, cine știe de ce, se afla acolo și tocmai lua în primire o cutie de carton cu hârtie de scris de la un curier cu o față plină de coșuri. Când ajunse afară, își aprinse o țigară și aruncă o privire vizavi, spre zona gării. Era aproape pustie la acea oră din zi, în afara câtorva bărbați de vreo cincizeci de ani, îmbrăcați în pardesie bleumarin și purtând mape identice. Semănau atât de mult unul cu celălalt, încât te gândeai că ar fi trebuit să se cunoască între ei, dar stăteau împrăștiați peste tot pe peron, adânciți în ecranele telefoanelor.

— Aha, aici ești! spuse o voce în spatele ei. Și fumezi?

Anna se întoarse. Era Kaj, șeful ei.

— Deci e o zi din aia? întrebă el. Poți să-mi dai și mie una?

Anna scoase pachetul și bricheta din geantă.

— Mulțumesc, spuse Kaj. Și eu am tot o zi din aia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Sunt doar cam stresat, răspunse el.

Anna îl simpatizase dintotdeauna pe Kaj. Avea puțin peste cincizeci de ani, dar un fel tineresc de a fi. Părul îi era cărunt, dar des, și fusese întotdeauna un om care părea extrem de interesat de subiectul unei discuții, oricare ar fi fost acela. Alerga în mod regulat la maraton și arăta surprinzător de proaspăt. Era mereu vesel și binevoitor, dar nu lingușitor. Cunoștea arta de a spune lucrurile răspicat, dacă era nevoie, dar asta se întâmpla rar. Era cu siguranță cineva cu care puteai liniștită să te căsătorești. Câteva clipe, Anna se pomeni curioasă să afle cum arăta gol. Kaj părea întotdeauna atât de relaxat! Prietena ei, Jonna, obișnuia să spună că asemenea bărbați aveau calmul celor cu penisul mare. Anna se întreba dacă asta era valabil și pentru Kaj.

— Ce face familia ta? întrebă Kaj.

Îi întâlnise copiii de câteva ori când îi luase cu ea la birou.

— Bine, cred, răspunse ea și încercă să-și dea gurii o formă care măcar să semene cu un zâmbet. Sau, de fapt, sincer vorbind, orice altceva decât bine.

Kaj râse înfundat, dar fără voioșie.

— Și eu la fel. Am cancer, spuse el.

— Poftim?

Își dădu seama și singură cât de prostească era întrebarea, dar nu putea să fi auzit bine. Doar arăta cât se poate de sănătos, de proaspăt și de bine antrenat!

— Nu le spune nimic celorlalți.

Anna nu înțelese de ce i se confesa ei. Fumătorii aveau adesea o relație specială, ea știa asta. Dar ei doi nu erau fumători veritabili și nici nu prea fumaseră împreună. Doar de câteva ori, la cinele cu colegii.

— Și ai voie să fumezi? întrebă ea și regretă imediat.

Dar el izbucni în râs.

— Exact acum pot fuma. Nu trebuie să-mi mai fac griji că o să mă îmbolnăvesc de cancer, nu-i așa?

— E grav?

— Asta voi afla în curând.

— Dar cu psihicul cum ești?

Kaj își mângâie barba tunsă scurt și îngrijit.

— Nu știu, dar în orice caz m-am hotărât să-mi reduc timpul de lucru.

Anna dădu din cap. Ea n-ar mai fi venit deloc la serviciu dacă s-ar fi îmbolnăvit de cancer.

— O să lucrez mai puțin, ca să pot petrece mai mult timp cu copiii, în caz că se întâmplă ce e mai rău. Asta dacă o să vrea și ei. Sunt adolescenți deja. Sunt mari.

Kaj zâmbi, dar ea văzu că ochii îi erau umezi.

Anna nu mai găsi nimic de spus. Kaj o îmbrățișă în grabă, lucru cu totul neobișnuit. Când el îi dădu drumul din brațe, ea îl mai ținu strâns un timp. Mirosea frumos, se dăduse cu un parfum bărbătesc pe care nu-l putea identifica. Își sprijini capul de pieptul lui.

— Gata, gata, spuse el. O să fie bine.

În cele din urmă se desprinse din brațele ei.

— Mulțumesc, Anna. Lucrurile se vor aranja, zise el și se îndepărtă.

Îl văzu intrând în clădire. Cancer! Cum puteai să vii la serviciu când știai asta?

Anna își scoase mobilul din geantă și îl sună pe Magnus.

— Bună, iubitule, spuse ea și făcu o grimasă când pronunță ultimul cuvânt. Ai putea să iei tu copiii? Am ceva de rezolvat. Vin acasă să iau

mașina.

El oftă adânc, dar Anna prevăzuse că așa avea să se întâmple. Mormăi că era în regulă, iar ea închise. Nu-i spuse nici măcar la revedere.

Anna comunică la serviciu că nu se simțea bine și că trebuia să plece, își luă hainele din birou și făcu o plimbare pe jos până acasă. Trebuia să întoarcă toată casa cu susul în jos. Sau, în orice caz, camerele în care intrase și în care credea că și-ar fi putut pierde verigheta.

Patru ore mai târziu, stătea și fuma într-un popas din pădure. Timp de trei ore căutase în toată casa. Apoi se urcase în mașină. Se oprise deja de două ori, acolo unde credea că avusese loc accidentul, dar pornise mai departe de fiecare dată. Adevărul era că nu încercase să memoreze topografia locului, iar amintirile din acea seară erau vagi. „N-aș fi bună de martoră într-un proces”, se gândi.

Își dorea să se fi îmbrăcat mai gros. Nu-i stătuse capul la vremea de afară când plecase de acasă. Își pusese în grabă o pereche de cizme de cauciuc și luase cu ea o haină de ploaie pe care o putea arunca la întoarcere, în cazul în care ar fi trebuit să mute cadavrul pentru a-și căuta inelul și s-ar fi murdărit.

„Încă trei locuri”, se gândi. „Încă trei opriri. Dacă nu găsesc, mă întorc.”

Stinse țigara și se așeză din nou în mașină.

Când ajunse la locul cu pricina, simți ceva asemănător unui șoc electric. Nu fusese sigură la început, dar acum recunoștea împrejurimile. Venise cu viteză și îl depășise. Trebuise să întoarcă. Drumul era pustiu și mai îngust decât și-l amintea. Manevra ceru o oarecare îndemânare. Trebuia să fie prudentă. Ar fi fost o tragedie să ajungă în șanț.

Frână la marginea drumului, în locul în care credea că se produsese accidentul. Își dădu seama că ar fi trebuit să-și ia cu sine hârtie igienică, pentru cazul în care cineva ar fi trecut pe acolo și s-ar fi întrebat ce face. Impulsul de a se întoarce acolo nu fusese chiar înțelept, dar avusese grijă, în orice caz, să-și pună cizme de cauciuc și să-și ia o haină de ploaie. Se uită în jur. Nicio mașină. Își trase geaca pe ea.

Sări peste șanț și intră în pădure. Respira anevoios și își simțea din nou picioarele nesigure, ca și cum, în orice moment, ar fi putut să cadă și să se umple de pământ.

Simți de îndată mirosul. Asta o făcu să se oprească și să ezite. Chiar era necesar să continue? Da, era.

Se întrebă unde ar fi putut sta atunci când, poate, se jucase fără să-și dea seama cu verigheta. Dacă ar fi fost găsită la marginea drumului, ar fi putut spune că se oprise acolo ca să urineze. Dar lucrurile se complicau dacă ar fi fost descoperită lângă cadavru.

Respiră adânc de două ori și intră mai adânc în pădure. Dacă leșina?

Ajunse nesperat de repede la locul pe care îl căuta. Cum mai luptaseră în noaptea aceea să care cadavrul în pădure! Iar acum vedea că nu apucaseră să parcurgă mai mult de zece metri. Asta nu corespundea imaginii pe care o avusese. Oare mutase cineva corpul între timp?

Când ajunse, Anna încercă să nu se gândească la ce vedea, dar îi fu imposibil. Era chiar mai rău decât își imaginase. Cine știe de ce, nu se gândise că pădurea era plină de animale.

Era bine că luase haina de ploaie și mănușile. Verigheta nu se vedea nicăieri. Inspiră de câteva ori profund pe gură, să simtă duhoarea cât mai puțin. Apoi încercă să ridice cadavrul, imaginându-și că totul era doar un joc, că nu avea de-a face cu un cadavru adevărat, ci cu o păpușă urât mirositoare, uitată afară prea mult timp. Anna se uită sub spatele păpușii, îi ridică piciorul și apoi umerii.

Dar verigheta nu era acolo.

Simți cum o cuprinde neliniștea și începu să se întrebe dacă fusese cu adevărat înțelept să vină acolo la acea oră din zi. În mijlocul după-amiezii. În curând drumul avea să fie plin de navetiști. Lumea începuse să aibă un program de lucru atât de ciudat! Să-ți iei copilul devreme de la grădiniță era semnul unui statut social ridicat.

Într-un târziu, nu-și dădu seama după cât timp, renunță. Inelul nu era de găsit. Cu siguranță că ar fi putut fi pe-aici, pe undeva, însă ea căutase peste tot, inclusiv sub cadavrul femeii. Își scoase haina de ploaie și o vârî într-o pungă de plastic, pe care o avea ordonat împăturită într-unul dintre buzunare. Înainte de a înnoda punga, puse acolo și mănușile de cauciuc.

Deodată auzi zgomotul unei mașini. I se păru că se oprise, și asta o neliniști.

Începu să meargă înapoi. La marginea drumului, cineva stătea și aștepta. În fața mașinii ei era parcat un Volvo.

Un bărbat se uita la ea.

Ezită o clipă, dar se hotărî repede să nu rămână pe loc. Avea să spună că se oprise să-și facă nevoile, dacă avea ghinionul să fie întrebată.

Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani. Era înalt, subțire și aproape chel, lucru pe care încerca să-l ascundă cu ajutorul unor meșe de păr aduse din spate, despre care Anna nu mai credea că poartă cineva. Îi amintea de un profesor pe care îl avusese, un bărbat pe care îl chema Olof, dar fusese poreclit domnul Vânt-din-Pupa. Observă că avea șolduri late, dar umeri înguști. Era îmbrăcat într-o haină portocalie flaușată, iar asta îl făcea să semene cu un con reflectorizant dintre cele care erau folosite pentru semnalizare în trafic.

— Totul în ordine? întrebă noul Vânt-din-Pupa. Am văzut mașina oprită și m-am gândit că poate are cineva nevoie de ajutor.

— Nu, totul e-n ordine, răspunse Anna. M-am dus numai să fac pipi.

— Te-ai dus numai să faci pipi? întrebă el.

— Da, spuse ea și încercă să zâmbească.

— Din moment ce nu era ceva vital, nu înțeleg de ce ai parcat aproape în mijlocul drumului, spuse el arătând mașina Annei.

— A fost urgent, răspunse ea.

Vânt-din-Pupa continuă să o privească.

— Îmi cer scuze, acum trebuie să plec, spuse Anna.

— Ok, zise Vânt-din-Pupa. N-o să te împiedic. Dar altă dată să fii mai atentă cum parchezi.

Anna intră în mașină. Porni motorul. Când mașina începu să se urnească, se uită în oglinda retrovizoare. Bărbatul rămăsese pe loc, uitându-se după ea. Apoi îl văzu întorcându-și capul în direcția din care venise ea, cu o expresie bănuitoare.

Anna simți cum neliniștea crește în interiorul ei.

Vânt-din-Pupa sări peste șanț și intră în pădure.

CAPITOLUL 18

Peter era iritat. Vizibil iritat. Lumea era complet idioată și părea să nu poată să gândească nici doi pași în viitor, oricât de mici ar fi fost ei.

„Suferi de o deformație profesională”, obișnuia mama să spună. Și poate că avea dreptate. Își luase în serios rolul de profesor de științe sociale. Elevii nu aveau voie să stea degeaba în timpul lecțiilor. În plus, de-a lungul anilor, își dezvoltase o puternică intuiție când era vorba despre oamenii care se fofilau și îi simțea imediat pe cei care mințeau. Parcă ar fi emanat un miros special.

Femeia aceea lăsase o duhoare de minciună în urma ei, acolo, la marginea drumului, mai puternică decât orice duhoare pe care o simțise el vreodată. Acoperise cu totul mirosul pădurii și aproape îl făcuse să uite că era frig, că începea să se întunece și că Ola uitase să-i spună că locul lui cu ciuperci se transformase într-un covor mlăștinos de mușchi. Probabil îi arătase locul greșit. Dacă femeia aceea nu avea nimic de ascuns, însemna că abilitatea lui de a citi oamenii începea să dea semne de slăbiciune. Se uită spre pădure, în direcția de unde venise ea.

„E tipic pentru tine”, ar fi spus mama. „A făcut pipi! De ce s-ar simți în largul ei când apari tu și începi să-i pui întrebări, imediat după ce a stat în tufele de merișor, cu pantalonii în vine, și poate s-a ales și cu vreo căpușă știi tu pe unde?”

Însă femeia arătase o altfel de nervozitate. Lui Peter îi amintise mai degrabă de elevii pe care îi surprindea strecurând pe furiș sticle cu alcool în dulapurile lor de la școală sau fumând iarbă.

„Lasă asta acum”, ar fi spus mama. „Ai peste cincizeci de ani și ești liber. Continuă-ți drumul către casă. Nu mai sta acolo. Se poate întâmpla un accident. Mulți șoferi se pierd când văd pe cineva stând în fața lor, într-un loc în care n-ar trebui să fie nimeni, și dau peste el chiar din cauza asta. Am auzit că aceia care lucrează la drumuri sunt foarte expuși unor asemenea pericole.”

„Taci, te rog”, își spuse el ca pentru sine, în timp ce vedea mașina femeii demarând. Se uită printre copaci. Era ceva acolo?

Mașina femeii dispăru. Toate mașinile arătau la fel, mai nou. Fusese un Mercedes, un Volvo sau o Honda? Îi era imposibil să spună. Tatăl lui

avusese întotdeauna Citroen, și mama continuase această tradiție după ce tatăl murise. În ceea ce-l privea, Peter era tot atât de neinteresat de mașini ca și de fotbal – la fel ca tatăl său. N-ar fi știut să spună de ce tatăl lui alesese o marcă franțuzească.

Regretă că nu-și notase numărul de înmatriculare în telefon. Fusese prea ocupat să interpreteze comportamentul femeii și nu se gândise la asta.

Drumul era complet pustiu. Nu-i venea să creadă. În curând dinspre oraș aveau să se scurgă șiruri de mașini, iar el ar fi trebui să aștepte să se milostivească cineva de el, să încetinească și să-l lase să intre în coloană. Era unul dintre acei șoferi extrem de corecți, care întotdeauna încerca să-și adapteze viteza și manevrele, astfel încât să păstreze o distanță sigură față de celelalte mașini.

Sări peste șanț și începu să meargă printre copaci și tufișuri.

După numai doi metri se opri și se uită împrejur. Mirosea ciudat, dar poate că în perioada aceea din an era un miros obișnuit în pădure. Arăta, de fapt, ca un potențial loc de cules ciuperci – sau, în orice caz, așa cum își imagina Peter că ar trebui să arate un loc de cules ciuperci.

Mai înaintă cinci-șase metri și văzu o formă ciudată pe pământ.

Mai întâi crezu că era un fel de tufă, dar ceva era bizar. Se apropie. Se îngrozi atât de tare, încât făcu câțiva pași precipitați înapoi și căzu pe pământul umed. Se ridică repede, se așeză pe vine și începu să cerceteze corpul care zăcea sub un strat subțire de frunze și ace de brad. Apoi se ridică și își acoperi gura cu palma. Nu-și putea dezlipi privirea. Rămase câteva clipe și se uită la cadavru, deși nu voia să-l vadă. Trebuia să sune la poliție.

CAPITOLUL 19

Puteai mereu să-ți dai seama în ce stare se afla Märta. În ziua aceea era în mod limpede într-o dispoziție proastă, pentru că apăsă cu putere pe clanță și smuci ușa ca s-o deschidă. Pași grăbiți în bucătărie, un robinet deschis, gâlgâitul apei, apoi un oftat sonor. Johan stătea pe canapea și își apăsa tâmplele cu degetele, încercând să-și trateze prin acest masaj durerea de cap, care se întețise de îndată ce auzise pașii Märtei apropiindu-se de ușa de la intrare.

— Bună, spuse Märta.

Stătea în prag, cu paharul de apă în mână și îl privea.

— Bună, spuse și el.

— Nici azi nu te-ai dus la serviciu? Cât ai de gând să mai lucrezi de acasă? întrebă ea.

În clipa aceea în interiorul lui Johan se declanșă o criză. Nu știa exact ce să răspundă și încercă să găsească o soluție de a o evita fără să fie nevoit să mintă.

— Trebuie doar să rezolv câteva lucruri.

— Aveați mereu ședințe. Nu mai aveți?

— A trebuit să duc mașina la cimitirul de mașini, spuse Johan.

— La cimitirul de mașini?

Märta părea mai degrabă uimită decât scandalizată.

— S-a întâmplat ceva ciudat după accident. O crăpătură mare în ceva la motor.

— O crăpătură mare în ceva?

— Da.

— Și nu se putea repara?

— Costa mai puțin să cumpăr una nouă.

— Glumești?

— Nu.

— De ce n-ai spus nimic? Nu era numai mașina ta.

— Abia dacă ai stat pe-acasă. Și abia dacă ai fost trează.

Asta era, în orice caz, aproape adevărat. Märta se culca seara devreme, iar dimineața dispărea cu noaptea-n cap la slujba ei de la cabinetul de

medicină generală. De când hotărâseră să divorțeze, își umplea serile cu ședințe de yoga sau filme la cinematograf împreună cu prietenii ei. Iar când venea acasă se ducea de cele mai multe ori direct în dormitor și se culca. Sau rămânea tăcută în fața televizorului.

— Mi-ai fi putut trimite un mesaj, spuse ea.

— Iartă-mă. Am fost ocupat.

— Cu ce?

Johan nu știa ce să-i răspundă. Nu exista nimic de spus care să semene măcar pe departe cu un răspuns logic. Fusese îngrozitor să fie singur, într-o relație moartă. Iar acum era și mai îngrozitor să fie singur, purtând acel secret cumplit. Ar fi dat orice să poată mărturisi cuiva. Dar, în loc de asta, era obligat să recurgă la noi și noi minciuni.

Cei de la cimitirul de mașini îl priviseră cu suspiciune și, în timp ce pleca de acolo, auzise cum cineva îl făcea burghez tont și nătăfleț, sau ceva de genul ăsta, unul care, dintr-o neliniște ilogică, arunca o mașină perfect funcțională.

Câteva clipe mai târziu primise un mesaj de la Anna. Îl întreba și ea de mașină și voia să știe dacă nu cumva îi găsise verigheta înăuntru. O enervase răspunsul lui, dar în principal pentru că îi spusese adevărul: că făcea curat după accident. Ei i se părea extrem de neglijent să scrie asta într-un sms, și probabil că avea dreptate. Deși, mai apoi, tot ea îi scrisese să aibă grijă ce mesaje compune, dacă voiau să evite să fie acuzați de crimă, lucru care era și mai rău. Iar el îi comunicase asta. Și acela fusese punctul în care conversația luase sfârșit.

Dar, în cazul Märtei și în situația dată, atacul era cea mai bună cale de apărare, așa că Johan își înăspri vocea, făcând-o să sune mai puțin spășită:

— Nu aveam de ales. Tu ce-ai fi făcut?

Märta nu răspunse la întrebare, ci intră în bucătărie și se așeză la masă. O auzea cum răsfoiește ziarul atât de repede, încât, în mod normal, n-ar fi avut cum să poată citi ceva. Așa făcea întotdeauna când era furioasă pe el sau dacă ceva nu era bine. Märta își vărsa întotdeauna furia pe ziarul din ziua respectivă.

El intră în bucătărie.

— Și, ca să știi, am fost dat afară de la serviciu, spuse el.

Märta își ridică privirea din ziar, dar fața îi rămase inexpresivă.

— Ok, spuse ea. Ok, înțeleg.

Lăsă deoparte ziarul și începu să bată darabana pe tăblia mesei.

— Parcă nu era chiar momentul potrivit pentru asta.

— Nu.

— Vreau să spun, în contextul divorțului. Dar poți să-ți cumperi un apartament mai mic după ce vindem casa. Se pare că o s-o dăm în profit, așa că o să ai niște bani să-ți cumperi măcar o garsonieră. Vreau să spun că n-o să rămâi pe stradă. Bine?

Expresia de pe fața Märtei era acum nouăzeci la sută compasiune și zece la sută răutate. Cel puțin, așa o interpreta el. Problemele lui Johan nu mai erau acum și ale ei, asta era cât se poate de clar. Dar era uimit de calmul cu care îi acceptase ea explicația în legătură cu mașina.

— O să mă descurc eu cumva. Dar în clipa asta sunt puțin zăpăcit, zise el.

— Vorbește cu noul tău prieten, spuse ea.

— Cu cine?

— Cu individul ăla, noul tău prieten.

Johan se întrebă despre cine vorbea Märta. Nu avea niciun contact cu vechii lui prieteni. Se împrăștiaseră cu toții prin alte colțuri de țară, pe unde își găsiseră de lucru. Legătura cu ei consta acum în like-uri pe rețelele de socializare și scurte felicitări pe mess. Märta avea mai mulți prieteni, pentru că vechii ei colegi de facultate rămăseseră prin apropiere.

— Ce prieten? întrebă Johan.

— Vecinul ăla ciudat, spuse Märta și Johan simți cum stomacul i se contractă.

N-avea nicio îndoială la cine se referea. Toți ceilalți vecini din zonă erau ridicol de normali.

— Nu-l cunosc, se apără el.

— În orice caz, a fost aici. Voia să stea de vorbă cu tine.

— A spus de ce?

— Nu, a zis să ieșiți împreună și să faceți o plimbare.

★★★

Johan rămase treaz după ce Märta plecă la culcare, doar pentru a avea două ore în care să fie singur. Dar nu-și putu pune ordine nici în gânduri, nici în suflet. În cele din urmă ieși în hol, cu speranța că o plimbare de

seară o să-i poată alunga neliniștea. Și că n-o să-l întâlnească pe nesuferitul de Rickard.

Își puse vechea geacă model militar și cizmele și ieși din casă.

Rămase un timp pe aleea din față, nehotărât încotro s-o apuce. În cele din urmă porni spre poteca de jogging, unde se întâlnise ultima dată cu Anna, dar la colțul străzii auzi o voce care-l strigă.

Îl văzu pe Rickard venind spre el. Oare îl spionase?

— Încotro? întrebă Rickard.

— La o plimbare.

— Atunci o să-ți țin de urât.

Rickard chicoti.

— N-ai decât să te ții după mine, atunci, spuse Johan, înțelegând că nu are de ales.

— Parcă am simțit că o să ne întâlnim, spuse Rickard.

Arăta mai îngrijit, geaca veche părea să fi fost curățată între timp. Dar asta nu făcea interesul lui pentru Johan mai puțin neplăcut sau mai puțin îngrijorător.

— Nu pari prea fericit, spuse Rickard inspectându-l cu privirea.

Stăteau sub un felinar a cărui lumină îi înconjura, dând impresia că se află pe o mică insulă pustie.

— De fapt, pari foarte tulburat.

— Am avut o zi proastă.

— Se mai întâmplă, zise Rickard dând din cap. Se mai întâmplă.

— Presupun că da.

— Probleme la serviciu?

— Printre altele.

— Cu ce te ocupi, de fapt?

Johan răspunse, dar simți o mare neplăcere. Reuși să spună că e consultant, și asta îl făcu pe Rickard să izbucnească în râs.

— Și asta ce înseamnă? întrebă el. „Consultant” e o meserie al naibii de ciudată. Mie mi se pare că oamenii spun că au meseria asta atunci când nu vor să li se mai pună și alte întrebări. „Sunt consultant” nu înseamnă nimic.

— Păi…, începu Johan, dar Rickard îl întrerupse imediat.

— Eventual „producător” poate să se ia la întrecere cu „consultant”, spuse el.

— Ok, lucrez la o firmă de consultanță care încearcă să ajute alte firme să rezolve o serie de probleme. În special în sistemul de afaceri.

— Sistemul de afaceri, zise Rickard râzând. Din ce în ce mai bine.

— Oricum, cu asta mă ocup, spuse Johan și făcu un efort să nu adauge că, mai precis, asta fusese ocupația lui până în ziua aceea. Dar tu cu ce te ocupi?

— Eu?

— Da.

Rickard zâmbi și scoase un pachet de țigări din buzunarul gecii. Desfăcu pachetul, iar din celălalt buzunar scoase o brichetă. Johan se întrebă cum ardea o pufoaică și cum ar fi arătat dacă ar fi luat foc.

— Vrei? întrebă Rickard și îi întinse pachetul.

„De ce nu?” se gândi Johan și luă o țigară. Rickard își aprinse întâi propria țigară, apoi pe a lui Johan.

Erau mentolate, dar bune.

— Au gust de aer de munte, spuse Rickard. Nu înțeleg cum pot fi nocive.

— Cu ce spuneai că te ocupi?

— A, sunt un așa-numit căutător de slujbă, spuse Rickard și trase un fum care păru să fie gândit ca o pauză strategică în discuție. Dar nu sunt din cale-afară de ambițios. Am primit o mică moștenire, dar altfel sunt unul dintre cei care atârnă ca o piatră de moară de gâtul societății.

Chicoti răgușit.

Johan se gândi că nici lui nu i-ar fi prins rău o mică moștenire. Dar acum era nevoit să vândă din acțiuni ca să poată înfrunta viitorul neclar și deloc promițător care-l aștepta.

— Ai făcut vreo școală? întrebă el ca să-și alunge gândurile.

— Arăt eu a cineva care a făcut vreo școală? întrebă Rickard și izbucni din nou în râs. Nu, dragule, dar știu destul de multe despre computere. Am învățat singur, sunt un… cum s-o mai fi numind cu un cuvânt mai elegant…

— Autodidact? spuse Johan.

— Da, exact. Autodidact. Exact asta căutam. Se vede că măcar unul dintre noi are școală. Suntem bine! La facultatea de consultanți cine venea? Stai să ghicesc: o gașcă de tipi cu freze perfecte, în haine anoste, livrați pe bandă rulantă dintr-o școală de stat.

Fantezia bogată a lui Rickard îl făcu pe Johan să zâmbească. În plus, nu era prea departe de adevăr.

— Dar ceva al naibii de dubios tot ai făcut, spuse Rickard. Nu-i așa?

Johan se simți pus la zid și, judecând după zâmbetul zeflemitor al lui Rickard, înțelese că i se citea asta pe chip.

— Nu știu ce urmărești, de fapt.

— Nici eu, spuse Rickard. Sau știu? În orice caz, mi-ai stârnit curiozitatea, pentru că în seara aia ceva nu era în ordine, mi s-a părut mie.

— Care seară?

— Te eschivezi, prietene. Dar hai să facem o plimbărică de înviorare. Putem vorbi despre viață. Eu pot să-ți povestesc cum intri în telefonul mobil al cuiva și chestii din astea. Porcării ilegale, știi tu. Dar totul e relativ, nu-i așa? Anumite lucruri sunt mai ilegale decât altele. Anumite ilegalități sunt chiar lăudate dacă dezvăluie alte ilegalități mai grave. Ce zici? Așa o fi?

— Habar n-am, spuse Johan.

— La naiba, ce păcat! Parcă tu erai cel cu școală. Dar, fiind consultant, poate mi-ai putea da câteva sfaturi în legătură cu un lucru… Să spunem că am spart codul unui telefon și un cont de e-mail, gen… astăzi, ceva mai devreme, și am descoperit că acea persoană se face vinovată de un lucru al dracului de grav. Tu ce-ai face în situația asta?

CAPITOLUL 20

Sâmbătă, 5 octombrie

Anna se trezi după un somn agitat, cu multe vise. Le uită pe toate în aceeași clipă în care deschise ochii, dar stresul pe care-l simțea, groaza, nu erau provocate numai de Sixten, care era lângă ea și o scutura din toate puterile. Ajunsese într-un loc extrem de neplăcut.

— Mama, vreau să mă scol! Vreau să mă joc cu Lego!

Anna căscă și rămase cu capul pe perna udă de transpirație.

— Să mai dormim câteva minute, zise ea și speră ca îndemnul ei să aibă, măcar acum, efect.

Copiii chiar erau capabili să exploateze slăbiciunile cuiva. Imediat ce ți le dădeai în vileag, nu scăpau prilejul să te aducă în pragul nebuniei.

— Mai dormi puțin, zise ea.

— Dar, mama…, se plânse Sixten. Afară e lumină!

— Chiar și așa, e prea devreme.

— Dar eu vreau să mă scol!

Simți că și Siri începea să se foiască lângă ea. Fetița vorbea întotdeauna cu voce tare când se afla între somn și starea de veghe, și Anna auzi câteva propoziții fără noimă despre zmeie și avioane.

— Magnus…, încercă ea, dar nu primi niciun răspuns.

Se ridică pe coate și se uită în direcția lui. Nu era acolo.

— Tata s-a trezit deja, spuse Sixten.

— Atunci du-te și joacă-te cu el.

— Dar eu vreau să mă joc cu tine!

Siri se ridică și ea. Părul îi stătea ca un cuib de ciori în creștetul capului. De la cine moștenise părul acela împâslit și rebel? Ce combinație nefericită de gene luase această formă greu de pieptănat?

— Am avut un coșmar, spuse Siri.

— Despre ce, scumpo?

Anna își întinse mâna către fetiță.

— Nu știu, spuse Siri. Dar nu mai vreau să dorm.

— N-ați putea să vă duceți jos, la tata, atunci?

— A plecat undeva, zise Sixten. Am auzit ușa.

— A plecat?

Anna se așeză pe marginea patului, apoi se ridică și își aduse chimonoul de casă de pe umerașul ascuns de ușa deschisă a dormitorului.

— Haideți, să mergem jos!

Copiii se jucară singuri câteva clipe, în timp ce ea puse de cafea. O bău în față ferestrei, uitându-se pe stradă, dar cu gândurile în altă parte. Seara de dinainte îi apărea ireală, dar multe dintre ultimele zile i se păreau la fel, deși fuseseră cât se poate de adevărate. De data asta o dăduse în bară rău de tot.

Îi venea să plângă, dar nu voia să aibă o cădere în fața copiilor.

Trebuia să dea de Johan. Ar fi fost ușor să-i explice. Pe de altă parte, tot planul ei fusese atât de neghiob și de prost pregătit, încât avea toate motivele să-i fie rușine de el. Poliția le-ar fi putut bate la ușă în orice clipă. Mai întâi la a ei, dacă bărbatul în formă de con de semnalizare descoperise cadavrul. Nenorocitul ăla era cu siguranță genul care nota numerele de mașină.

Cum se pedepsea fuga de la locul accidentului? Nu îndrăznise nici măcar să caute pe Google.

Că Johan se aflase la volan era una, dar ea fusese cea care îl lovise și provocase accidentul. Ea insistase să ascundă cadavrul, nu voise să sune la poliție după aceea și se îndoia că judecătorii aveau să creadă vreo clipă că Johan o amenințase ca s-o reducă la tăcere. Nu era greu de stabilit care dintre ei doi era cel puternic. Pe Johan l-ar fi trecut toate apele, în timp ce ea ar fi lăsat impresia că e o persoană rece și cinică. Puțini ar fi descris-o drept o persoană caldă. Nu obișnuia să se văicărească, în niciun caz nu cum făceau unele dintre colegele ei, cărora le dădeau lacrimile la serviciu numai dacă li se părea că la coafor le greșise tunsoarea. Dar în ultimele zile îi venea să plângă din orice.

Trebuia să se pregătească mental. Să aibă un plan, astfel încât copiii să nu sufere în cazul în care ea avea să fie închisă. Dar era mai mult decât dureros. Singura bucurie a vieții ei era să fie împreună cu Siri și Sixten. Dacă-i pierdea, totul ar fi devenit lipsit de sens. Dacă era condamnată, ar fi ratat o parte din copilăria lor. Și apoi avea să fie eliberată ca să se întoarcă… la ce? La un fost soț care urma să obțină custodia celor mici și să-i spele pe creier și la doi copii care aveau s-o urască.

Deschise telefonul ca să citească știrile. Oare bărbatul găsise cadavrul? Dacă da, ar fi trebuit să apară o informație în sensul ăsta, cât de mică.

Auzi ușa și Magnus intră în bucătărie. Transpirat, roșu la față, dar cu un zâmbet pe care Anna îl interpretă ca fiind unul de mândrie. Era îmbrăcat în haine de antrenament.

— *How you doin'*? întrebă el într-o încercare de a-l imita pe Joey din Friends.

În primii lor ani împreună văzuseră toate episoadele serialului, iar ea nu se putuse abține să râdă.

— Dar ce-i cu tine? Ai plâns?

— E vorba despre Kaj, spuse ea și simți o mare ușurare că avea la îndemână minciuna aceea, care venise atât de firesc. Are cancer.

— Rahat, zise Magnus. Blestemată boală.

— E incredibil. Pare atât de sănătos!

— Da. Eu ți-am urmat, în orice caz, exemplul, și am început să alerg, spuse Magnus.

Asta o bucură peste măsură. În sfârșit, Magnus se ridicase de pe canapea și altfel decât doar în imaginația lui.

Intră în bucătărie și o îmbrățișă, așa transpirat cum era.

— Te iubesc, spuse el încet.

Ea îl strânse în brațe, mai tare decât o făcuse în ultimii ani.

— Știu că nu m-am purtat cum trebuie, dar o să mă îndrept, spuse Magnus. Promit. Am fost deprimat, pentru că totul era nou și greu, și nu m-am putut adapta la blestemata asta de viață de student. Îmi pare rău că asta s-a răsfrânt și asupra ta. Dar acum o să slăbesc, o să fiu în formă, energic și implicat.

Anna oftă adânc și se lipi mai tare de el. Hainele lui de antrenament miroseau dezgustător, dar nu-i păsa.

— A, era să uit. O chestie de-a dreptul uluitoare. Ți-l amintești pe Johan de la vechea mea slujbă?

Anna înțepeni.

— Unul dintre colegi mi-a trimis un mesaj și mi-a povestit ceva grotesc despre el. A fost concediat acum câteva zile când a plecat de la serviciu spunând că i-a murit mama. Dar, de fapt, n-a vrut decât să chiulească și firma a pierdut o afacere importantă din cauza asta. Era singurul care știa cum să discute cu clientul.

— Nu mi-l amintesc prea bine pe Johan, spuse Anna. Cine e?

— Un tip obișnuit, care nu face prea mult zgomot. Dar e cel cu care stăteai de vorbă la petrecerea mea de plecare.

Anna așteptă ca Magnus să mai spună ceva.

— Ciudat, zise ca să întrerupă tăcerea.

— Că nu ți-l amintești? întrebă Magnus și zâmbi. Nu e deloc ciudat.

— Nu, dar să minți că ți-a murit mama…

— L-au prins cu minciuna când l-a sunat chiar mama lui. Roger a spus ceva de genul că pe Johan îl sună cineva de pe lumea ailaltă, zise Magnus și izbucni în râs. Lumea e nebună.

Anna îl cunoscuse pe Johan la petrecerea aceea. Sau poate că se întâlniseră și mai devreme, dar nu-l remarcase niciodată. Nu era decât un consultant oarecare. Dar, în timp ce toți ceilalți se strânseseră în jurul lui Magnus și îi ascultau peroratiile despre viitorul branșei și despre motivul pentru care psihologia era calea de urmat, Johan vorbise cu ea. În tot acel răstimp, el îi turnase vin în pahar, sau ea îi turnase lui, nici nu mai știa. Apoi se întâmplase să se sărute când ieșiseră să fumeze. Așa începuse totul.

— În altă ordine de idei, ieri am găsit ceva, spuse Magnus.

— Ce?

— Verigheta ta. Siri o luase de pe biroul din dormitor și o pusese în căsuța ei cu păpuși.

În condiții normale, ar fi râs de năzdrăvănia lui Siri, dar de data asta simți că rămâne fără aer și fui nevoită să se așeze pe un scaun.

— Dumnezeule, îngăimă ea.

— Dumnezeule – ce? E bine că am găsit-o, nu?

Anna dădu din cap. Foarte bine. Era foarte bine. Numai să nu fi găsit bărbatul acela cadavrul femeii din pădure…

CAPITOLUL 21

Johan simți o anumită reticență față de ideea de a se așeza, dar, după câteva secunde de ezitare, luă loc, totuși, pe canapea, între două tricouri murdare. Rickard locuia într-una dintre puținele clădiri fără etaj din zonă. Înăuntru nu era aerisit și mirosea puternic a bărbat nespălat. Johan încercă să respire numai pe gură, pe cât posibil. Măsuța era plină de farfurii cu mucuri de țigară și de reviste cu titluri care conțineau cuvântul „computer”. Singurul lucru surprinzător era o lampă din alamă, cu mărgele de sticlă în multe culori. Părea cumpărată dintr-un butic *new-age*.

— Vrei o cafea? strigă Rickard din bucătărie.

— Nu, mulțumesc, răspunse Johan, care nu voia nici măcar să se gândească cum arăta bucătăria lui Rickard.

Acasă la el, Märta obișnuia mereu să se plângă de ceștile de cafea rămase nespălate. Probabil că Märta ar fi făcut infarct numai deschizând ușa apartamentului lui Rickard.

— Atunci, nu, spuse Rickard și începu, gâfâind, să zdrăngănească farfurii și pahare.

Locuința arăta așa cum și-o închipuise Johan. Afișele unor filme despre care Johan nu auzise niciodată lipite neglijent pe perete. În mijlocul lor, un ceas mare digital, cu cifre roșii. Arăta ca acelea care se puteau comanda din cataloage sau de la unul dintre buticurile ieftine și neserioase de pe internet. Pe biroul de lângă televizor se afla un monitor enorm și alte echipamente IT, pe care Rickard părea că și le asamblase singur. Era acolo o învălmășeală de hard-diskuri, tastaturi și diverse modele de mouse-uri. Sub birou stăteau două boxe, diferite între ele, care alcătuiau un fel de echipament audio. Păreau să fi costat ceva.

Rickard intră în cameră cu o cană mare și albă în mână și se așeză pe scaunul de la birou, amestecând conținutul cu o lingură.

— Cafeaua instant e cea mai bună, comentă el. Scapi de toată tevatura aia blestemată cu filtre și alte căcaturi.

— Da, e practică, spuse Johan.

Rickard se uită la Johan și zâmbi. Apoi își trase scaunul și se apropie de el.

— Ce bine că ai putut veni așa de dimineață!

Părea sincer bucuros. Parcă uitase că, numai cu o seară înainte, îl amenințase. Johan continua să se întrebe ce voia Rickard de la el.

— Aș fi putut veni oricând, spuse Johan. Am fost dat afară de la serviciu.

Se gândea că asta l-ar fi putut face pe Rickard să renunțe la planurile lui de șantaj. Trase adânc aer în piept, dar regretă în aceeași clipă. Ce duhoare! Imposibil să n-o simți.

Rickard ridică din sprâncene și începu să dea din cap.

— Sunt vremuri grele, remarcă el. Vorbești cu cineva în cunoștință de cauză.

Johan se întreba cât știa, de fapt, Rickard. Dar avea să afle nu peste mult timp.

— Ești deprimat, sau…? întrebă Rickard.

Era important să conceapă o strategie. Johan nu voia să devină victima unui șantaj și cel mai bine era să se dea drept un om păgubit cu adevărat. Unul care nu mai avea nimic de oferit.

— Divorțat, șomer și părăsit de cea mai fantastică femeie din lume.

— Cea care nu e soția ta?

— Exact.

Johan privi câteva clipe lampa aceea ciudată.

— Să-mi trag una, în cazul ăsta am un lucru al dracului de bun pentru tine! se entuziasmă Rickard. O să te simți mult mai bine. Al dracului de bine!

— Un lucru?

— E un calmant, efectiv, spuse Rickard. Un concentrat de antihistaminice.

— Încerc orice, zise Johan. „Antihistaminice” nu sună chiar așa periculos.

Rickard se ridică, ieși în hol și începu să cotrobăie într-o debara.

Johan nu înțelegea de ce Rickard era atât de binevoitor și, mai ales, de ce nu deschisese încă subiectul telefonului spart. Oare chiar îl spărsese?

Când se întoarse, Rickard avea în mână o pungă transparentă resigilabilă, plină cu mici bucățele de hârtie.

— Asta o să-ți facă ziua frumoasă, spuse el.

— Ce-i asta? Am crezut că-mi aduci o tabletă.

— Asta e altceva. Complet nou. N-ai nevoie decât să sugi hârtia câteva clipe. Antihistaminicele se eliberează iar tu te liniștești și te simți bine. E cel mai bun lucru pe care l-am încercat până acum, te asigur. E atât de eficient, încât sunt convins că o să-l interzică.

Chiar de asta avea Johan nevoie.

Rickard aduse o pensetă.

— Nu vreau să le contaminez. E important să nu atingi hârtia.

Culese cu penseta una dintre bucățelele de hârtie.

— Așa, spuse el. Scoate limba să-ți pun hârtia pe ea. Apoi încearcă s-o ții sub limbă cât de mult reziști. Poate să dureze ceva, dar merge mai repede dacă faci cum îți spun.

Johan simțea o oarecare nesiguranță, dar scoase limba și luă bucățica de hârtie.

— O să iau și eu una, spuse Rickard și vârî din nou penseta în pungă.

Rămaseră câteva clipe uitându-se unul la celălalt.

— Cât timp ia? întrebă Johan.

— Patruzeci și cinci de minute, poate mai puțin. E în funcție de persoană.

— Mult.

— Dar o să te simți fantastic. Acum nu trebuie decât să aștepți, spuse Rickard.

Se ridică, trase jaluzelele și aprinse lampa cea ciudată de pe masă. Camera se umplu de o lumină în multe culori. Apoi deschise computerul și porni o muzică electronică de relaxare. Johan se lăsă pe spate pe canapea.

— Așa, acum suntem gata, zise Rickard. Ți-ai închis mobilul? Nu cred că vrei să înceapă să sune când ți-e lumea mai dragă. Dar trimite-i un mesaj soției tale și spune-i că vii acasă târziu.

— De ce?

— Fă așa cum îți spun.

Johan își scoase telefonul din buzunar, îi trimise Märtei un sms și setă telefonul pe modul „avion”.

— Bine, zise Rickard. Acum suntem pregătiți.

— E nevoie să fii pregătit pentru antihistaminice? Singurul lucru pe care-l știu e că te fac al naibii de greoi și de obosit.

— „Al naibii de greoi și de obosit”, repetă Rickard și se uită la ceas. Cel mai bine ar fi să stăm liniștiți acum, un timp. Mă gândesc că ne-am

putea uita la un episod din serialul ăla englezesc despre natură cu o grămadă de locuri frumoase de pe planetă.

— Un serial despre natură?

— Da, se poate vedea acum direct pe internet.

Rickard întoarse monitorul computerului așa încât Johan să poată vedea, apoi porni filmul. Era într-adevăr frumos, dar nu se putea concentra. Nu se simțea confortabil stând lângă Rickard și uitându-se la cascade și păduri exotice. Nu avea liniștea necesară pentru asta, dar pe Rickard, dimpotrivă, imaginile păreau să-l fascineze.

Johan era totuși recunoscător că nu trebuia să poarte o conversație. Era mult mai bine să stea și să se uite la un serial despre natură decât să suporte aluziile lui Rickard.

După un episod, Rickard închise monitorul.

— Dar, o să fiu sincer cu tine, să nu te sperii prea tare, începu el.

Johan simți o spaimă cumplită. Ce voia Rickard să spună? Și de ce simțea înțepeneala aceea în ceafă? Nu era normal.

Oare Rickard îl drogase?

— Ce mi-ai dat? întrebă el și arătă către gură.

— Păi, în orice caz nu sunt antihistaminice, răspunse Rickard.

— Atunci ce e?

— Promite-mi să nu te înfurii.

— Nu pot să-ți promit, zise Johan și simți cum îl cuprinde panica.

— Poate fi foarte neplăcut pentru tine dacă te înfurii, spuse Rickard. Ți-am dat o variantă de LSD. Încă n-a apucat să fie interzis de lege, așa că se poate cumpăra pe internet dintr-un magazin suedez. L-am încercat acum două săptămâni și a fost ca și cum aș fi înțeles cu adevărat orgasmul feminin.

LSD?

Dacă exista ceva ce n-ar fi vrut să încerce niciodată, lucrul acela era LSD-ul. Îi venea să-l strângă de gât pe Rickard, dacă nu s-ar fi temut de urmări. Era cât se poate de cumplit.

Pentru că deja halucina: se vedea stând într-un tufiș și înfulecând bucăți mari din fața unui cerșetor.

— Nu înnebunești? întrebă el.

— Nu, doar nu e sare de baie sau altceva care să te facă să-ți pierzi mințile. Chestia asta e maleabilă și controlabilă, spuse Rickard.

Parcă ar fi descris un iaht pe care tocmai îl cumpărase.

— Cât durează?

Johan auzise că efectul LSD-ului putea dura mult timp. Și că putea duce la psihoze.

— Opt ore, gen. Sau mai degrabă douăsprezece. Dar nu te neliniști. Am două porții de E și putem face un candyflip[{9}]. Așa, ultimele ore vor fi mai puțin lungi.

— Ce e un candyflip?

Ecstasy? Situația se înrăutățea văzând cu ochii.

— De obicei se ia un E când începi să simți că e prea mult. Așa fac profesioniștii. O să trăiești lucruri minunate, te asigur.

— Și dacă fac psihoză?

Vocea lui Johan suna în falset. Se temea că avea să urmeze un coșmar.

— Ești cu mine, spuse Rickard. Ești în siguranță.

Johan știa un lucru, și anume că era oricum, numai nu în siguranță. Însă nu putea să plece de acolo. Dacă devenea agresiv și o omora pe Märta?

Dacă se gândea cu adevărat să omoare pe cineva, acela era Rickard, dar, în același timp, Rickard era singurul care știa ce avea să urmeze.

Simți înțepeneala din ceafă, dar hohotul de râs pe care-l auzea și care nu se mai termina i se păru de-a dreptul ciudat. Rickard îi povestea despre un scheci pe care-l văzuse pe internet și era atât de caraghios, încât Johan se văzu nevoit să se întindă pe canapea, iar hohotul continuă și continuă până când ochii i se umplură de lacrimi. Și lacrimile erau grele, și nu semănau cu alte lacrimi, lumina se fixa în ele, desena modele și forme geometrice. Era frumos. Cam ca atunci când văzuse pentru prima dată aurora boreală și rămăsese cu ochii fixați la cer, până când mama îl luase în brațe și îl dusese înăuntru, în cabana de la munte.

— Acum începe, spuse Rickard râzând.

Râse și Johan, iar jocul de lumini deveni și mai fascinant. Corpul i se umplu de plăcere. Privea printre gene și încerca să atingă lumina cu degetul. Și putea. Asta îi dădea sentimentul unei satisfacții depline. Simțea un fel de gâdilat care pornea dintre picioare și se răspândea până la cap, dar nu într-un fel sexual, ci doar foarte plăcut.

Când tempoul muzicii creștea, parcă s-ar fi lăsat purtat de un *roller coaster*. Johan nu fusese niciodată atras în mod special de muzica instrumentală, dar acum vedea cât de minunată era. Nu își imaginase că

putea provoca senzații atât de fizice. Că erai tras în ea și o simțeai în tot corpul.

Gândurile îi fugiră mai departe la Märta. Se simți copleșit de o mare duioșie. Îi simțea durerea pricinuită de copilul pe care nu-l avusese niciodată și i-o înțelegea, îi vedea speranțele sfărâmate și își explica de ce ea devenise așa cum devenise. Ochii i se umeziră de dragoste. O altfel de dragoste decât cea pe care o simțise până atunci. Mai altruistă, își zise el.

Și apoi, Anna. Se gândi la ea câteva clipe, văzu cum arătau zilele ei și încercă să se identifice cu trăirile ei. Îi înțelegea perspectiva. I-o înțelegea. Apoi își trecu mâna peste barba țepoasă. Ce structură fantastică! Ce minune că lumea crease bărbi țepoase! Că Big Bang-ul condusese la ceva atât de splendid și de plăcut înțepător.

— Simți ceva? strigă Rickard, care se tolănise în scaunul enorm de birou.

— Da, zise Johan și căută câteva clipe propoziția următoare.

Îi luă o vreme, iar apoi Johan simți o mare dezamăgire când o rosti, auzind cât era de banală.

— Totul e minunat.

— Uite! Avem o vizită!

Rickard arătă spre ceva și Johan urmă direcția degetului lui. Așa era! Reflexiile, acum efervescente, ale lămpii, desenaseră pe perete ceva care semăna cu un chip de femeie. O figură stilizată care pâlpâia, iar firicelul de lumină care închipuia nasul arăta ca o mână mică – iar mâna aceea mică îl chema. Se aplecă în față. Da, într-adevăr, îl chema.

— Și tu vezi? întrebă Rickard cu o mină uimită și fascinată.

— Arată ca un fel de Dumnezeu, spuse Johan respirând greu.

Nu putea slăbi imaginea din privire, temându-se că magia avea să dispară.

— E năucitor, spuse Rickard cu voce șovăielnică.

Stătea culcat și își mângâia fața, cu privirea ațintită la femeia de pe perete.

— E năucitor… E ca un fel de… Gaia.

Johan nu avu putere să răspundă, dar dădu afirmativ din cap de la locul său de pe canapea.

Simțea o moleșeală plăcută în corp. Tempoul muzicii scăzuse – nu se auzeau decât câteva acorduri de pian din când în când și, de fiecare dată,

Rickard pocnea din degete în aer, ca și cum ar fi crezut că putea prinde tonurile, pentru ca apoi să le împrăștie în cameră. Dar Johan nu voia decât să stea culcat, să se uite la chipul acela frumos și să se umple de consolare și liniște. Cu fiecare respirație adâncă se simțea tot mai ușurat. Nu era un om rău. Era doar un om. Cu defecte și lipsuri. Nu voise să facă un rău când o dusese pe femeia accidentată în pădure și o lăsase acolo, sub un acoperământ de frunze și crengi. Johan simțea că putea să se ierte pe sine însuși. Că era în ordine să se ierte.

Totul era magic. Până când ceva abia perceptibil se schimbă. Poate un nor care trecea pe cer dincolo de jaluzelele trase. Era ca și cum camera se umpluse de iarnă. Lumina intimă și blândă care se strecura până de curând în încăpere deveni ascuțită, dură, rece și aridă. Mai puțin iertătoare. Johan se ridică, se apropie de fereastră, depărtă lamelele unei jaluzele și se uită afară. Crengile copacilor se zbăteau neliniștitor, ca și cum fiecare ar fi avut o voință proprie, diferită de a celorlalte. Se înfioră și se retrase repede de acolo.

— Când e gata? întrebă Johan.

— N-au trecut decât două ore, răspunse Rickard.

Două ore? Johan pierduse noțiunea timpului. Poate că așa era, dar la fel de bine ar fi putut să treacă și mai puțin timp. Sau mai mult. Mult mai mult.

Femeia de pe perete începu să se miște mai repede și Johan interpretă asta ca pe un semn că ea ar fi dorit o mai mare apropiere, ca și cum încerca să-l facă să înțeleagă ceva. Dar acum Johan se temea de ea și nu mai voia s-o privească. Ea nu-i mai transmitea iertare și dragoste. Făcea gesturi care-l acuzau.

— Stinge lampa, spuse el și vocea i se frânse.

— Nu, e plăcut așa, răspunse Rickard.

— Stinge dracului lampa aia! Nu putem întrerupe totul?

Rickard, care se culcase pe podea, se ridică cu oarecare dificultate și începu să caute ceva într-o grămadă de haine aflată pe patul dezordonat. În cele din urmă, scoase o exclamație de bucurie și trase de acolo încă o pungă de plastic cu două tablete.

— Luăm fiecare câte una, spuse el, deschise punga și își aruncă în gură o tabletă.

Johan o luă pe a lui – o tabletă albastră, groasă – în palmă, apoi o înghiți.

— Mi-e frică, spuse el.

— Vino și culcă-te lângă mine pe podea, îl invită Rickard. Ecstasy-ul își va face efectul imediat și o să te simți mai bine.

Johan îl ascultă. Așa era, se simțea mai relaxat. Și, câteva clipe după ce Rickard îl luă de după umeri cu brațul său drept, minunat de durduliu și de păstos, simți din nou siguranță și căldură.

— Ține-mă mai strâns, spuse, iar Rickard îl lipi și mai tare de el.

— Așa, spuse Rickard. Totul va fi bine.

Johan nu-și putu împiedica sughițurile de plâns și ochii i se umplură din nou de lacrimi grele, pline de efecte luminoase.

— Poți să mă mângâi puțin pe cap? întrebă el.

— Nicio problemă, spuse Rickard. Dar cred că ar trebui să schimb muzica, să nu-ți mai ieși din nou din fire.

Johan rămase singur câteva clipe pe podeaua rece. Nu se simțise niciodată mai expus și mai abandonat decât în clipa aceea. Apoi începu o muzică mângâietoare, cu tonuri moi de jazz. Rickard se întoarse și se culcă din nou lângă el.

— Am făcut o prostie mai mare decât mine, spuse Johan încet, tatonând terenul.

Voia să i se destăinuie lui Rickard. Simțea că între ei exista o anumită apropiere. Sau, în orice caz, posibilitatea unei adevărate apropieri.

— Ce-ai spus? întrebă Rickard cu voce moale și încurajatoare.

— Am spus că am făcut o prostie mare.

Și povesti tot. Toată istoria țâșni din el ca un șuvoi cald și neîntrerupt. Dar simți cum brațul cu care Rickard îl ținuse lângă el începe să se retragă. Când se apropie de sfârșit – în punctul în care el și Anna acoperiseră corpul cu crengi, după care se urcaseră în mașină și fugiseră de acolo –, simți nevoia să tragă înapoi brațul lui Rickard, pentru a-l avea mai aproape.

— Ce spui despre asta? întrebă el când termină de povestit.

Rickard dădu să se ridice, dar rămase pe podea, cu genunchii între brațe și cu fruntea sprijinită pe genunchi, legănându-se înainte și înapoi.

— E bolnav, spuse el fără să-și arate fața. E de-a dreptul bolnav.

Johan simțea în continuare căldura străbătându-i corpul, dar legătura magică dintre ei dispăruse.

— Asta-i crimă-n toată regula, zise Rickard fără să-și ridice fața.

Atmosfera se schimbase, iar asta îl indispuse și îl sperie pe Johan. Evaluase greșit totul. Înțelegerea aceea profundă dintre ei nu fusese decât o închipuire. O halucinație. Întinse mâna și îl atinse pe Rickard. Simți totuși aceeași plăcere.

— Am glumit, zise el. Nu-ți fie teamă.

Începu să râdă ca din senin.

— Am știut că e ceva grav, spuse el. Intuiția mea e ceva de speriat. Arătai cam suspect în seara aia când spălai mașina. Și după aia ți-am citit sms-urile. Ce poveste…

— Nu pot să cred!

Johan se simțea tot mai tulburat.

— Tu chiar ai intrat în telefonul meu?

Rickard se ridică și îl privi cu pupile dilatate.

— Nu mai spun nimic, zise el.

Părea să ducă o luptă grea cu mușchii feței. Se vedea că făcea eforturi să rămână serios.

— Dar poate că am citit puțin, da. Și poate că am și păstrat o parte.

— Trebuie să plec, spuse Johan și se ridică.

Mersul îi era nesigur, dar nu credea că asta avea ceva de-a face cu drogurile. Avea în continuare acea senzație ciudată în ochi. Când își luă geaca, observă că îi era mai greu decât de obicei să aprecieze distanțele.

— Ai intrat în telefonul meu? E adevărat? întrebă el. Chiar ai făcut asta?

Rickard doar îl privea. Johan ieși într-o lume înfiorător de rece, în care fiecare adiere de vânt îi înfigea sulițe în corp, iar plantele păreau sălbatice și furioase.

Ajuns acasă, se culcă în poziția fătului și încercă să-și alunge toate gândurile negre, aducându-și în fața ochilor imaginea unei plaje însorite.

În cele din urmă probabil că adormi deoarece, când se trezi, era deja seară. Se simți în continuare ciudat și nesigur pe picioare când se ridică din pat. Întră în bucătărie să-și toarne un pahar cu apă, când se auzi un țârâit pe telefonul mobil. Era un sms de la un număr pe care nu-l cunoștea.

„Ce zi de pomină!” scria. „Ai văzut știrile le televizor? Dacă nu, ar trebui s-o faci ☺. Ne auzim mai târziu.”

Apoi, încă un țârâit.

„Sunt Rickard, apropo”.

Deschise televizorul, dar mai erau zece minute până la știrile locale. Intră de pe telefon pe site-ul celui mai mare ziar de seară și primul titlu îl făcu pe Johan să se prăbușească pe un scaun. Degetul arătător îi era crispat când deschise articolul – un text scurt despre o femeie găsită în pădure, lângă unul dintre drumurile din apropierea orașului.

CAPITOLUL 22

Luni, 7 octombrie

Peter stătea la coadă la una dintre acele cafenele care încercau să lase impresia că fac parte dintr-un lanț american. Se afla într-un mall, în apropiere de secția de poliție, unde fusese chemat din nou. Polițiștii voiau să-i audă declarația încă o dată.

Își număra respirațiile ca să nu izbucnească într-un acces de furie din pricina persoanelor din fața sa. Persoane care se simțeau obligate să pună la încercare nervii semenilor lor cu comenzi exagerat de complicate, lucru care presupunea un efort zgomotos și cronofag. Peter nu voia decât o cafea neagră, la filtru, și aștepta la coadă de o veșnicie. Lumea care nu voia decât o ceașcă de cafea obișnuită ar fi trebuit să aibă întâietate, se gândi el. O coadă specială „VIP".

Polițiștii nu reacționaseră așa cum crezuse el.

La început, păruseră să-l suspecteze și dăduseră dezamăgiți din cap atunci când le spusese că nu știa marca mașinii. Ca și cum toată lumea ar fi trebuit să fie interesată de mașini. De ce ar fi trebuit să-i pese lui Peter de vehicule? Putea să ajungă pe jos în zece minute la slujbă sau la magazinul alimentar cu delicatese care era – sau, în orice caz, ar fi trebuit să fie – mândria absolută a orașului. Nu avusese niciodată vreun motiv să se intereseze de lucruri de genul mărcilor de mașini. Avea altele în cap.

— Semnalmentele pe care ni le dai nu sunt de prea mare ajutor, spusese unul dintre polițiști înainte de a-l lăsa să plece după un interogatoriu destul de lung.

Ca și cum el ar fi lovit-o pe femeie pentru ca, apoi, copleșit de remușcări, să inventeze o istorie ridicolă ca ea să fie găsită. Avea, oricum, sentimentul că îl bănuiau că avea ceva de-a face cu moartea femeii.

— Deci ai locuit împreună cu mama ta până de curând? îl întrebase o fată blondă, de vreo treizeci de ani, care mesteca gumă.

El dăduse afirmativ din cap.

— Familie n-ai?

El scuturase din cap. Nu suna, desigur, prea bine. Înțelegea asta. Se uitase și el la seriale. Polițista blondă păruse aproape entuziasmată când el răspunsese așa, în felul în care sunt entuziasmați copiii care împung cu bățul un animal mort.

— Niciodată?

Peter se înfioră când se gândi la asta și la figura amuzată pe care o făcuse colegul polițistei. Cel puțin, așa îi interpretase Peter expresia feței.

Cât de des ieșea el să culeagă ciuperci? Fusese și asta o întrebare pe care i-o puseseră.

Prima dată? Polițiștii se uitaseră din nou unul la celălalt.

Femeia de la coadă, din fața lui, primi o lădiță de carton plină cu pahare de *latte* și plecă.

— O cafea mare filtru, spuse Peter.

— *Medium* sau *large*? întrebă băiatul de la casă.

Avea, fără ca Peter să înțeleagă de ce, un creion după ureche.

— Una mare, spuse Peter.

— *Large,* atunci?

— Da, asta înseamnă mare. De ce mai întrebi?

Era inutil de nepoliticos, știa asta.

— Mulți se mulțumesc cu *medium,* spuse băiatul și ridică din umeri. Aici sau la pachet?

— Aici.

Large se dovedi ceva enorm, servit într-un ciubăr de porțelan. Se așeză pe un loc liber, la fereastra cafenelei. De aici putea privi forfota de lume care ieșise la cumpărăturile de sfârșit de săptămână.

Undeva, în mulțimea aceea, se afla și femeia cu mașina. Poate că Peter avea să fie nevoit s-o găsească, ca să nu fie condamnat în locul ei.

Lumea era absurdă. Iar el era un țap ispășitor perfect: un bărbat singur, în vârstă de cincizeci de ani, pe care nimeni – absolut nimeni – nu l-ar fi băgat în seamă. Și știa ce presiune se punea pe polițiști să rezolve cazurile. Dacă el însuși ar fi fost polițist, și dacă n-ar fi avut prea multe scrupule, ar fi încercat să acuze de crimă exact o persoană ca Peter numai ca să-și îmbunătățească statistica.

Se pierdu în reflecții mizantrope până când șirul gândurilor îi fu întrerupt de o revelație subită.

La naiba! Helmer era singur! Femeia care ținea „grădinița” de câței era în concediu medical. Aruncă o privire rapidă la ceas și simți cum îl cuprinde panica. Dădu pe gât prea multă cafea, care i se prelinse pe la colțurile gurii.

Se ridică și lăsă jos bolul de porțelan. Mare minune să nu se fi întâmplat un mic accident acolo, acasă.

Porni în fugă spre casa din spatele gării și urcă precipitat scările.

Când deschise ușa, Helmer veni să-l întâmpine. Lui Peter i se păru că arăta, într-un fel, rușinat.

Câinele scheună și Peter oftă sonor. Dinăuntru venea un miros despre a cărui proveniență nu exista niciun dubiu.

CAPITOLUL 23

Magnus se uita la știrile locale, cu iaurtul rămas în barba lui țepoasă. Ca de obicei, asta nu părea să-l îngrijoreze, iar Anna încetase să-i mai atragă atenția. Uneori, Magnus pleca dimineața de acasă cu jumătate din micul dejun atârnându-i de barbă. Se trezea întotdeauna mai devreme decât ceilalți și lua trenul de navetă pentru a ajunge în oraș, la primul curs al zilei, mereu plângându-se de orarul inuman.

— În ce lume de rahat trăim! spuse el fără să se întoarcă. Vino să vezi și tu. E vorba despre femeia asta moartă din pădure, aici, lângă noi, pe care cineva a descoperit-o zilele trecute. Acum poliția dă câteva informații despre ce s-a întâmplat. Se pare că cineva a lovit-o cu mașina și i-a lăsat cadavrul în pădure, la mică distanță de drum. Ce ticălos blestemat!

Anna simți cum o părăsesc puterile. Primise un mesaj de la Johan. Fusese trimis sâmbătă, dar nu-l văzuse decât duminică dimineață, când se trezise. De atunci, plutise ca într-o ceață. Singurul lucru bun era că nu apăruseră nici semnalmentele suspectului și nici alte informații. Singurul lucru pe care-l mai spera era că bărbatul nu avea să-și amintească numărul de înmatriculare al mașinii.

— Au identificat-o? întrebă ea.

— Nu, nu știu cine e. Dar cineva trebuie să-i fi observat lipsa. Oricum, sper să-l prindă pe jegosul care a făcut asta.

— Nu mai vorbi urât! îi spuse ea și auzi cum vocea îi sună ezitant, ciudat și, în același timp, grav.

— Nici nu-ți vine să crezi că există asemenea oameni. Fir-ar a dracului, e incredibil!

— Da, e de neînțeles.

Anna se duse la frigider, îl deschise, dar rămase nehotărâtă în fața lui, uitându-se absentă înăuntru.

În capul ei se derulau ca fulgerul o serie de scene: polițiștii în pădure, lângă cadavru, polițiștii la serviciul ei, polițiștii lângă grădinița copiilor. Și închisoarea. Ea însăși, în hainele „de casă” ale închisorii, din velur moale, decolorate de atâta spălat, cu frizura ciufulită, la modă în anii ’80, stând în

spatele unui perete de plexiglas și vorbind cu copiii la telefon, văzându-le teama și privirile triste de cealaltă parte.

După câteva clipe de ezitare, luă un pahar cu iaurt și începu să se uite la el ca și cum n-ar mai fi ținut niciodată în mână așa ceva. Iaurt slab. Slab?

— Magnus, nu mă simt bine, spuse ea și se așeză la masa din bucătărie cu capul în mâini. Ar trebui să stau acasă astăzi.

— Ia un paracetamol.

— Trebuie să mă bag în pat.

El se ridică și se apropie.

— Nu pot pierde cursul de azi, zise punându-i mâna pe umăr. Și n-o să reușesc să iau copiii de la grădiniță. Îmi pare rău, Anna, dar trebuie să reziști. Strânge și tu din dinți puțin.

★★★

Nici la grădiniță, când își lăsase copiii, lucrurile nu decurseseră mai bine. Se opriseră mai întâi la școala lui Siri. Vestiarul mirosea dezgustător a salopete ude și a copii mai mici cu scutece suprapline, în timp ce părinții împătureau și blestemau hăinuțele umede. Siri și Sixten începură să se ciondănească, apoi Siri îl îmbrânci din greșeală pe unul dintre colegii ei de grupă, care căzu și începu să plângă. Anna trebui să-l consoleze, în același timp în care se văzu nevoită s-o îmbrățișeze pe Siri, necăjită că îi făcuse rău prietenului ei. Sixten stătea și tremura din tot corpul, ca într-un șoc.

În cele din urmă veni o educatoare, pe care Anna făcu din nou gafa de a o numi „domnișoară”, și care reuși să-i împace atât pe băiețelul care plângea, cât și pe isterica Siri. Atunci izbucni Sixten. Lacrimile îi țâșneau din ochi. Voia să se întoarcă acasă și să fie cu mama, nu să rămână la grădiniță. În cele din urmă Anna reuși să-l convingă să stea acolo.

★★★

Ieși din grădiniță, traversă strada, intră într-o tutungerie și își cumpără țigări. Apoi se așeză pe o bancă și începu să fumeze. În ziua aceea țigările aveau gust de cenușă. Totuși, fumă trei, una după alta. Își simțea gura ca un cuptor de incinerare. Era perfect. Avea nevoie de un anumit grad de sinucidere.

Sună la serviciu și anunță că era bolnavă și că va lipsi. Apoi plecă pe jos către casă. Acolo răscoli într-un sertar din debara, căutând cutia de Atarax pe care o primise de la Jonna odată, de mult. Îi luă mult timp până s-o găsească. Adunase într-un sertar multe medicamente vechi ultima oară când făcuse curățenie generală. Anna obișnuia să nu arunce nimic și acel sertar deveni acum o călătorie înapoi în timp. Aici se găseau tablete anticoncepționale vechi, pastile împotriva durerii de cap cu termen de valabilitate de mult depășit, tampoane vechi și chiar prezervative. Trebuie să fi fost deja antice și cu siguranță s-ar fi pulverizat dacă le-ar fi scos din ambalaj. Asta o făcu să se gândească la viața ei de altădată, la toate celelalte drumuri pe care le-ar fi putut alege, la lucrurile la care renunțase, la tot ce ar fi putut s-o facă să ajungă în altă parte decât aici, unde stătea cu lacrimi în ochi și speriată de moarte, în dezordinea unei debarale dintr-o casă pe care o împărțea cu Magnus.

În cele din urmă găsi cutia cu Atarax și luă o tabletă.

Intră în camera de zi, se culcă pe canapea și încercă zadarnic să se gândească la altceva decât la ce avea să se întâmple. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-și schimbe înfățișarea? Da, trebuia să se tundă. Era primul lucru pe care-l avea de făcut. Simți imediat că se liniștește.

Tableta începea să-și facă efectul, dar se simțea mai degrabă obosită, somnolentă și incapabilă să gândească. Angoasa îi dispăru într-o oarecare măsură, în schimb începu să se neliniștească din cauza noii ei stări. Ce grad de toropeală ți-ar fi permis să funcționezi în continuare normal? Cum o va privi lumea când va lua copiii de la grădiniță?

Anna reuși, în orice caz, să-și facă o programare la coafor în aceeași zi, după prânz.

Merse până acolo purtând șapcă și ochelari de soare, deși afară era înnorat. Vânt-din-Pupa n-ar fi recunoscut-o.

Pe coafez îl chema René, era vorbăreț și obositor. Restul salonului era pustiu și, în douăzeci și cinci de minute, Anna află mai multe detalii intime despre soția lui decât aflase vreodată de la prietenele ei despre iubiții lor. Dar era bucuroasă că René fusese atât de ocupat cu viața lui personală încât nu apucase să citească ziarele. Ar fi fost un chin să-l audă vorbind despre cadavrul găsit în pădure. Flecăreala lui o plictisea atât de mult, încât fusese de mai multe ori pe cale să adoarmă. Capul îi cădea când în față, când în

spate, și René o îndemna mereu să stea nemișcată. După o oră avea o nouă frizură.

— Îți stă foarte bine, *baby,* spuse René.

Annei nu-i venea să creadă *că* persoana din oglindă era chiar ea. Părul era scurt și frumos aranjat cu ajutorul unei grămezi de produse pe care, la casă, René avea să încerce s-o convingă să le cumpere. Nu se putea hotărî dacă era șic în stil newyorkez sau franțuzesc, sau dacă doar arăta ca un pacient care tocmai scăpase de cancer. Anna înclina mai mult către ultima variantă, dar important era că nu mai putea fi recunoscută de cineva care o văzuse o singură dată, într-o seară, la margine de drum.

Îi mulțumi lui René, cumpără toate produsele pe care i le recomandă el, își puse ochelarii de soare și ieși pe stradă.

Acolo, titlurile de pe prima pagină a ziarelor scriau cu litere de-o șchioapă despre femeia lovită de mașină și lăsată să moară în pădure. Dacă Ataraxul o ajutase mai devreme să scape de angoasă, de data asta nu mai avea darul de a-i domoli spaima pe care o încerca acum.

★★★

Anna se legăna înainte și înapoi pe canapea, ținându-și capul în mâini. După două ore luă telefonul mobil, căruia îi oprise sonorul. Niciun apel ratat. Și niciun mesaj. Era surprinzător. Se așteptase la un semn de viață de la Johan după ce știrea se răspândise în media. Aproape că așteptase cu nerăbdare iadul care știa că va veni mai devreme sau mai târziu.

Îi scrise că ar trebui să se vadă. Era de-ajuns. Propuse o nouă tură de jogging în aceeași seară.

Răspunsul nu întârzie prea mult și nu conținea decât un „ok”. Ea propuse ora opt și jumătate, primi un nou „ok”.

Se întrebă dacă era bine să alerge cu atât de mult Atarax în corp, dar până la urmă cel mai important era să nu fie împreună cu Magnus și cu copiii.

La trei plecă la grădiniță și la școală să-i aducă pe cei mici.

Siri chicoti când văzu frizura Annei, dar Sixten începu să plângă și refuză s-o urmeze acasă.

— N-am făcut decât să mă tund, îi spuse ea pe un ton blând.

Dar el n-avea de gând să se liniștească. Siri stătea alături, indispusă. Fratele mai mic o plictisea.

— E totul în ordine? întrebă una dintre educatoare. I s-a părut că tunsoarea te schimbă prea mult?

— Totul e ok, răspunse Anna. Totul e foarte ok. O zi minunată!

Cu câte un copil îndărătnic de fiecare mână, se grăbi către casă. De fapt, ar fi trebuit să cumpere mâncare, dar nu se simțea în stare. Nu voia să vadă ziare și nici să audă lumea vorbind. Răsuflă ușurată când constată că în dreptul casei nu stătea nicio mașină de poliție. Încă era un loc în care se simțea în siguranță. Se întreba cum ar fi putut rămâne acasă cât mai mult timp. Se felicita că avusese inspirația să cumpere mai mult iaurt zilele trecute. Copiii s-ar fi putut descurca timp de câteva zile cu iaurt și cereale.

Și aveau macaroane pentru cina din acea seară. Un triumf.

Siri și Sixten se liniștiră din plâns când ea le promise că puteau lua cât ketchup doreau și începură să se joace fericiți în timp ce ea puse la fiert macaroanele și găsi câțiva cârnați de soia în frigider, rămași de la ultima încercare de a deveni vegetariană.

La cinci și jumătate auzi soneria de la ușă.

Așteptă până sună și a doua oară, un semnal lung și furios. Atunci se apropie de ușă și trase adânc aer în piept înainte de a se uita pe vizor.

În aceeași clipă se auzi încă un țârâit și ea aproape că strigă de spaimă, dar se liniști când văzu că era Magnus.

Deschise.

— Mi-am uitat acasă blestematele de chei, spuse el dezbrăcându-se de geacă.

Apoi se opri, își îndreptă spatele și o privi fix.

— Dar ce schimbare! spuse Magnus. Însă cred că mă pot obișnui cu ea.

Reușea întotdeauna să scoată pe gură exact ce n-ar fi trebuit să spună. Trecu pe lângă ea și intră în bucătărie, se opri lângă chiuvetă, puse gura la robinet și începu să bea cu sete.

— O să ies mai târziu să alerg, spuse ea.

— Ok, zise el. Dar numai după ce îi culci. Eu am de citit o grămadă până mâine.

După aceea, luă castronul cu macaroane și începu să mănânce direct din el, stând în picioare lângă chiuvetă. Acum ea trebuia să-i țină ocupați pe

copii la etaj, pentru ca el să poată citi în liniște.

Se jucară, citiră povești, se uitară la un film scurt pe tabletă, apoi veni ora de culcare. Anna se lupta să nu adoarmă și se îngriji să-și dezmierde copiii cât mai mult înainte de a-i culca. Nu știa cât timp mai avea de petrecut cu ei.

După ce ei adormiră, se strecură afară și își puse hainele de alergare. Nu-i spuse nici măcar la revedere lui Magnus înainte de a ieși. Oricum, el nu s-ar fi simțit decât deranjat.

Seara nu era rece, nu avea nevoie să alerge pentru a se încălzi. O plimbare în ritm susținut era de ajuns. În creier îi persista o oarecare ceață. Spera că aerul curat avea s-o învioreze.

CAPITOLUL 24

Lui Johan îi luă puțin timp până o recunoscu. Anna stătea pe vechea bancă verde, cu vopseaua scorojită, de pe aleea de jogging. Arăta mult mai în vârstă cu părul scurt. Fața îi era devastată. Avea câteva riduri pe care nu i le observase până atunci, o cută adâncă între sprâncene și câteva în jurul gurii.

— Frumos! spuse el tatonând situația, arătând cu capul în direcția părului ei, dar văzu că Anna îi intuia minciuna.

— Sunt pe cale să-mi pierd controlul, spuse ea. Ce ne facem?

El se așeză pe bancă și simți cum umezeala îi pătrundea în țesătura subțire a colanților. Afară era frig, în felul în care putea fi frig numai în această parte a țării, când răcoarea străbătea toate straturile de haine, ca un corespondent meteorologic al emisiilor radioactive, și era imposibil să te ferești de ea. Nu era atât de rău încât să nu poată sta de vorbă câteva minute, dar Johan se gândi că își dorea să-și fi luat haina albastră căptușită cu puf pe care obișnuia s-o îmbrace când se antrena iarna.

— Vrei o țigară? întrebă ea și îi întinse pachetul și bricheta, pe care le scoase din buzunarul gecii sale roșii de jogging.

Johan luă o țigară și o aprinse de la prima încercare, în ciuda ploii.

— Ce ne facem? întrebă ea din nou. Mă simt de parcă mi-ar veni să vomit tot timpul.

— Nu știu, spuse el. Am sperat că n-o vor găsi.

Anna se uita în pământ și se lupta cu cuvintele. Dădu să spună ceva, se bâlbâi, apoi începu să plângă.

— Acum asta e, zise el și vocea îi sună ca un ecou al glasului tatălui său.

Când era mic, Johan își văzuse mereu părintele dezgustat de orice dovadă de slăbiciune.

— Să știi că totul e din cauza mea, spuse ea.

— Cum așa?

— M-am dus acolo și cineva m-a văzut.

Anna îi povesti episodul cu verigheta. Când termină, Johan respira ca un astmatic, într-atât era de îngrozit. Nu-și putea crede urechilor. Cum

putuse să fie atât de nesocotită? Anna era de obicei calculată și rece. Ea era cea care nu avusese niciodată mustrări de conștiință în privința relației lor. Iar acum se purtase atât de prostește și stricase totul! Dacă nu s-ar fi întors în locul acela, poate că n-ar fi fost descoperiți niciodată. Cui i-ar fi trecut prin cap să caute în pădurea aceea? Nimeni nu anunțase dispariția femeii.

— S-ar putea să-ți fi luat numărul mașinii, spuse el.

— În cazul ăsta poliția ar fi trebuit să mă caute deja, nu crezi? întrebă ea cu o voce care implora ajutor și compasiune.

Dar el nu putea nici s-o ajute, nici să-i arate compasiune.

— Habar n-am cum lucrează ei, spuse el uitându-se în lungul aleii, pentru a se asigura că nu erau urmăriți.

Dar acolo era pustiu, nu se vedea niciun om.

Johan încercă să-și recapete respirația normală, dar se dovedi a nu fi chiar atât de ușor.

— Îmi pare rău de încurcătura pe care am cauzat-o, spuse ea.

— „Încurcătura pe care ai cauzat-o”? repetă el.

Însă nu doar Anna se purtase necugetat. Johan se gândise să rezolve pe cont propriu situația cu Rickard, chiar dacă nu știa cum. Nu voise s-o neliniștească pe Anna inutil.

— Și eu am făcut ceva, spuse el. Zilele trecute m-am drogat.

Și îi povesti Annei ce se întâmplase și ce îi povestise vecinului său, Rickard.

— Ce rahat! făcu Anna și își acoperi față cu mâinile. Cum ai putut să fii atât de tâmpit?

— Se pare că mi-a spart parola și a intrat în telefonul meu. Deci nu i-am spus decât ceea ce știa deja, zise Johan. Dar, sigur…

— Dar cum a ajuns să te bănuiască?

— M-a văzut spălând mașina în seara aceea.

— Asta e tot?

— Așa cred. Sau, nu știu. E greu să-mi dau seama ce gândește.

Johan își apăsă tâmplele cu degetele și continuă să și le maseze. „Ghinion” nu era cuvântul potrivit. Asta era ceva mult mai rău.

— Ce naiba o se întâmple cu noi? spuse Anna.

— Nu suntem chiar niște profesioniști.

— Nu, dar suntem capabili de mult mai mult decât credeam.

— E o situație specială cu care nu ne-am mai confruntat, spuse Johan și auzi imediat cât de caraghios suna, ca atunci când încerca să evalueze situația precară a unei firme.

Timp de câteva minute încercară, cu voci scăzute, să înșire cele mai înfricoșătoare scenarii posibile și în ce fel le-ar fi putut gestiona, dar nu reușiră decât să se înspăimânte reciproc. Frigul devenea tot mai pătrunzător. Și lui Johan începu să i se pară că mirosul de frunze umede era dezgustător. Parcă toată lumea ar fi putrezit în jurul lor. În cele din urmă tremurau amândoi și hotărâră să plece acasă.

Anna, care ajunsese prima, se zgribulea atât de tare, încât trebui să plece înaintea lui. Era sigură că avea să se îmbolnăvească.

— Îmi lipsești, spuse el când ea îșI luă rămas bun.

Anna începu să alerge ușor către casă, fără să privească în urmă.

Johan făcu și el câteva mișcări de alergare pe loc pentru a se încălzi, așteptă cinci minute, apoi porni după ea pe alee.

Noaptea nu reuși să doarmă. Cearșafurile se răsuceau sub el, ude de transpirație. Ca și cum ar fi dormit într-o baltă.

Märta dormea profund alături. Ba chiar râdea încet în somn, din când în când.

Îl chinuiau toate lucrurile pe care nu le făcuse. Toate șansele pe care le ratase. Fusese atât de uluit în fața vieții încă de când se născuse și nu înțelegea de ce. Doar nu era chiar atât de greu să-ți împlinești anumite visuri. Dar el nu făcuse decât să urmeze cărări bătătorite. Alesese o meserie nespectaculoasă, se căsătorise, urmând exemplul celorlalți prieteni, muncise pentru un salariu bunicel, dar nu extraordinar. Era un bărbat obișnuit, de vârstă mijlocie, care se comportase prostește într-o împrejurare în care lovise cu mașina o femeie. În afară de acest episod, el nu făcuse niciodată vreun lucru care să se abată de la tipar. Trăise o viață anostă. Chinuitor de anonimă.

Era ciudat că numai acum vedea toate posibilitățile care i-ar fi stat în față în cazul în care n-ar fi fost descoperiți.

Dacă mai avea ceva pentru care să lupte, atunci pe primul plan erau aceste posibilități. Nu voia să plătească pentru greșelile Annei, chiar dacă greșise și el, fără îndoială. Dar nu fusese atent la drum și nu o văzuse pe femeie din cauza ei. Era, în primul rând, vina Annei.

CAPITOLUL 25

Marți, 8 octombrie

Peter nu era în niciun caz impresionat de polițiști și, stând în fotoliul lui de citit, se gândea ce ar fi trebuit să le spună. Să-i învețe anumite lucruri, poate? Petrecuse multe seri citind romane polițiste și uitându-se la reportaje despre crime. Era convins că știa suficiente lucruri despre cum lucra poliția, iar în cazul acesta era evident că lipseau multe dintre cele mai importante criterii și proceduri. Se întreba dacă voiau într-adevăr să soluționeze cazul. Ce naiba învățaseră ei la Academia de Poliție?

Îi sunase și îi întrebase cum merg lucrurile. Nu numai pentru că asta ar fi trebuit să-l facă să pară mai puțin suspect, dar și ca să facă rost de noutăți picante, cu care să alimenteze curiozitatea colegilor. Polițiștii îi răspundeau tot mai iritați că nu puteau comenta mersul anchetei. Prin urmare, se părea că nu avansaseră deloc.

Ziarele insistau pe dificultățile de identificare a cadavrului. Aici era vorba despre un mare mister, de pe urma căruia se puteau câștiga bani.

Se ridică și începu să meargă înainte și înapoi prin cameră.

La serviciu povestise că poliția fusese interesată de observațiile lui și nu de el ca persoană, așa cum se întâmplase, de fapt, ultima dată. Colegilor li se păreau de necrezut toate peripețiile prin care trecuse Peter la cules de ciuperci. Cu toții citiseră știrile și erau de acord că istoria era cât se poate de palpitantă.

Peter le povestise despre femeia cu mașina, dar nu și despre faptul că poliția nu părea să creadă că ea exista cu adevărat. Nu voia să le spună colegilor că el însuși trezise anumite suspiciuni. Era mai bine să lase lucrurile așa cum erau acum, când aceștia nu mai pridideau să vorbească cu el despre lucrul acela neînchipuit care i se întâmplase. Până și Ola rămăsese tăcut și ascultase, intervenind din când în când cu câte un „îngrozitor!” pentru a le dovedi celorlalți că încă trăia.

Peter nu se putuse abține să exagereze puțin. Nici nu era greu. Așa, ca într-o doară. Și îi descrise pe polițiști făcându-i să pară ceva mai perspicace decât erau în realitate.

Întrebările de la interogatoriu îi fuseseră puse neglijent și șocant de neprofesionist. Când nu-și amintise anumite detalii, nici măcar nu încercaseră să i le readucă în memorie cu acel tip de întrebări pe care polițiștii din romane erau suficient de inteligenți să le pună. Se mulțumiseră doar să noteze că nu-și amintea. Ce soi de indolenți mai erau și ăștia? Unde erau anchetatorii cei versați, hipnotizatorii și psihologii? Cei care scoteau la lumină amintirile pierdute?

Un hipnotizator l-ar fi făcut cu siguranță să-și amintească marca mașinii și numărul de înmatriculare. Atunci ar fi revenit pe calea cea bună.

Le propusese asta, dar nu, nu se foloseau de asemenea metode. Conform felului lor modern de a vedea lucrurile, ceea ce fusese uitat era bun uitat.

„Înțeleg că totul ți se pare ridicol, dar încearcă să nu te faci de râs", o auzise pe mama spunându-i înainte de interogatoriu. Și încercase să-i urmeze sfatul. Luptase împotriva oricărui impuls de a-i corecta pe polițiștii tineri și neexperimentați. Atât bărbatul, cât și femeia erau blonzi, cu ochi albaștri. Din păcate, amândoi se încadrau perfect în rama prejudecăților lui despre oamenii blonzi cu ochi albaștri. Erau persoane nepăsătoare și lipsite de ambiție, care nu puteau gândi neconvențional, într-o perspectivă mai largă. Aveau o viață prea ușoară, cei blonzi cu ochi albaștri. Întotdeauna pe primul loc, dintr-un anume motiv de neînțeles.

După aceea se simțise profund dezamăgit, aproape umilit. O femeie zăcea moartă în pădure iar responsabilitatea anchetei li se încredințase acestor două ființe! N-avea cum să sfârșească cu bine.

Lumea din jur nu era indiferentă. Avusese el grijă de asta.

Peter îi sugerase unuia dintre ziariștii pe care îi sunase că hipnoza l-ar putea ajuta să-și amintească cum arăta femeia pe care o întâlnise la locul faptei. Ideea trezi interesul ziaristului și acesta scrise un articol care, ce-i drept, părea elaborat de un diletant dislexic și nu prea răsărit care avusese meritul să aibă în discuție subiectul acela. Peter insistase ca el să rămână martor anonim. Nu voia să-și pună vreun criminal pe urme. Dar mărturia lui nu avusese efectul scontat. Poliția răspunsese evaziv și, după aceea, reporterul renunțase. Se părea că și ziariștii erau orbi la construcțiile bizare ale creierului uman. Asta îl surprindea.

Ce se întâmplase cu țara asta? De unde veniseră toți tâmpiții cu bale la gură care luaseră în primire societatea, politica și media? Rasiști

incestuoși, oameni de stânga naivi politic, moderați fără suflet, liberali fără vlagă – unde erau acei reprezentanți cumpătați ai partidului poporului, pe care își făcuse o onoare din a-i vota, chiar dacă știa că asta nu făcea decât să-l transforme într-o imagine-clișeu a unui profesoraș de științe sociale? Dar oare chiar era o greșeală să vezi lucrurile limpede? Puțină rațiune nu omorâse niciodată pe nimeni.

Se ridică și se apropie de cafetieră.

„Nu mai bea atât de multă cafea acum, dragule", ar fi spus mama. Urmat de nelipsitul: „Doar știi că nu-ți face bine."

Peter începu să se plimbe înainte și înapoi prin cameră. Puse un CD cu o înregistrare mai veche a lui Glenn Gould cu *Variațiunile Goldberg,* dar nici măcar Bach sau interpretarea de virtuoz a pianistului nu avură darul să-l liniștească. Își lipi palmele de tâmple, apăsându-le, dar nici asta nu ajută. Se hotărî să iasă la plimbare, sperând că, printr-o minune, s-ar putea întâlni cu femeia necunoscută. Era, desigur, puțin probabil, dar când plecase, ea se îndreptase în direcția asta. Locuia, deci, prin apropiere, iar el ar fi trebuit s-o poată recunoaște dacă o vedea.

În plus, asta l-ar fi putut liniști: cel puțin făcuse o încercare, indiferent cât de neînsemnată. Nimeni n-ar trebui să moară părăsit într-o pădure.

CAPITOLUL 26

Miercuri, 9 octombrie

Magnus făcu în mod ostentativ numai o ceașcă de cafea, fără s-o întrebe dacă voia și ea. Și-o turnă la fel de ostentativ, zdrăngănind intenționat și exagerat recipientele, ca și cum încerca să execute o melodie lovind cana cafetierei și ceașca una de cealaltă.

— Acum ce mai e? întrebă Anna încrucișându-și brațele pe piept.

El îi aruncă o privire iritată și trase adânc aer pe nas. „Hai că începe”, își zise Anna. „O să-nceapă cu acuzații umilitoare și ușor melodramatice”. Dar nu avea nicio idee despre ce-ar fi putut fi vorba.

— N-ar fi rău ca noaptea să dai telefonul pe „silențios”. Au curs mesajele fără încetare. Nu pot să mă gândesc decât că au fost de la Jonna, și, în cazul ăsta, nu putea fi ceva de o importanță covârșitoare.

Chiar o certa pentru câteva sunete ale telefonului? Anna dormise surprinzător de profund și nu le auzise.

— Ok, ok, zise ea. O să-l închid.

— Nu-mi pot permite să nu dorm noaptea. Mulțumesc al naibii de mult, spuse el.

— Unde sunt copiii?

— Stau și se uită pe tabletele lor, răspunse Magnus. Am și eu dreptul la puțin timp pentru mine, nu?

În mod clar nu era momentul să reia discuția despre cât timp ar fi trebuit să le permită copiilor să se uite pe tablete. Psihologul în devenire Magnus era excesiv de pasiv și de îngăduitor în privința asta.

— Îmi pare rău pentru telefon, spuse ea când Magnus, cu nasul în vânt, merse și se așeză la masa din bucătărie.

Îl urmă, neavând altceva de făcut.

El pufni pe nas și luă suplimentul de cultură al ziarului. Începu să citească afișând un interes despre care Anna știa că era simulat. Pe Magnus nu-l interesau recenziile de teatru, dar acum voia să dea impresia că se cufundase într-un text lung și elogios despre un spectacol la Teatrul

Orășenesc. Judecând după titlu, era vorba despre o piesă de Shakespeare, într-o altă punere în scenă dintre acelea noi, moderne.

Chiar și peste masă se putea vedea că actorul avea ceea ce Jonna obișnuia să numească „înfățișare de futăcios”. Așa erau ei, actorii. Așa fuseseră, cu siguranță, întotdeauna. Își amintea și ea cum decurgeau lucrurile la petrecerile cu studenții de la teatru, la care participase în studenție.

Anna se așeză și începu să cerceteze prima pagină a ziarului. Privirea i se opri pe titlul unui articol despre femeia moartă. Începu să răsfoiască febril până îl găsi.

În el scria că identitatea femeii, pe care singurul martor o întâlnise în locul unde fusese găsit cadavrul, era încă necunoscută și că, deocamdată, nu exista niciun motiv să fie bănuită de vreo infracțiune, dar polițiștii erau interesați să stea de vorbă cu ea. Iar victima nu fusese nici ea identificată încă.

Anna se întrebă dacă n-ar fi fost bine să ia contact cu poliția și să le spună că se oprise doar pentru că avusese nevoie să se ușureze și că episodul care urmase fusese doar o întâmplare ciudată. Întrebarea era numai dacă ar fi rezistat unui interogatoriu. Nu credea. Dar trebuia să găsească o explicație alternativă, în cazul în care poliția ar fi ajuns, totuși, la ea. O variantă era să spună că nu avusese timp să se uite la știri pentru că fusese prea ocupată cu copiii. Probabil că ar fi putut să dea vina și pe vreme. Cine naiba reușea să se țină la curent cu toate mizeriile care se întâmplau când afară era atât de umed și de frig? Când văzuse cineva soarele ultima dată?

Mai rămânea problema cu vecinul lui Johan. Pentru asta nu izbutea să găsească nicio rezolvare. Sigur, ea fusese nesocotită, dar era de înțeles că încercase să-și caute verigheta acolo, într-un loc unde era foarte posibil să fie. Nevoia lui Jonas de a-și descărca sufletul în fața unui idiot instabil psihic și, în plus, sub influența drogurilor, era, dimpotrivă, o nebunie totală. Ce naiba avusese în cap?

Magnus sorbi sonor din ceașca de cafea și se ridică să-și mai facă una doar pentru el. Nicio picătură pentru ființa stupidă din fața lui.

Anna se hotărî să-și controleze telefonul. Se temea că erau mesaje de la Johan. Dar răsuflă ușurată.

Magnus ghicise. Fusese Jonna, care se părea că, în noaptea care trecuse, trăsese din nou o beție de zile mari.

★★★

În anumite zile, la slujbă era ca în concediu. N-ar fi trebuit, desigur, să fie așa, dar uneori era neînchipuit de reconfortant să se întâlnească cu colegii și nu cu propria familie. Problemele de la serviciu n-o preocupau niciodată pe Anna atât de mult încât să-i influențeze viața. Putea să stea liniștită lângă automatul de cafea și să se bucure de aroma boabelor prăjite și proaspăt măcinate, în timp ce vreo „Gunilla" sau vreo „Ann-Kristin" sporovăia despre cine cumpărase cadourile de Crăciun pentru personal, în ce an, și rândul cui venea în anul acela.

Dumnezeule, dar mai erau câteva luni până atunci! Și ce mare scofală era? Comandai câteva fleacuri pe internet și trimiteai niște flori, cu un buget acceptabil pentru toți locuitorii județului și pentru toți procesomanii. Anna ar fi dat orice pentru ca asta să fie singura ei grijă.

Dar acum nu era în stare să stea de vorbă cu ei. Erau adânciți într-o discuție despre cadavrul găsit în pădure și despre cât de incredibil era să se întâmple ceva atât de sinistru acolo, unde toată lumea era atât de adaptată, de burgheză și de la locul ei.

Stătea tăcută și se uita la automatul de cafea în timp ce i se umplea ceașca.

Kaj intră cu un pahar gol în mână. Arăta obosit, dar ea nu știa dacă asta era din cauza tratamentului sau a angoasei în fața unui viitor care poate nici nu mai exista. O salută din cap, dar nu spuse nimic. Își umplu paharul cu cafea și se întoarse în biroul lui.

Dar Anna nu avea de gând să-l lase să scape atât de ușor.

Intră după el și îl îmbrățișă, acolo unde stătea, pe scaunul de la birou, fixând cu privirea laptopul închis de pe masă.

— Mulțumesc, spuse el fără să trădeze cel mai mic semn de surprindere. Va fi bine.

— Sunt puțin neliniștită.

— Să nu fii.

Zâmbi nu prea convingător. Ea simți că ar fi vrut să-l ia din nou în brațe, însă ar fi depășit una dintre acele granițe absurde ale convenției, pe care oamenii le pun între ei. Ar fi vrut să-l țină în brațe ca pe un copil, sperând că și el ar fi ținut-o la fel pe ea. Asta o uimi.

Când ajunse în biroul ei, nu reuși să se concentreze la ce avea de făcut. Plicticos, plicticos, plicticos! Rahatul naibii de program de management! Activă setarea privată în browser, navigă pe paginile de știri și căută noutăți despre accident. Apoi se uită pe *Flashback*[10] ca să verifice dacă existau bănuieli în legătură cu identitatea femeii moarte. Nimeni nu știa cine putea fi, dar se presupunea că nu era din Suedia, întrucât nimeni nu-i reclama absența. Și totul se termina cu o discuție pe care ea nu mai vru s-o urmărească.

Telefonul sună cu un ton enervant, dar Anna nu răspunse.

Pe mail se revărsau convocări la diverse ședințe.

În telefon intrau mesaje. Nici măcar nu se uita la ele. Era înconjurată de sunete pătrunzătoare și pentru fiecare dintre ele exista un individ sâcâitor care voia ceva de la ea, care voia răspunsuri la tot, tot, tot.

Simți nevoia să se îmbete. Nu voia nimic altceva decât să iasă în oraș cu Jonna și să se lase atrasă în lumea ei bolnavă. Pentru o seară voia să uite de familie, de Johan, de accident, și pentru asta era nevoie de o beție împreună cu Jonna.

Scoase telefonul din geantă.

Zece mesaje de la Johan.

El, care tocmai o informase că telefonul îi era „spart” de un hacker. Ce-l apucase? Sau nu credea că mai are vreo importanță? Nu le citi. Îi scrise Jonnei.

După ce trimise mesajul, ieși în curte, trecând pe lângă colegi care își scoteau capetele după ea de prin birouri și o strigau. Fumă două țigări, una după alta, în așteptarea răspunsului și a pauzei de prânz.

★★★

Anna cumpără câteva sticle de Zinfandel din Systembolag. Avea de gând să-și ofere două sau mai multe pahare de vin în așteptarea serii următoare cu Jonna. Cu totul întâmplător, prietena ei nu avea alte planuri, iar Anna se hotărî să-și ia liber de la serviciu vineri. Urma să spună că unul dintre copii e bolnav. Avea nevoie s-o întâlnească pe Jonna, pentru liniștea ei. Cum avea să reacționeze Magnus, nu îndrăznea nici măcar să se gândească.

Își petrecu restul zilei evitând toate lucrurile care trebuiau făcute. Luă câteva pauze de țigară, sperând că-l va reîntâlni pe Kaj, dar el nu mai ieși.

Anna plecă ceva mai devreme de la serviciu, dar se opri la o oarecare distanță de grădiniță și de școală, așteptând să se facă ora cinci. Nu se simțea în stare să aibă grijă de copii niciun minut mai mult decât era necesar. Îi era rușine pentru asta. Dar în ziua aceea avea nevoie de puțin spațiu numai pentru ea. Și simțea nevoia să bea vin pentru a-și amorți panica și gândurile.

Se înduioșă când luă copiii și îi îmbrățișă, până începură să se zbată nerăbdători. Dar nu-i lăsă nici atunci de tot, ci își vârî nasul în părul lor și trase adânc în piept parfumul dulce de păr de copil.

În drum spre casă nu se mai putu concentra la discuția despre ce făcuseră în ziua aceea și numai când copiii protestară Anna își dădu seama că se pierduse în propriile gânduri.

— Mama, tu nu asculți ce-ți spunem! strigă Siri.

— Iertați-mă. Mama e doar puțin stresată, spuse Anna.

— Nu, nu numai acum. Tu nu asculți niciodată! insistă Siri.

— Cum să nu? răspunse Anna simțindu-se iritată și tristă în același timp.

Copiii se pricepeau să-i provoace mustrări de conștiință. În plus, în afară de amenințarea închisorii, care plutea deasupra ei, cel mai mult se temea că și-ar fi amintit de ea ca de un zombi absent mental.

Când ajunseră lângă casă, văzu că lumina de la bucătărie era aprinsă. Anna oftă atât de adânc, încât Siri și Sixten o priviră întrebători. Nu putea, desigur, să le spună că oftase din cauză că n-ar fi dorit ca tatăl lor să fie acasă. Minți că uitase ceva la serviciu.

Masa din bucătărie era plină de cărți de psihologie, de hârtii mâzgălite cu tot felul de însemnări și cu trei pahare de cafea din carton, model *diner* american, cumpărate de Magnus într-unul dintre concediile care acum păreau să fi făcut parte dintr-o altă viață. Anna nu putea pricepe de ce Magnus nu putea folosi același pahar de două ori, dar nu avea chef să deschidă o asemenea discuție, în special nu într-o asemenea zi, când el era

roșu la față și avea nu mai puțin de trei cutii de tutun de prizat deschise pe masă.

— Culc eu copiii mai încolo, spuse ea când intră.

El dădu plictisit din cap.

Ea se apropie și îi masă umerii.

— Iubitule…, începu ea.

— Da?

— Iartă-mă pentru telefon. O să încerc să-mi aduc aminte să-l închid când mă culc, îți promit.

— Mulțumesc.

— Dar…

Începu să-l maseze mai tare, așa cum știa că-i place.

— Ce e?

— I-am promis Jonnei să îi țin de urât mâine seară. Sper că e ok.

Magnus oftă.

— Dar… ce naiba?

— Știu că pică puțin nepotrivit, dar e numai o joi seară. Promit să am numai eu grijă de copii în continuare, să poți învăța în liniște. Numai o seară.

Continuă să-l maseze.

— Ok, spuse el. Dar acum vreau să fiu lăsat în pace.

— Absolut, spuse ea și îl sărută pe frunte.

După o cină gătită repede, o jumătate de oră de Netflix, ciondănelile obișnuite despre spălatul pe dinți, pijamalele, statul – ah, atât de necesar! – pe toaletă și încercările de a-i face să rămână liniștiți în pat, Anna citi până adormi. Apucă totuși să audă semnalele de mesaj ale telefonului, urmate de exclamații de frustrare din bucătărie. Uitase din nou să-l închidă. La naiba! De acum înainte avea să-și amintească să-i dezactiveze sunetul sau să-l seteze pe modul avion. Dar și el ar fi putut să facă asta, dacă îl deranja chiar atât de mult.

CAPITOLUL 27

Miercuri, 9 octombrie și joi, 10 octombrie

Johan se simți luat cu totul pe nepregătite când Märta îl anunță că își găsise un apartament în care se putea muta destul de repede. Știrea îi fusese servită între două episoade din serialul pe care îl urmăreau amândoi. Nici măcar nu-l privise, ci își răsucise între degete o șuviță de păr în timp ce doi dragoni zburau în toate direcțiile pe ecranul televizorului.

— Ce-i așa ciudat? întrebă ea când Johan își exprimă uimirea. Doar stau la coadă la apartamente de mai mulți ani.

— Nu știu… Te muți așa repede?

— Am hotărât să divorțăm, iar eu am început să-mi caut apartament. A trecut ceva vreme de atunci, Johan. Am crezut că și tu mergi de mult pe la vizionări, dar înțeleg că acum e greu, cu noua situație de la serviciu. Partea bună e că poți să mai rămâi aici o vreme.

El se ridică de pe canapea și intră în bucătărie. Pe un colț al mesei era o cutie de vin roșu. Luă un pahar din dulap și și-l umplu.

La naiba! Ce avea să se facă? N-ar fi putut acoperi cheltuielile lunare dacă ar fi rămas singur în casă. De fapt, nu voia să se mute, dar era clar că Märta, mai devreme sau mai târziu – și probabil foarte curând – i-ar fi cerut banii pentru jumătatea ei de casă. Știuse că ziua aceea avea să vină, dar între timp se întâmplaseră atâtea lucruri neplăcute încât nu mai fusese în stare să se gândească și la asta. Și nici nu se grăbise. Dar acum lucrurile stăteau altfel.

Dădu paharul pe gât, apoi își mai turnă unul. În cele din urmă și-l turnă și pe al treilea și se întoarse pe canapea.

— E doar o gură, spuse el.

— Ca în fiecare seară.

— E doar un pahar. E bun pentru inimă.

— Prostii. Asta-i vrăjeala care se dă în ziarele de seară ca să-și justifice reclamele la alcool și ca să-i țină mulțumiți pe cei care le finanțează, spuse Märta. Dar e viața ta, faci ce vrei.

— Da, e viața mea.

În ultimele seri se culcase mereu ametit și se rușina de toate acele mesaje pe care i le trimisese Annei la beție. În același timp, nu avea niciun

motiv să înceteze cu băutura. El și Anna erau un întreg, erau unul și același. Nu așa cum se gândiseră inițial, dar orișicât. O să aibă grijă să-i amintească mereu Annei de existența lui și de faptul că era acolo, aproape, în casa aceea care în curând avea să fie pustie. Iar în ceea ce-l privea pe Rickard, răul se întâmplase deja.

Märta porni încă un episod, fără să-l întrebe dacă mai dorea să se uite, și Johan se întoarse în bucătărie. I se părea că întrevede o soluție. Trebuia să vorbească din nou cu Roger. Avea să-l roage stăruitor. Să-l implore. Să i-o și sugă, dacă de asta era nevoie. Da, ar fi făcut-o.

Asta nu scrise în mesaj, dar încercă să-i explice că trecuse printr-o criză, că fusese deprimat dar că acum își revenise. Și că ar fi dorit să se explice. O explicație pe care se gândea s-o formuleze când avea să fie ceva mai treaz. Nu acum.

★★★

Märta îl trezi. Văzu că nu mai era pe canapea, ci în pat.

— Cât ai băut aseară? întrebă ea. Cutia de vin e aproape goală.

Aseară? Dar adineauri se uitau la televizor! Îl durea capul. Nu-și aducea exact aminte cum ajunsese în dormitor.

— Cui îi trimiți mesaje când ești așa de beat? întrebă Märta. Toată dimineața ți-a bipăit telefonul.

— Poate că sunt mama și tata care vor ceva, spuse Johan, dar fu imediat cuprins de panică, gândindu-se la mesajul din seara precedentă.

Ce naiba făcuse?

Intră în baie și vomită. Când crezu că toate organele interne i se goliseră de tot ce se puteau goli, corpul descoperi o rezervă. Mai rămăsese un fel de zeamă vâscoasă care trebuia eliminată. Se așeză, transpirat și epuizat, lângă toaletă. Nu era bine.

— Chiar nu e problema mea, dar poate ar trebui să-ți reevaluezi relația cu alcoolul, spuse Märta. Îmi dau seama că nu iei doar câteva înghițituri.

— De fapt, numai ieri am întrecut puțin măsura.

Ea îl privi și clătină din cap.

— Așa spui tu?

— Da.

— Serios, îmi fac griji pentru tine. În ultimul timp parcă n-ai mai fost tu însuți. Ar trebui să analizezi puțin serile astea în care bei. Pentru binele tău. Nu mai bine îți alungi neliniștea, sau ce-o mai fi, alergând?

El se gândi că mai bine rezolva problema pe loc. Se duse și își luă telefonul din bucătărie.

— Ne vedem diseară, spuse Märta și dispăru pe ușă.

Multe mesaje veneau de la Anna. Majoritatea erau furioase și îl rugau să înceteze s-o mai terorizeze. Așa se exprimase: s-o terorizeze.

S-o terorizeze?

Vorbea serios?

Nu cumva exagera? Cu teroarea nu mai era de glumă în ziua de azi. Absolut deloc. Era un cuvânt greu. Da, era clar că Anna exagera, măcar puțin. Johan era sigur de asta.

Roger îi scrisese două mesaje lungi.

— Îi spunea că încă e supărat, dar că se putea gândi să se întâlnească la o bere și să discute.

„N-am fost în viața mea atât de dezamăgit de cineva", scria Roger. „Dar, pentru că e vorba de tine, sunt dispus să ne întâlnim și să vorbim. Dar să nu-ți faci prea mari speranțe."

Johan începu să-i scrie un răspuns, dar se răzgândi. Era mai bine să facă asta când se afla într-o dispoziție mai bună. Dar se răzgândi din nou – era strategic să arate disperare și bunăvoință acum, când încă mai simțea un dram de curaj.

„Perfect! Minunat!" scrise el. „Când ai putea?"

Răspunsul nu întârzie mai mult de jumătate de minut. Roger propuse să se întâlnească în aceeași seară.

Johan se odihni restul zilei pentru a fi în formă la întâlnire.

Făcu duș și se spălă pe dinți de trei ori. Mirosul de mahmureală și de pantaloni de trening îmbâcsiți trebuia îndepărtat. Când ajungea la întâlnire nu voia sub nicio formă să apară altfel decât perfect, ca într-o reclamă.

Märta îl anunțase că avea să lucreze până târziu.

Chiar înainte de a ieși din casă, se auzi un „cling" în telefon. Un mesaj de la Rickard, care îl întreba ce face.

★★★

„Am o întâlnire cu cineva. Sunt pe drum”, îi răspunse Johan.

„Sună-mă după aceea”, scrise din nou Rickard. „Am nevoie de ajutor.”

Johan nu era curios să știe pentru ce voia Rickard să-i ceară ajutorul, dar nu îndrăzni să nu-i răspundă. Îi scrise că era de la sine înțeles că îl va suna.

Roger voise să se întâlnească la un pub din oraș. Făcea parte dintr-un lanț de localuri, dar era considerat mai rafinat decât altele. Soția lui Roger voia ca acesta să nu mănânce atât de multă carne așa că, de fiecare dată când ieșea împreună cu Johan, ajungea să mănânce burgeri, până la urmă. Roger glumea atunci spunând că vrea să lase în urma lui măcar o amprentă de carbon, după ce murea. Johan ajunse primul și se pregăti să se poarte cât mai firesc.

Când Roger intră, se duse la el și îl îmbrățișă.

— La naiba, Johan. La naiba, spuse el.

— Îmi pare atât de rău! zise Johan.

— Da, sper din toată inima că-ți pare. A trebuit s-o concediem pe Păunița ca să economisim un post. Așa că acum nu avem pe nimeni la recepție.

Johan începu imediat să transpire. Păunița? Situația era chiar atât de disperată?

— Dar nu asta mi-am dorit, spuse el.

— Consecințele au fost enorme, Johan. Nu văd cum te-am mai putea primi înapoi. Totuși, am vrut să ne întâlnim.

Nu mai era cazul să fie prudent. Trebuia să apese pedala de accelerație până la podea. Altfel s-ar fi intimidat sau ar fi trebuit să-și ticluiască o apărare fără sens, în cazul în care Roger l-ar fi atacat. Nu știa să-și gestioneze sentimentele de vină, cu atât mai puțin când alții îi arătau că ar trebui să le aibă.

— Roger, sunt disperat! Al naibii de disperat, spuse cu o voce atât de tremurată, încât se miră și el. Mi-am revenit, sunt din nou eu însumi, și am nevoie de slujba asta ca de aer. Doar știi că până acum am fost loial și competent, nu-i așa?

— Toate minciunile alea… Cu ce te-au ajutat?

Roger scutură din cap.

— Vrei o bere? întrebă Johan ca să scape de privirea lui Roger și pentru că era însetat.

Ar fi putut să bea o cadă întreagă.

— Vrei, calule, ovăz? răspunse Roger și zâmbi.

— Noi, consultanții, suntem suflete simple, spuse Johan. Asta e frumos la noi. Ești invitatul meu în seara asta.

După două beri Johan începu să se relaxeze și să se simtă din nou el însuși. După patru era de-a dreptul inspirat. După șase îl avea pe Roger la degetul cel mic. Își deschise inima și povesti despre divorț, despre relația cu Anna, care se încheiase, lucru care fusese motivul prăbușirii lui. Nu spuse nimic despre accident, dar trebui să lupte cu impulsul de a i se destăinui lui Roger. Dacă era cineva care trebuia să asculte versiunea lui, acela era Roger. Roger, căruia îi plăcea când ceilalți se confesau, atâta timp cât nu începeau să plângă. Acolo era limita.

Johan mai turnă în el încă o bere – nu mai avea nicio idee a câta – și îi zâmbi șefului său.

Of, Roger. Rogge. Ce băiat bun! Un om de treabă. Un adevărat prieten. Un tip al naibii de integru. Acest ultim lucru îi scăpă din gură fără să se fi gândit prea mult, dar Roger, radiind de fericire, lovi cu palma dreaptă tăblia lăcuită a mesei.

— Și eu te iubesc, băiete! izbucni el punându-i lui Johan mâna pe cap.

Apoi trăsăturile feței i se încordară.

— La naiba, Johan. La naiba!

— Trebuie să mă primești înapoi, spuse Johan punându-și capul pe umărul lui Roger și închizând ochii.

Roger oftă.

— Încă un rând, da? întrebă Johan cu voce ezitantă.

— Bineînțeles, băiete, răspunse Roger. Bineînțeles.

— Mă duc numai până la toaletă, spuse Johan.

Se simțea nesigur pe picioare când se ridică și se îndreptă către toalete. Se clătină la fel de mult în timp ce se ușură și probabil se grăbi pentru că o cantitate mare de urină îi ajunse în pantaloni. Nu era de bine. Se uită la pantaloni. Da, urina trecuse prin material. La naiba! Dar în local era semiîntuneric și, în plus, avea să se usuce repede. Noroc că-și pusese jeanși și nu pantaloni obișnuiți.

Pe drum înapoi se împiedică de un cant care se ridica în mijlocul pardoselii. De unde apăruse?

— Totul în ordine? întrebă un paznic care răsări de nicăieri.

Johan recunoștea genul: unul dintre aceia care dădeau aprobator din cap la fiecare cuvânt, pe cât de înalți, pe atât de lați în umeri, cu țeasta rasă și bărbie proeminentă. Unde dracu' erau aduși pe lume astfel de indivizi?

— Doar m-am împiedicat.

— E timpul să mergi acasă, spuse paznicul, mai ferm decât în mod normal.

— Doar nu mă pui să plec acum! protestă Johan.

— Ar fi trebuit să pleci de mult, răspunse paznicul.

Johan se simți dintr-o dată mult mai treaz.

— Vreau numai să plătesc pentru mine și pentru șeful meu.

Paznicul îl măsură din cap până-n picioare. Avea o cicatrice care îi dădea un aer bărbătesc și care îi brăzda toată fața. Johan se abținu cu greu să i-o atingă.

— Te rog, insistă el.

Paznicul se încruntă și începu să respire greu, semn că nu-i plăceau rugămințile.

— Nu poate bossul tău să plătească?

Boss? Cine mai vorbea despre „boși" în ziua de azi?

— Te rog. Lasă-mă să plătesc. O să las mult bacșiș. Promit.

— Ok, dar vin cu tine.

Roger râse până îi dădură lacrimile când înțelese că Johan era pe punctul de a fi dat afară din restaurant. Îl bătu prietenește pe spate.

— Ce seară de neuitat! zise el. Ne auzim mâine și mai vorbim despre slujbă.

— Minunat! spuse Johan, împreunându-și mâinile într-un gest de mulțumire. Namaste![11]

— Namaste, nebunul naibii ce ești, spuse Roger râzând. De unde naiba le scoți?

Johan mai primi o lovitură în spate înainte ca paznicul să-l conducă mai întâi la bar, prin mulțimea de clienți mai mult sau mai puțin beți, și apoi în stradă, unde o ploaie rece îl lovi în față și unde geamurile luminate ale restaurantului se reflectau în bălți.

CAPITOLUL 28

Joi, 10 octombrie

Jonna stătea în fața barului și fuma. Era genul de local cu pereții acoperiți de faianță și unde se vindeau mărci neobișnuite de bere. Anna nu se simțea confortabil la gândul că trebuia să meargă acolo. Citise pe net despre restaurant și așteptările ei păreau să se adeverească. Clientela consta din tineri de vreo douăzeci de ani – hipsteri! – și era așa cum se temuse: toți arătau atât de mulțumiți de sine! Încă nu întâmpinaseră nicio greutate în viață. Poate mai era câte unul decepționat în dragoste, care stătuse o noapte la urgența de psihiatrie și plânsese pe umărul unui doctor. Dar acum se înghesuiau din nou acolo și toate necazurile erau ca și uitate.

— Las-o baltă, o îndemnă Jonna fără ca Anna să fi trebuit să deschidă gura.

Prietena ei își vârî mâna în geantă și scoase de acolo un pachet de țigări. Îl deschise și i-l întinse Annei.

— Și tu erai tot așa, ca ei.

— Da, poate.

— Iar eu încă sunt așa, zise Jonna și izbucni în râs. E tragic. În altă ordine de idei, îmi place noua ta frizură. De ce vine transformarea asta minunată tocmai acum?

Anna luă o țigară, o aprinse și trase un fum.

— Vorbim despre asta mai încolo.

De data asta se înțeleseseră să se vadă, pur și simplu. De obicei rezervau o masă la unul dintre restaurantele mai bune, dar în seara aceea Anna nu voia decât să se îmbete, să uite tot, și singura care o putea ajuta să facă asta era Jonna. Dar toți acei tineri flegmatici îi dădeau o senzație de nesiguranță numai prin prezențele lor relaxate. Toate problemele lor adevărate se aflau într-un viitor îndepărtat. Aveau încă atât de mult timp la dispoziție să fie fericiți! Îi invidia.

— Mă simt bătrână aici, spuse Anna.

— Aici? răspunse Jonna uimită. Nu-i băga în seamă. Lumea nu-și cunoaște limitele. Sunt prea tineri. Astăzi știm amândouă că tipul ăla de

acolo, care pare atât de sigur pe sine…

Jonna arătă fără menajamente cu degetul un băiat cu o claie enormă de păr cârlionțat, cu jeanși negri, mulați și un tricou alb, larg și dezlânat, care stătea în centrul unui grup, părând să explice tuturor mersul lumii.

— …va avea cea mai plicticoasă slujbă dintre toate. Pentru că este, garantat, cel mai slab dotat intelectual, altfel n-ar emana atâta siguranță de sine. Știm amândouă că așa este, după atâția ani de experiență. Dar…

Aici, Jonna făcu o pauză.

— …dacă faci abstracție de contextul lui jalnic, poți vedea că e sută la sută material de sex.

Jonna luă o înghițitură de bere și miji ochii la el.

— Aș zice chiar o sută zece la sută, dacă mă gândesc mai bine. Dar nu de asta suntem noi aici.

— Să nu fii chiar atât de sigură, zise Anna și izbucni în râs pentru prima dată după mult timp.

Se dezobișnuise și se simțea ca atunci când alergase prima oară după o lună în care stătuse în casă și îi îngrijise pe copiii ei răciți.

Mai băură două beri și se mutară într-o pizzerie care, din motive pe care Anna nu le înțelegea, era considerată grozavă, apoi se opriră la un bar specializat în vinuri naturale.

— Nu devii mahmur de la ele. E *amazing*, spuse Jonna și îi puse Annei în față un pahar de vin.

Mirosea a adidași nespălați, dar nu era rău la gust.

— Ok, acum ne-am încălzit, spuse Jonna. Cum îi mai merge micuței Anna?

Anna ar fi dorit să poată povesti tot, pentru că prietena ei era cea mai tolerantă persoană pe care o cunoștea. Dar ce i-ar fi putut spune?

— Nu chiar așa bine, răspunse ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jonna răsucindu-și paharul între arătător și degetul mare de la mâna stângă.

— Am avut un amant, spuse Anna. Sau, mai bine zis, un bărbat fantastic cu care m-am întâlnit timp de un an.

— Bravo ție! spuse Jonna lovind cu pumnul în masă. Chiar aveai nevoie de asta, mi se pare. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Dar acum s-a terminat. Hotărâserăm să ne mutăm împreună, dar toată situația din jurul lui Sixten ne-a dat planurile peste cap.

Jonna puse paharul jos și se încruntă.

— De ce?

— Nu pot să-l părăsesc pe Magnus și să destram familia. Iar lucrurile astea se află întotdeauna.

— Nu chiar întotdeauna, spuse Jonna. De ce să nu aveți o relație deschisă? Multă lume procedează așa.

Anna lăsă privirea în jos. Cu Magnus, varianta asta n-ar fi funcționat niciodată.

— Nu știu cum o să rezist, zise ea. Mi-aș dori să-mi spună cineva ce să fac. Nu înțeleg cum o să rezist.

Se gândea în primul rând la accident.

— Ți-am spus că m-am apucat de tarot? întrebă Jonna.

Anna nu era surprinsă. Jonna avea deschidere pentru toate lucrurile trăsnite din lume și trecuse prin multe pasiuni și perioade, asta pe lângă toți bărbații care se perindaseră prin viața ei. Tarotul era ceva cât se poate de firesc, dacă stăteai să compari.

— Vrei să-ți ghicesc? întrebă Jonna și își deschise geanta.

Cotrobăi prin ea câteva clipe, înainte de a găsi ce căuta. Puse geanta la loc și îi arătă Annei un pachet de cărți de joc ceva mai mari decât cele obișnuite.

— Trage tu una mai întâi, spuse Anna.

Nu era superstițioasă, dar simțea totuși o neliniște când se gândea ce-ar fi putut dezvălui cărțile.

Jonna trase o carte din pachet.

— Bufonul! spuse ea și izbucni în râs. Întotdeauna trag cartea asta.

— Ce înseamnă? spuse Anna.

— Printre altele, că am curajul să mă bucur din plin de viață.

Anna râse. Se potrivea.

— Acum e rândul tău, spuse Jonna întinzându-i teancul de cărți.

Anna trase o carte și se uită la ea. Ilustrația reprezenta un fel de rege sau regină, era greu de spus, care stătea într-un soi de caleașcă.

— Ce înseamnă cartea asta? întrebă ea arătându-i-o Jonnei.

— Se cheamă Faetonul. Te afli în fața unei schimbări pe care ar trebui s-o cumpănești temeinic. O hotărâre de la care nu mai există cale de întoarcere, explică Jonna. Dar de obicei e de bun augur. Poate, de exemplu, să aibă legătură cu familia. Nu-i așa că sună palpitant?

— Nu și în situația mea, spuse Anna.

— Dar e un lucru bun, în orice caz, zise Jonna. N-o lua ca pe o amenințare. Poate te vei maturiza ca om. Poate să însemne și că îți vei descoperi noi însușiri de care n-ai știut până acum.

„Dacă Jonna ar bănui măcar…”, se gândi Anna.

— Ce însușiri, de exemplu?

— Că ești prea îngăduitoare, de exemplu. Ai avea nevoie să devii mai hotărâtă și să mai dai cu pumnul în masă din când în când. Atunci poate vei căpăta o doză de egoism și de fermitate, dar într-un fel care o să-ți fie de ajutor.

Anna scutură din cap.

— Mai trage una, spuse Jonna.

Anna șovăi mai mult de data asta, dar luă încă o carte. Se uită la ea și simți că i se face rău.

— Diavolul? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Faetonul fusese îndeajuns de rău. Nu voia nicio schimbare. Iar o schimbare drăcească era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Liniștește-te! spuse Jonna. Nu e obligatoriu să fie ceva de rău. Cărțile nu se citesc în felul ăsta. Poate să însemne că vei ceda unor impulsuri. Poate că ești, de fapt, o ființă foarte sexuală în clipa asta. Nu trebuie să însemne neapărat că forțele răului sunt în acțiune.

— Dar poate să însemne și asta.

— Poate să însemne că cineva îți amărăște viața. Dar nu e sigur. În cazul acesta, Faetonul arată că o să poți lua situația în propriile mâini într-un fel pozitiv.

— Acum am nevoie de încă un pahar de vin, spuse Anna.

Jonna izbucni în râs.

— Asta se poate rezolva. Însă ar trebui să mergem mai departe. Păstrează cartea. Oricum trebuie să mai cumpăr câteva pachete, astea au început să se uzeze.

Intrară în alt restaurant, un local mai liniștit, cu o clientelă adultă, în care te puteai așeza la micul bar. Jonna îi povesti despre câteva dintre cele mai recente escapade ale ei și avu grijă ca paharele de vin să fie mereu umplute.

După un timp, Anna simți nevoia să meargă la toaletă. Trebuia să facă pipi și simțea o ușoară senzație de greață, așa că rămase un timp pe

scaunul de toaletă și încercă să se adune.

Se ridică, deschise poșeta ca să-și ia sticluța cu dezinfectant de mâini și văzu cărțile de tarot. Faetonul și Diavolul. Se înfioră. Cu alte cuvinte, o încărcătură drăcească. Oare era pe drum sau ajunsese deja? Oare lucrurile puteau deveni chiar mai rele decât erau?

CAPITOLUL 29

Vineri, 11 octombrie

Îi era imposibil să înțeleagă cum reușise Märta să-și împacheteze atâtea lucruri într-o singură seară. Johan găsea asta demn de admirație, dar și greu de suportat acum, când vedea cutiile de carton înșirate în camera de zi. Stătea în chiloții lui negri și tricoul galben, decolorat și destrămat pe la cusături, și le privea, în timp ce ea urca scara către etaj. Nu-i venea să creadă că majoritatea mobilelor și celorlalte lucruri erau ale ei – dar se părea că erau.

— Nu mai am unde să mă așez, spuse el când Märta se întoarse cu încă o cutie.

Era îngrozitor de mahmur, sau, cel puțin, fusese până văzuse ce făcuse Märta cu casa în seara în care el băuse împreună cu Roger. Priveliștea îl trezise pe loc.

Camera de zi era complet baricadată.

Märta trecu pe lângă el și puse cutia pe una dintre celelalte, chiar la picioarele lui. În curând nu va mai avea loc să stea acolo nici în picioare.

— Poți să stai în pat cât mai sunt cutiile aici, spuse ea.

Dar el nu voia asta. Avea nevoie să vadă și să trăiască ceea ce se întâmpla. Viața împreună cu Märta se sfârșise, iar acum, când n-o mai avea nici pe Anna, i se părea că se află în fața unei catastrofe. Era speriat. Oricât de rece s-ar fi purtat unul cu celălalt în ultimii ani, existase un sentiment de siguranță. Așa cum arăta acum, viața lui era un dezastru. Odată un vis frumos, acum tot mai mult un coșmar.

— Vrei cafea? întrebă Johan.

— Eh…, începu ea șovăitoare. Am împachetat deja cafetiera…

— Ai împachetat cafetiera?

Auzi și singur cât de jalnic îi suna vocea.

— O avem de la tatăl meu.

— Dar tu nu bei aproape niciodată cafea.

— Nu, dar e totuși a mea.

— Și eu ce-o să fac?

— Cumpără-ți una nouă. În plus, ai zis mereu că-ți place cafeaua instant. E o alternativă.

— Dar, Märta…

— Îmi pare rău, zise ea. Ar fi bine să te duci la cumpărături. Mașina vine mâine să ia lucrurile, așa că ar trebui să-ți faci o listă cu ce ai nevoie.

Johan bombăni ceva pentru sine, dar urcă în dormitor și își trase pe el blugii umezi și reci pe care îi azvârlise pe jos când venise noaptea acasă. Simțea că va muri dacă nu făcea cât mai repede rost de multă cafea. Își puse primul pulover gros pe care îl găsi, coborî în hol, luă geaca, deschise ușa și dispăru fără să-i spună niciun cuvânt Märtei.

Cafetiera, deci. Până și cafetiera…

Când ajunse la magazin, îl văzu pe Rickard stând în față, în geaca lui murdară și cu părul lui gras. Ținea în mână o cafea *take away* și fața i se lumină când îl văzu pe Johan. Părea să-l fi așteptat.

— Am niște probleme! strigă el.

Johan se uită împrejur ca să se asigure că nicio cunoștință care i-ar fi putut vedea sau auzi nu era prin apropiere, apoi se apropie de Rickard.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat e că trebuie să împrumut niște bani, spuse Rickard zâmbind.

— Eu sunt lefter. N-am slujbă, nevasta se mută…, zise Johan. Nu pot să-ți împrumut bani acum.

— Din câte știu, ai o casă. N-am nevoie decât de un împrumut pe termen scurt.

— Pentru ce?

— Am câteva datorii. Iar acum suntem prieteni, nu-i așa?

Rickard tremura de frig. Johan se întrebă cât stătuse, de fapt, acolo, afară.

— Cum naiba ai știut că o să vin aici? întrebă el.

— N-a fost decât o întâmplare.

— Nu am bani lichizi, spuse Johan. E imposibil.

— Poți cu siguranță să faci rost până mâine.

— De cât ai nevoie?

— Te caut mâine, spuse Rickard.

Johan încerca să-și păstreze calmul. Nu voia să fie protagonistul unei scene acolo, în fața magazinului, și, mai ales, nu voia să-l vadă cineva în

compania lui Rickard, lucru care ar fi fost dovada supremă a unei decăderi pe care voia s-o țină ascunsă. Ce-ar fi fost dacă apărea Anna acum, de exemplu?

— Ne vedem, spuse Johan.

— Cred că eu te voi vedea primul, spuse Rickard.

Când ajunse acasă cu cafeaua instant și cu o durere de cap care devenea tot mai puternică, se dovedi că și cuptorul cu microunde, oalele, cratițele și fierbătorul de apă fuseseră împachetate.

— Dar eu am cumpărat cratițele, protestă Johan mai mult resemnat decât furios.

— Nu-mi aduceam aminte cum a fost cu ele. Dar acum am aflat, zise Märta. Dacă le vrei neapărat, poți veni să le iei după ce mă mut.

— Și fierbătorul de apă e tot al meu. L-am moștenit de la mătușa mea.

Märta arăta jenată.

— Da, dar n-am crezut că îl vei folosi vreodată, spuse ea.

— Dar e al meu.

— Da, dar înseamnă ceva pentru tine?

— Dacă înseamnă ceva? Am fost la magazin și mi-am cumpărat nenorocita aia de cafea, iar tu mi-ai luat până și fierbătorul de apă!

Ea îl privi cu ochi goi.

— Nu mai știu în ce cutie l-am pus, zise ea. Recunosc că am fost puțin maniacă cu împachetatul ăsta…

Johan ridică borcanul cu pulberea de cafea și îl scutură ca pe un maracas.

— De ce naiba crezi că am cumpărat asta?

— Poate poți încerca cu apă rece? propuse Märta.

— Ce mama dracu’! Data viitoare o să-mi spui că o pot mânca la fel de bine direct cu lingura!

— Atunci poți să scoți cafetiera sau cuptorul cu microunde. Dar nu știu în ce cutie sunt. Și trebuie să aranjezi singur lucrurile înapoi, cum au fost, pentru că m-am chinuit toată seara și toată ziua cu ele.

— Dar e vina ta!

— Nu pot s-o iau de la capăt numai pentru că tu vrei puțină cafea.

Johan deschise gura, dar nu găsi nimic de spus. Märta îi așteptă replica dar, când aceasta întârzie să vină, oftă.

— Am sunat un agent imobiliar care va veni aici după-amiază, spuse ea.

— Ce?

— Da… Doar nu poți locui aici o veșnicie, nu-i așa? Iar eu am constatat că am nevoie de bani. Sunt multe lucruri care trebuie făcute în noul apartament. Și am nevoie de o mașină, pentru că tu ai aruncat-o pe cea veche. Dar până la vânzare vor mai trece câteva luni.

Mai așteptă câteva clipe, oftă, apoi se apucă din nou de împachetat.

Johan rămase pe loc, chinuindu-și creierul să găsească o combinație de cuvinte care să exprime ce simțea și ce gândea. Dar se părea că în el nu era decât un gol imens, pentru că nu-i veni nimic în minte. Reuși să găsească o cană – câteva lucruri rămăseseră totuși în dulapul din bucătărie – și o umplu cu apă rece de la robinet. Abia după aceea își aminti că era un vechi cadou de la Märta. Pe care scria „Cel mai bun soț din lume”, iar el se jenase puțin când o primise, pentru că lui Johan i se părea că oamenii țin obiecte din astea inscripționate cu tot felul de clișee de declarații de dragoste sau alte sloganuri stupide, erau cel puțin ridicoli. Dar de data asta îi trezi amintiri, acum dureroase, dintr-un timp trecut. La început fuseseră, totuși, destul de fericiți, chiar dacă asta trecuse de mult.

Nu mai rezistă să rămână în casă. Se îmbrăcă și ieși. Ploua cu niște stropi uriași care păreau aproape ca niște rachete teleghidate care se străduiau să găsească fiecare breșă din îmbrăcămintea lui. Nu trecu mult timp și simți cum firicele subțiri de apă rece îi curgeau pe gât.

Se adăposti în cabina de sticlă a unei stații de autobuz, scoase telefonul, trase de câteva ori aer adânc în piept și îl sună pe Roger.

— Tu ești, zăludule? întrebă Roger râzând. Dumnezeule, ce seară! Al naibii de amuzant a fost!

Johan era și el de aceeași părere. Da, chiar fusese o seară de neuitat. Îi povesti despre mutarea care-l aștepta, dar încercă s-o prezinte pe un ton amuzat.

Îi reuși. Roger se sufoca de râs.

— Da, cel puțin un lucru se poate aranja. În orice caz, aici ai cafea, spuse Roger când își mai reveni. Dar trebuie să mai fii abstinent un timp. Plec într-o călătorie de serviciu la Londra să mă întâlnesc cu niște potențiali

clienți. Situația firmei e cam disperată, după cum sigur ai înțeles. Dar se va rezolva. Trebuie să aștepți până mă întorc. Nu vreau să te las pe mâna colegilor până nu sunt și eu acolo.

Era minunat! Încă de când se trezise, se temuse că bunăvoința lui Roger nu fusese decât ceea ce Roger însuși numea „un lucru spus la petrecere”, atunci când nu-și putea ține promisiunile făcute.

— Abia aștept, spuse Johan.

— Se va rezolva, pezevenghi blestemat ce ești! Și încă ceva. Se pare că Lena a devenit expertă în codoșie. Poate să-ți dea un mic brânci într-o direcție bună. Când o să-i mai treacă din năduf.

— Bineînțeles. Ne vedem.

Johan vârî telefonul înapoi în buzunar și mai rămase acolo câteva clipe, privind ploaia. Nu avea niciun chef să meargă acasă și să vadă cutiile înșirate peste tot. Se hotărî să se oprească la pizzeria din apropiere, să mănânce și să bea o bere sau două. După ziua aceea, avea nevoie de ceva care să-l pună pe picioare, dar și de un întăritor. Știa că își va reveni repede.

CAPITOLUL 30

Peter nu avea niciun chef să se îmbrace și ieși în halatul de casă să-l plimbe pe Helmer, înainte de a-l lăsa în grija celor de la grădinița de căței și de a se pregăti de serviciu.

În timp ce stătea afară, pe trotuar, așteptând ca Helmer să facă ce avea de făcut, simți deodată că întrecuse o limită. Îmbrăcămintea aceea, un halat de casă în ploaia deasă și rece de toamnă, era ca o scrisoare de adio neglijent formulată. Altfel nu putea fi interpretată.

Helmer lăsă după el o moviliță impunătoare. Peter scoase o pungă de plastic din buzunarul halatului și se aplecă s-o culeagă. Excrementele erau moi. Peter lăsase câinele să guste din înghețata lui cu o seară înainte, lucru care acum i se părea mai mult decât o neghiobie.

Își blestema nesocotința în timp ce încerca să strângă cât putea mai mult.

— Bună! spuse adolescenta cu păr mov, care ducea de lesă un pudel alb și pe care o întâlnea uneori în timpul plimbărilor cu Helmer.

Ultima dată o văzuse atunci când era gata să fie lovită cu mașina de vecinul imprudent și impulsiv. Fata locuia ceva mai în josul străzii. Purta o geacă model militar, prea mare pentru ea – la fel ca acelea pe care le aveau de când lumea toți adolescenții pretins intelectuali și al căror model era îmbunătățit, de-a lungul anilor, pe ici, pe colo, doar atât cât să-i facă să creadă că erau mai noi și mai modeme. Probabil avea optsprezece ani, deci depășise de curând cea mai aprigă revoluție hormonală, perioada aceea aproape animalică.

— Bună, spuse Peter înnodând punga.

— Minunată dimineață!

O adolescentă politicoasă! Abia dacă-și putea crede urechilor. Erau mulți elevi pe care el îi simpatiza, chiar și în prezent, dar de obicei nu se exprimau niciodată din cale-afară de respectuos. Asta era o artă căzută de mult în uitare.

— Ce lucru morbid cu femeia aceea călcată de mașină, spuse fata.

Nu era un subiect pe care să-l abordezi așa, dintr-o dată. O cercetă mai bine cu privirea. Arăta, în orice caz, prietenoasă.

— Eu am găsit-o, spuse el.

— Da, am auzit de la un vecin care cunoaște un polițist. De aceea am deschis discuția. Înțeleg că te-a cam marcat, zise ea și zâmbi.

El tresări. Marcat? Se întrebă mai întâi ce voise să spună, până își aminti de halatul de casă.

— N-am avut, pur și simplu, chef să mă îmbrac cu altceva.

— Iartă-mă. Uneori vorbește gura fără mine. Dar de obicei ești foarte îngrijit.

— Lobii frontali sunt de vină, spuse Peter. Nu se dezvoltă complet decât pe la douăzeci de ani. Dacă ai noroc.

Fata izbucni în râs.

— În cazul meu o să dureze cu siguranță mai mult. Așa se întâmplă de obicei. Nu mă schimb atât de iute.

El nu putu să se abțină să zâmbească.

— Înainte să descopăr victima, am întâlnit acolo o femeie, spuse Peter, gândindu-se că nici el n-ar fi primit nota maximă când era vorba să comunice cu ceilalți.

— Ce fel de femeie?

— O femeie pe la vreo treizeci și cinci de ani, așa cum am spus și celor de la ziar. Cu o înfățișare cât se poate de obișnuită, păr șaten. Nu avea nimic ieșit din comun.

— Cu semnalmentele astea nu prea ai ce să faci, spuse fata.

— Așa mi-au zis și la poliție.

— Ai recunoaște-o dacă ai vedea-o?

— Cred că da. Sunt aproape sigur de asta.

Trase de lesa lui Helmer. Câinele începuse să adulmece îngrijorător de interesat un petic de iarbă și Peter recunoscu semnele care precedau tăvălitul în ceea ce el găsea că era interesant și atractiv. Iar în dimineața aceea Peter nu avea timpul necesar să-i facă o baie mai lungă lui Helmer. Câinele afișă o figură dezamăgită.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Tora.

— Încântat de cunoștință. Peter.

Helmer slobozi un vânt sonor, urmat de o diaree abundentă.

— E bătrân, spuse Peter.

— Și câinele mamei e bătrân, zise Tora arătând din cap spre pudelul care părea foarte interesat de o grămadă cu mucuri de țigară. Ești pensionar?

— Nu, spuse el, simțindu-se ușor lezat.

Doar nu arăta chiar atât de bătrân!

— Am cincizeci și patru de ani. Așa că mai am vreo zece până atunci. Dar tu ce-ai face dacă ai fi pensionară?

— Aș citi. M-aș uita la televizor. Aș sta la cafea. Nu mi-ar păsa de prea multe lucruri, spuse ea. E atât de plăcut să-ți închei socotelile cu tot!

Să-ți închei socotelile cu tot? Către asta se îndrepta? Dar ea, fata aceea, nu avea să poată ieși niciodată la pensie. Poate numai dacă roboții aveau să preia controlul, dar atunci se prefigurau alte probleme. Tot sistemul de pensii devenise o glumă și nu părea să poată întreține generația asta tânără atunci când avea să-i vină rândul. Cu puțin noroc, Peter poate că avea să mai prindă câțiva ani. Apoi nu mai rămânea decât să se sinucidă, ca într-o legendă nordică. Dar nu se gândea să-i spună asta fetei.

Peter bănuia că Tora se considera și ea „alternativă", sau cum se mai autointitulau tinerii în ziua de astăzi, când se îmbrăcau la fel, în haine pentru care și alți tineri de pe vremea lui se bătuseră prin magazinele *second hand*. Măcar acești tineri obișnuiau să fie curioși de felul lor. Convinși că vor găsi un fel nou de a trăi, pe care niciuna dintre generațiile anterioare nu-l experimentase, în orice caz nu în epoca modernă.

Peter se gândi că poate exact asta obișnuia și el să gândească despre sine, și anume că găsise un alt stil de viață. Că era cel mai „alternativ" din oraș, el, care nu avea nici partener, nici copii, și căruia acum, când mama nu mai locuia cu el, singura ființă apropiată îi rămăsese bătrânul ei câine.

Tora îl privi fără să spună nimic. Îl cercetă într-un fel care demonstra că părinții nu fuseseră exagerat de zeloși în privința educației ei. Cât despre el, Peter era dintre cei care considerau că cea mai importantă atribuție a unui părinte era de a-și forma copiii ca oameni care să poată demonstra că au cei șapte ani de acasă. Dar acum asta era destul de neobișnuit. Tinerii nu mai erau preocupați de alții. Se gândeau numai la ei și nu înțelegeau că era nepoliticos să te holbezi la cineva în felul acela.

— Mă gândesc că ar trebui s-o cauți pe femeia pe care ai văzut-o acolo, spuse fata. Numai tu o poți recunoaște.

— Asta e treaba poliției, zise Peter.

Asta era o replică potrivită pentru un adult, cu toate că, bineînțeles, și lui îi trecuse gândul prin cap de multe ori. Pe de altă parte își amintea de interogatoriu și de cele două „cratițe goale și blonde” care se dădeau drept polițiști și care păreau să fi crezut la început că se va recunoaște vinovat. El, care nici măcar nu trecuse pe roșu vreodată!

— Dar n-ar fi palpitant?

— Palpitant? Nu știu ce să spun. Revoltător este că biata femeie a fost lăsată acolo să moară singură. În plus, nimeni nu-i reclamă dispariția. Poliția nu are niciun indiciu. Asta mă chinuie. Femeia moartă nu pare să-i lipsească nimănui, și poate tocmai din cauza asta cealaltă femeie o să scape.

— Ar fi fantastic dacă ai dezlega misterul, spuse Tora. Data viitoare când ne vedem, aș vrea să-mi spui ceva nou despre caz. Sunt mereu pe-aici cu câinele. De mine nu scapi.

Peter și-o imaginează pe Tora peste douăzeci de ani. Bărbatul ei nu urma să aibă o viață ușoară, de asta era sigur.

— Accept provocarea, spuse el și zâmbi.

CAPITOLUL 31

Sâmbătă, 12 octombrie

Magnus o trezi. Era în chiloți și într-un tricou de culoare nedefinită. De jos se auzea zgomotul unui desen animat isteric și gălăgios pe care copiii îl iubeau atât de mult. Cât dormise?

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Nouă și jumătate.

Era a doua dimineață la rând când putuse să doarmă până târziu. Un gest frumos din partea lui. Și neașteptat. Vineri dimineață fusese prea mahmură ca să se poată da jos din pat înainte de prânz, și chiar și atunci numai cu mare greutate. I se părea incredibil că dormise în voie și sâmbătă.

— Ce fac copiii? întrebă ea.

— Le-am dat voie să se uite la televizor, să nu te trezească, spuse Magnus.

— Și aud că asta fac și acum.

Fusese o replică neinspirată. Îi scăpase fără voia ei. Nu știa de ce o spusese, dar era sigură de ce avea să urmeze.

Magnus se ridică și izbi cu pumnul în canatul ușii. Nu cu putere, dar atât cât să se audă, ca să arate cât de furios era.

— Ok, ok, mama umblă prin restaurante și petrece și mai face Dumnezeu știe ce, apoi doarme două zile pentru că a fost puțin obosită în ultimul timp, dar imediat ce face ochi începe să-l acuze pe tată că nu-i un părinte grozav.

— N-am vrut să spun că…

Era mult prea mahmură pentru asta.

— Ba ai vrut! Dacă poți să spui ceva jignitor, nu ratezi ocazia s-o faci!

— Ok, gata acum! Îmi cer iertare. N-am vrut, am spus doar așa… A fost neinspirat din partea mea. Așa că poți să termini.

— Să termin? Pot să termin? spuse Magnus. Tu ar trebui să termini.

— Cu ce? Cu ce să termin?

— Termină numai! Ok?

— Cu ce?

— Dumnezeule, ca și cum n-ai ști! Nu e nevoie să spui ceva! E destul să te uiți la mine ca să știu exact ce gândești! Dar să știi că nici tu nu ești așa al dracului de minunată cum te crezi!

Magnus era genul de bărbat care nu învățase niciodată să gestioneze criticile. Putea fi o observație oricât de neînsemnată, ca de exemplu să fie mai atent cu termenul facturilor, ca să nu fie penalizați. Era sarcina lui să plătească facturile o dată pe lună, dar de multe ori părea greu sau neimportant pentru el. Aceste neglijențe nu însemnau mare lucru atunci când Magnus câștiga suficient. Dar asta fusese în trecut. În prezent, singurul venit al lui Magnus era împrumutul de studii. Dar puteai într-adevăr să-l consideri un venit?

— Înțeleg că sunt lucruri pe care ai vrea să mi le spui. Dar ar putea să aștepte?

Anna se ridică cu greu în capul oaselor și se uită la telefonul de pe noptieră. Niciun mesaj nou.

— Dumnezeule, ce iresponsabilă ești! spuse Magnus apropiindu-se de pat.

— Acum nu sunt în stare să discut, spuse Anna ridicându-se pe marginea patului. Iartă-mă că m-am purtat prosteşte. Uită!

Primi o mormăială în loc de răspuns.

Se ridică din pat, coborî la copii și se așeză între ei pe canapea. Magnus dispăru în bucătărie să învețe. În timp ce copiii se uitau la televizor, ea citi știrile pe mobil. Victima era în continuare neidentificată. Poliția lucra la un portret-robot pe care avea să-l facă public, în speranța că cineva o va recunoaște.

Dar nu era încă gata.

Magnus pregătise spaghete *bolognese*, ca de fiecare dată când era rândul lui să gătească. Bineînțeles, asta devenise mâncarea preferată a copiilor.

Era încă bosumflat și îi evita privirea. Chiar și atunci când Anna vorbea cu copiii și încerca să-l antreneze și pe el în discuție, el refuza să-i cânte în strună. Anna se întrebă dacă nu cumva Magnus juca acest rol de martir pentru a o determina să accepte o partidă de sex oral ceva mai încolo, către seară. Dacă așa stăteau lucrurile, n-avea nicio șansă.

— Tata nu zice nimic. Tata e cu siguranță puțin supărat pe mama, le spuse ea și toți izbucniră în râs, în afară de Magnus.

Chiar nu putea încerca să se poarte normal? se întrebă ea.

Ziua continuă în aceeași notă, iar seara Anna se simți recunoscătoare că trebuia să culce copiii și să nu fie nevoită să stea de vorbă cu el. În timp ce stătea culcată lângă ei, așteptându-i să adoarmă, își imagină că trenul de navetă pe care Magnus îl lua către în oraș ar fi deraiat. Ce tragedie! O grămadă de răniți, dar numai un mort: Magnus, un tată care avea acasă copii mici. Ce bine ar fi fost să rămână singură, numai cu copiii, să scape de acuzații și umilințe! Iar dacă situația lui Sixten s-ar fi înrăutățit, n-ar mai fi fost din cauza ei. În orice caz, acest lucru nu i-ar fi putut fi pus în cârcă, chiar dacă s-ar fi simțit vinovată pentru gândurile ei, în cazul în care acestea s-ar fi transformat în realitate.

Din când în când auzea cling-uri în telefon. Mesaj după mesaj intra în cutia ei electronică. Magnus s-ar fi înfuriat din nou dacă nu-l închidea.

Siri adormi, ca de obicei, instantaneu, obosită de programul de peste zi în fața televizorului. Cu Sixten era mai dificil. Se trezea la cea mai mică mișcare a Annei.

După ce adormi și el, ea rămase totuși acolo, cu ochii în tavan. Magnus era în cea mai proastă dispoziție a lui, iar ea ar fi trebuit să suporte acuzații, autocompătimire și reproșuri pentru diverse nedreptăți închipuite. S-ar fi zugrăvit pe sine drept victima inocentă a tuturor nedreptăților din lume.

Totuși, după un timp, se ridică și se duse în bucătărie să-și facă un ceai.

El stătea la masă. Avea în fața un pahar și o sticlă de bourbon.

Era pe punctul să spună din nou ceva răutăcios, dar se opri. Nu era momentul.

Se apropie de fierbătorul de apă și îl umplu. Când apa începu să bolborosească, Magnus se ridică brusc și veni la ea.

— Ce e? întrebă ea obosită și gata să preîntâmpine apropierea de bărbatul amețit de alcool, a cărui atingere ar fi fost dezgustătoare.

Nimic nu o pregăti pentru lovitura pe care o încasă. Căzu pe-o parte și se lovi cu capul de chiuvetă.

Nu simți o durere nici pe departe la fel de mare cum s-ar fi așteptat.

— Ce mama dracului?! strigă ea mai mult șocată decât furioasă.

— Taci! O să-i trezești pe copii! spuse el și o apucă de gât.

O strânse până când Anna simți că începe să-și piardă cunoștința. Atunci el îi dădu drumul, iar ea se prăbuși în genunchi.

Se târî până lângă mașina de spălat vase care zornăia ușor și se ghemui acolo.

Magnus făcu înconjurul mesei din bucătărie, aplecat într-o poziție ciudată, ca un începător la un fel de antrenament de box. Imediat ce apa fierbea, Anna își zise avea s-o toarne peste el.

— Jigodia naibii! zise Magnus.

Nu-i mai spusese niciodată asemenea cuvinte. Era feminist când îi convenea și când nu trebuia să facă eforturi. Dar acum privirea îi era schimbată. Era în ea ceva amenințător, o privire pe care n-o mai văzuse niciodată la el. Anna se lipi și mai tare de mașina de spălat vase.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă ea cu o voce care suna isteric.

Nu se gândise niciodată la riscul de a fi maltratată fizic, și cu atât mai puțin de Magnus. El nu era un asemenea individ. Sau nu fusese până atunci. Își pipăi fața și tresări de durere. Abia acum o simțea. Deci se întâmplase cu adevărat.

— Știu totul! șuieră el și izbi cu pumnul în masă, deasupra Annei.

Probabil se lovi, pentru că începu să-și maseze mâna.

— Ce știi?

Anna încerca cu disperare să înțeleagă ce se întâmplase.

— Tu și Johan! urlă el. V-ați tras-o ca niște blestemați de iepuri în călduri pe la spatele meu.

— Te-ai tâmpit? Ești bolnav la cap, reuși Anna să bâiguie.

— Se poate. Probabil că mesajele din telefonul tău sunt doar halucinațiile mele.

Dumnezeule! Nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să afle. Nu se gândise niciodată cu adevărat la posibilitatea asta. Nu o luase în calcul în mod real, la fel de real cum arăta ea acum, la fel de real cum știa că e vina ei. Cum putuse să fie atât de neglijentă încât să nu se gândească măcar la o justificare? Ce scria, de fapt în mesajele din telefon? Pe care dintre ele le citise Magnus? Ce scrisese? Și cât de evident era totul? Trebuie să fi fost suficient de explicită încât să reiasă că se culcaseră împreună.

Cum naiba ajunsese Magnus la ele? Oprise notificările pentru ca nimeni să nu-i vadă mesajele primite și nu dăduse nimănui parola – nici lui, nici copiilor. Desigur, parola asta era formată din ultimele patru cifre din

codul numeric al lui Sixten. La tablete – din cel al lui Siri, iar Magnus știa lucrul ăsta. Ce neglijentă fusese! Cifrele lui Sixten trebuie să fi fost primul lucru la care se gândise el.

Anna încercă să se ridice, dar Magnus o împinse din nou pe podea.

— Sunteți bolnavi! strigă Magnus. Am citit tot când culcai copiii.

— Cum? întrebă ea ca să câștige timp.

— La naiba, ce importanță are? Crezi că sunt atât de prost încât să nu ghicesc parola?

Știa, deci. Știa chiar și ce era mai rău.

— Nu știu ce crezi…, încercă ea, dar nu putu să spună mai mult.

Dacă existau cu adevărat cuvinte care ar fi putut-o salva, în clipa aceea îi era imposibil să le găsească. Căuta ceva de spus, dar nu reușea să închege cuvintele într-o propoziție inteligibilă. Nu putea pronunța decât niște vocale ciudate.

Magnus se aplecă și îi dădu o palmă grea, care îi întunecă vederea și o făcu să se lovească cu capul de mașina de spălat vase. Apoi încă una.

Deci așa avea să moară? Durerea era de nesuportat. Cât timp avea să dureze?

O mașină se auzi trecând pe stradă, lumina farurilor se cernu printre lamelele jaluzelelor și mătură peretele bucătăriei. Dacă ar reuși să ridice blestematele acele de jaluzele, Magnus n-ar mai îndrăzni s-o lovească. Fără jaluzele, bucătăria devenea pentru vecini ca o cameră de *reality-tv*.

— Ți-o tragi cu idiotul ăla de-o veșnicie! spuse Magnus printre dinți. Tocmai cu idiotul ăla de Johan ți-ai găsit!

— Magnus, eu nu știu ce crezi că ai…

O mai lovi peste față de două ori. Anna simți gust de sânge în gură. Începu să se târască spre latura mesei unde păstra cuțitele de bucătărie, dar nu îndrăzni să se ridice.

— Nu mai țipa! spuse el. Gândește-te la copii.

Ea îl ascultă, ca și cum, în toiul catastrofei, ar fi primit un sfat bun.

— Nici măcar n-ai catadicsit să ștergi mesajele. Totul e în telefonul tău. Asta nu e nici măcar neglijență, e prostie.

— E telefonul meu, spuse Anna.

Avea gust de sânge în gură.

Magnus o apucă de păr și o târî în mijlocul bucătăriei. Anna simți că o părăsesc toate puterile și nu se putu împotrivi când el se așeză peste ea și

începu s-o pălmuiască.

O durea, dar în primul rând se gândea că totul era absurd. Magnus nu fusese niciodată violent, în orice caz nu cu ea. Dar probabil că nici nu se simțise vreodată la fel de lezat. Ea nu-l mai înșelase niciodată. Dar Anna nu putea înțelege că episodul acela chiar avea loc. Conștiința ei parcă se afla în altă parte și ea doar contempla acea scenă, fără s-o trăiască. În același timp, se gândea că merita asta, că era o pedeapsă pentru ce făcuseră ea și Johan cu femeia din pădure. Era, poate, pedeapsa lui Dumnezeu pentru lașitatea ei.

— Tu ai fost de vină! spuse Magnus cu voce groasă. Tu ai fost de vină!

Lovi cu pumnul în podea și scoase un geamăt care sună mai mult ca o exagerare scenică a unui actor.

— Taci! spuse Anna cu o răceală care o surprinse și pe ea. Trezești copiii.

— Tu pricepi ce-ai făcut? întrebă Magnus ridicându-se.

Anna rămase pe loc. Se întreba dacă acea parte din coșmar se terminase. Era violența ceva accidental care, mai târziu, avea să-i uimească pe amândoi și pe care aveau să încerce s-o uite, sau devenise un nou aspect al existenței, cu care trebuia să se obișnuiască și pe care trebuia să-l accepte? Nu se simțise niciodată până acum amenințată de Magnus. Și nici nu-și închipuise că avea să se simtă vreodată.

— Nu eu am omorât pe cineva cu mașina, spuse el.

Stătea în genunchi în fața ei. Privirea îi era fixă, ca a unui drogat.

— Trebuie să înțelegi un singur lucru, Anna, spuse el. De acum înainte o să faci numai ce-ți spun eu. Altfel poți să-ți iei adio de la copii și de la toată blestemata ta de viață. Ai distrus atât de mult! Atât de al naibii de mult! Și aș vrea să te văd putrezind dracului în închisoare. Singurul motiv pentru care n-o s-o fac este că nu m-ar satisface la fel de mult.

Magnus intră în baie și imediat se auzi cum urina din picioare, deși ea îl rugase să facă întotdeauna așezat, ca să nu păteze colacul.

O durea tot corpul și nu îndrăznea să se privească în oglindă.

Îl auzi urcând la etaj și intrând în dormitor. Oare voia să se culce? Ziua de mâine cum avea să arate?

Despre ce vorbeai în ziua de după așa ceva?

Anna mai rămase pe podea câteva clipe. Corpul o durea în toate felurile posibile dar, înainte să se ducă în pat, unde era sigură că nu avea să

adoarmă, se gândi să facă puțină ordine. Copiii trebuiau să se trezească într-o lume care încă să pară normală. Se afla tot acolo când Magnus se întoarse în bucătărie. Era îmbrăcat de plecare. Se opri și o privi câteva clipe. Apoi se duse în hol, se încălță și ieși din casă fără niciun cuvânt.

CAPITOLUL 32

Slujba și un program structurat l-ar fi pus pe picioare. Totuși, în seara aceea avea nevoie să se plimbe un timp prin ceață.

Firma de mutări golise aproape toată locuința. Singurele lucruri care rămăseseră erau covorul din camera de zi și un scaun care, conform Märtei, îi aparținea lui. Johan avea senzația că făcea camping în propria casă.

După ce firma de mutări plecase, dăduse o tură de alergare și, pentru câteva clipe, se simțise revigorat și din nou pe drumul cel bun. Dar apoi angoasa revenise. Senzația că trăia un coșmar îl copleșise din nou. Și n-o putea stinge decât într-un singur fel.

De data asta nu mai dădu paharul de vin pe gât, ci îl sorbi pe îndelete. Ca o persoană normală, se gândi. Acum singurele întrebări majore erau cum să se poarte cu Rickard și cum o să fie viața de unul singur, într-un apartament nou, în cazul în care și l-ar fi putut permite. Nu era nevoie ca totul să fie chiar atât de dramatic cum își închipuise. Într-un fel sau altul, avea să iasă la liman. Dar mai era vorba și de cât de capabil era. Să facă rost de o firmă de mutări, să împacheteze tot ce mai lăsase Märta și așa mai departe.

De afară se auzi o izbitură, ca și cum cineva ar fi lovit ceva pe stradă, chiar în fața casei.

Zece secunde mai târziu se auzi soneria de la ușă. Johan ieși din bucătărie și intră în hol. Se uită la ceasul aragazului și observă că era aproape unsprezece seara. Când trecuse atâta timp? Soneria se auzi din nou. Se gândi că ar fi fost bine să aibă un vizor la ușă. Șovăi câteva clipe înainte să deschidă.

La ușa stătea Magnus, soțul Annei. Arăta obosit și neîngrijit. Părul îi era nespălat, barba neglijent tunsă și se îngrășase de când îl întâlnise ultima dată. Avea ochii roșii și într-o mână ținea o bâtă de baseball.

— Salut, spuse Johan, încercând să ascundă paharul la spate.

— Pot să intru? întrebă Magnus.

Johan n-ar fi vrut să-i dea drumul în casă, dar nu găsi nimic de spus. Magnus mai înaintă doi pași și intră în hol, fără să dea vreun semn că ar intenționa să-și scoată pantofii. Bâta era de rău augur. Chiar mai mult de

atât. Oare Anna fusese atât de nechibzuită încât îi mărturisise totul lui Magnus?

— Vrei o cafea? întrebă Johan.

Nu mai știa ce să spună.

— O cafea e ok, spuse Magnus. O cafea e foarte ok.

— Hai în bucătărie, îl invită Johan. Nu am decât cafea instant.

Magnus nu spuse nimic și nu păru uimit că bucătăria era goală, fără masă sau scaune.

— Totul în ordine? întrebă Johan.

— În ordine?

— Da, cu totul… vreau să spun…

— Cum adică?

Johan începu să se simtă nesigur. De ce venise Magnus? Nu putea exista decât un singur motiv. Spera că Anna nu pățise nimic.

— Cu învățatul… și asta…, spuse Johan și scoase două cești, pe care le umplu cu apă și le puse în cuptorul cu microunde, cumpărat în momentele de panică de mai devreme, în ziua aceea. Mă gândeam doar că trebuie să fie foarte interesant să înveți psihologie.

Magnus se proțăpise în mijlocul bucătăriei, pe locul în care, până de curând, stătuse masa.

— Voiai ceva anume? întrebă Johan și auzi nesiguranța din propria voce.

— Ca de exemplu?

— De unde să știu? Nu ne-am mai văzut de mult.

— De foarte mult.

— E totul în ordine?

— Ai mai întrebat asta o dată, spuse Magnus plimbându-și degetele pe bâtă.

— Märta s-a mutat astăzi. De asta arată așa aici, zise Johan.

Nu primi niciun răspuns. Magnus se uita fix în podea.

— Deci, ți-ai tras-o cu nevastă-mea, spuse el în cele din urmă.

În adâncul ființei, Johan înțelesese că ăsta era motivul vizitei lui Magnus. Totuși, nu reușise să se pregătească pentru cazul în care întrebarea sau afirmația ar fi venit atât de brusc.

— Cine a spus asta? întrebă el.

— Nimeni, răspunse Magnus.

— Atunci?

— Am citit schimbul tău de mesaje cu Anna.

Era mai rău decât bănuise. Anna chiar nu-și putuse ascunde telefonul? N-avea nicio parolă? Își dorise să fie descoperită? În cazul ăsta, nu i-ar fi dat papucii lui Johan.

— Ce spui despre asta? întrebă Magnus.

— Nu știu ce crezi tu că ai citit…, începu Johan și își dădu singur seama că suna de-a dreptul prostește, dar, dacă-și amintea bine, asta era replica pe care o dădeau personajele din filme și seriale.

— Știu foarte bine ce am citit, idiotul dracului! mârâi Magnus.

„Am încurcat-o”, se gândi Johan și se enervă constatând că vocea sa interioară suna ca a unei bătrâne neajutorate. „Am încurcat-o”… Ce naiba mai era și asta?

— Cred că o să avem nevoie de cafeaua aia, spuse el și începu să meargă către cuptorul cu microunde.

Se trezi deodată pe jos, cu o durere surdă în cap. În bărbie, în dinți, în tâmple și în obrazul drept. Magnus îi dăduse un brânci și acum stătea călare peste el. Nasul îi trosni când Magnus începu să-i care pumni. Johan încercă să-l împingă la o parte, dar nu reuși – Magnus era prea greu și îi era imposibil să-l urnească din loc. Măcar aruncase bâta, care se rostogolise ceva mai încolo, după prima lovitură.

— O să te omor, nenorocitule! urlă Magnus.

— Încetează! strigă Johan.

— Ți-ai tras-o cu nevastă-mea! spuse Magnus. Nenorocitul dracului ce ești, ți-ai tras-o cu nevastă-mea!

— Încetează odată! N-am făcut-o, îți jur.

— Am citit toate blestematele de mesaje pe care i le-ai trimis! strigă Magnus apucându-l pe Johan de ceafa și izbindu-i capul de podea. Pe toate!

Johan încercă să scape și să se ferească, dar Magnus era peste tot. Imediat ce reușea să-și elibereze un braț sau un picior suficient de mult să se poată rostogoli pe-o parte, Magnus era acolo.

În cele din urmă reuși să-i înfigă un cot în coaste, dar fără vreun rezultat.

— Sunteți niște criminali nenorociți! strigă Magnus.

Johan începu să se zbată. Trebuia cu orice preț să se elibereze.

— Stai locului, dobitocule! O să te omor! Mi-ați distrus viața!

Izbucnise în plâns.

— Dă-mi drumul! zise Johan.

Vocea îi suna ciudat și în gură simțea gust de sânge. Își mușcase obrazul. Dar Magnus nu se dădea la o parte și Johan își dădu seama că era foarte posibil să fie ucis în bătaie.

— O să te omor dracului! strigă Magnus.

Atunci se auzi un fel de plescăit și deodată Magnus îl slăbi din strânsoare. Corpul îi căzu moale într-o parte.

Johan încercă să se ridice. Era amețit și nu reuși decât să rămână în genunchi. Acolo se văzu nevoit să se oprească și să deschidă gura. Scuipă sânge și salivă amestecate cu vomă. Ridică privirea. Rickard stătea în picioare lângă el, ținând un ciocan în mână. Îl lovise în tâmplă pe Magnus, care zăcea pe podea și scotea niște sunete ciudate. Din cap îi curgea sânge, mult sânge.

— Cum te simți? întrebă Rickard.

— Nu știu.

— L-am văzut venind cu o bâtă. Mai întâi am crezut că se duce la stadion, dar apoi a izbit cu ea în cutia ta poștală și a intrat la tine. Am știut atunci că o să ai nevoie de ajutor, explică Rickard și se lăsă pe vine lângă Magnus. La dracu', poate că l-am lovit prea tare.

Era pentru prima dată când Johan îl auzea pe Rickard neliniștindu-se de ceva.

Johan încercă din nou să se ridice. Nu se putea ține pe picioare. Se târî până lângă ceilalți doi. Magnus își pierduse cunoștința, dar respira. Zgomotul pe care-l scotea era înfricoșător. Johan nu mai auzise niciodată ceva asemănător.

— Fir-ar a naibii, zise Johan. Acum chiar că am pus-o.

— Te-am salvat.

— Dar l-ai omorât pe el.

— Nu… Respiră.

— Asta numești tu respirație?

Johan se simțea sleit de puteri și nu voia decât să se întindă pe podea câteva clipe. „Ar fi destul de nimerit să mor aici și acum", se gândi el.

— Sunt nevinovat, spuse Rickard. Voi v-ați bătut. Eu n-am niciun amestec.

Johan se ridică în picioare. Se apropie de chiuvetă și scuipă sânge în ea, apoi își șterse fața cu un șervet de hârtie. Dacă Rickard n-ar fi fost acolo, ar fi izbucnit în plâns. Nu voia nici măcar să se gândească cum avea să se simtă când dispărea efectul alcoolului. Trebuia să mai bea.

Căută un pahar de vin și îl umplu. Amorțire și curaj. Avea nevoie doar de niște alcool.

— Deci, eu te-am salvat, spuse Rickard, privindu-l cum dădea pe gât, în ciuda durerii, două pahare, unul după celălalt.

Gura nu-i era într-o stare prea bună.

— Altfel te-ar fi omorât.

— Dar acum l-ai omorât tu pe el, spuse Johan.

— Nu mă bag în asta. Descurcă-te!

— Suntem băgați amândoi până-n gât, zise Johan simțind o oarecare ușurare.

Repetă cuvintele pentru a se convinge singur de adevărul lor. Rickard pierduse, în sfârșit, ceva din avantajul pe care-l avea asupra lui. Era și el implicat.

— Să-mi trag una, spuse Rickard. Trebuie să vomit.

Se repezi în baie. Magnus se mișcă puțin. Johan se așeză lângă el și, în aceeași clipă, îi veni o idee. Scoase sacul de plastic din coșul de hârtii. Fiecare mișcare îi provoca durere, dar era o ocazie pe care nu avea voie s-o scape.

Vărsăturile se auzeau din baie, urmate de înjurături și de noi vărsături. Johan lipi punga de fața lui Magnus, acoperindu-i gura și nasul. Auzea respirația lui Magnus – sau ce era acel sunet înfiorător – și vedea logoul magazinului alimentar de pe pungă umflându-se și retrăgându-se ritmic. Slavă Domnului că punga nu era transparentă! N-ar fi vrut să-i vadă ochii.

Numai după ce corpul lui Magnus se liniști într-un ultim spasm Johan începu să slăbească apăsarea.

Din baie se auzea respirația precipitată a lui Rickard.

Johan merse șchiopătând câțiva metri și aruncă punga de plastic la gunoi.

Când Rickard se întoarse, Johan stătea sprijinit de chiuvetă.

— A murit, spuse Johan. L-ai omorât.

Era calm și total indiferent când pronunță acele cuvinte. Îi revenise un fel de forță. Ar fi putut să creadă și el propria minciună. Rickard va trebui

să ducă în spate povestea asta.

— Ce dracu'…, zise Rickard așezându-se în genunchi lângă Magnus. Futu-i, futu-i, futu-i!

Îl fixă pe Johan cu ochii dilatați de groază.

— E numai vina ta! zise.

— Trebuie să scăpăm de cadavru, zise Johan. Putem să-l ducem în garaj, până una-alta.

— Fir-ar să fie, totul e atât de grotesc, spuse Rickard.

Părea gata să izbucnească în plâns dintr-un moment într-altul.

— N-am vrut decât să te ajut!

— Iar acum suntem amândoi niște criminali, zise Johan și nu se putu abține să zâmbească, chiar dacă durerea era insuportabilă.

Era bucuros că exista o ușă care ducea direct din hol în garaj. Magnus era greu. Înjurau și icneau. Johan trebui să strângă din dinți, pentru că tot corpul îl durea, iar un ochi începuse să i se umfle. Când ajunseră în garaj, îl culcară pe Magnus pe o parte, pe podeaua de beton. Arăta ca și cum ar fi căzut.

Era acum de două ori criminal? Sau nu? Accidentul nu putea fi considerat o crimă. Poate ceva pe aproape. Dar, în orice caz, nu fusese premeditat. Iar acum nu fusese altceva decât autoapărare.

— Acum poți să te duci acasă. Vino înapoi mâine, spuse Johan.

Se simțea ciudat de calm, dar nu credea că acest calm avea să dureze.

— Ok, spuse Rickard, palid ca un cadavru. Ok.

După ce Rickard plecă, Johan intră în baie. Fața îi arăta mai rău decât crezuse. Noroc că nu începuse încă să meargă la serviciu. Și nici nu se putea duce în lunea aceea, așa cum se înțeleseseră. Trebuia să-l sune pe Roger, dacă umflăturile nu cedau până atunci. Sau să găsească o explicație pentru ele.

Johan se hotărî să mai bea un pahar de vin. După aceea, scoase punga de plastic de la gunoi. Era cu siguranță plină de amprentele lui, de ADN și de alte lucruri din astea. În ziua următoare trebuia să facă o plimbare până la pista de alergare. O putea arunca într-unul dintre coșurile de gunoi de acolo. N-ar fi căutat nimeni chiar acolo. Dacă ar fi început cineva să bănuiască ce se întâmplase și, prin absurd, ar fi început să caute în coșurile acelea, ar fi făcut-o abia după ce fuseseră de mult golite.

Se întrebă cum avea să reacționeze Anna. Asta, în cazul în care mai trăia.

CAPITOLUL 33

Duminică, 13 octombrie și luni, 14 octombrie

Magnus dispăruse. Anna nu știa dacă să se simtă ușurată sau nu. Copiii o întrebaseră ce se întâmplase cu fața ei, iar ea le explicase că se împiedicase și căzuse.

— Și adulții pot fi neatenți câteodată, spuse ea încercând să nu-și dea în vileag durerea pe care o simțea în tot corpul.

Se strădui să glumească, explicându-le cât de comic era să te lovești de ușa unui dulap de mai multe ori, ca un personaj dintr-un desen animat.

Explicația se dovedi convingătoare. Era atât de înduioșător că adulții erau încă autorități credibile în ochii lor!

Anna se simțea ca un fel de robot care își făcea treburile fără sentimente sau suflet. Pregăti micul dejun, o îndemnă pe Siri să mănânce mai mult, îl liniști pe Sixten, care se îmbrăcase cu o bluză incomodă și, în plus, reuși să le pună hainele groase pentru afară. Reușise să-și alunge gândurile de la ce avea să se întâmple mai departe, dar simțea o greutate în piept când se gândea la Magnus, la Johan, la poliție. Și la femeia moartă.

La locul de joacă, ceilalți părinți o priveau cu suspiciune și se prefăceau convinși de explicațiile ei. Annei i se păru că-i aude șoptind pe la spatele ei când se ridică de pe banca pe care stăteau adulții și se îndreptă către Siri și Sixten. Se întoarse acasă și se așeză pe canapea cu o ceașcă în mână. Bău câteva cafele una după alta și se gândi că își dorea ca Magnus să se întoarcă și, în același timp, că se temea de asta. I se păru de mai multe ori că-i aude la ușă pașii târșâiți. Începuse să meargă ca un bătrân.

Timpul trecea prea încet, dar totodată prea repede. Nu reușea să-și urmeze gândurile până la capăt. Se duse la frigider să-și ia ceva de mâncare, dar rămase în fața pachetelor de chiftele și iaurt fără să simtă că avea chef de ceva. Nu-i era foame și în tot corpul simțea o durere care pulsa. Încerca să evite să se uite la fața ei când trecea prin fața oglinzii. Privirea rapidă pe care o aruncase dimineață în oglinda din baie fusese de-ajuns. Vânătăile și umflăturile nu aveau să dispară peste noapte. Cu siguranță trebuia să stea acasă câteva zile, poate o săptămână. Anna habar

n-avea de cât timp aveau nevoie niște răni ca acelea să se vindece – poate că treceau chiar foarte repede.

Nici nu voia să se gândească ce crezuseră ceilalți părinți de la locul de joacă. Nu-și imaginase că va ajunge vreodată să fie maltratată de propriul soț.

Se întrebă cum se va purta Magnus la întoarcere. Plecase undeva? Se gândi că poate era genul care se calma după ce fusese înșelat plecând la Amsterdam, în Cartierul Roșu.

Dar exista o alternativă mai probabilă și mai îngrijorătoare.

Era aproape sigură că Magnus se dusese la Johan. Nu îndrăznea să-i trimită un sms lui Johan și să-l întrebe. Nu acum.

Seara, în timp ce-i culca pe copii, tânjea să audă ușa deschizându-se, dar în același timp se înfiora la gândul ăsta.

★★★

Luni dimineața își luă concediu medical. Așa cum arăta, nu-și putea întâlni colegii. Dar copiii trebuiau duși la grădiniță și la școală. Era un chin suficient.

Îl lăsă pe Sixten în fața grădiniței, în grija unui educator binevoitor, care o privi curios. Pe Siri o putea lăsa în curtea școlii. Era mare acum.

Anna se întoarse acasă și se vârî în pat. Încercă să citească, dar nu reuși. Deschise televizorul, dar îi era imposibil să se concentreze. I se părea că ziua nu avea să se mai sfârșească, dar, în cele din urmă, se făcu ora la care trebuia să-i ia pe copii. Ieși puțin mai devreme, pentru a evita să dea ochii cu alți părinți.

Din păcate, văzu că mulți dintre ei își luau copiii mai devreme. Micuții se învârteau prin hol încercând să-și pună hainele groase și în încăpere domnea un haos total. Anna încercă să le zâmbească tuturor acelor părinți exagerat de binevoitori care o întrebau ce se întâmplase. „Am alunecat și am căzut”, le răspundea ea. Își dădea seama că nimeni nu o crede. Siri și Sixten păreau totuși să înțeleagă că se întâmplase ceva. Erau neobișnuit de liniștiți și asta o făcea să simtă că-i iubea și mai mult. În plus, faptul că Sixten se putea stăpâni îi dădea speranțe în privința lui – poate că până la urmă era în stare să-și controleze emoțiile.

Acasă îl așteptară puțin pe Magnus – numai pentru ca totul să pară normal – înainte ca Anna să se apuce de pregătit cina. Ambiția nu-i atingea cotele cele mai ridicate nici în ziua aceea. Până nu de mult, Anna fusese mândră că le putea da copiilor mâncare preparată cu grijă și după toate regulile artei. Dar acum lucrurile se schimbaseră. De obicei zâmbea ironic când auzea de părinți care le dădeau copiilor macaroane și chiftele cumpărate, dar într-o asemenea zi o astfel de masă era numai bună. Le dădu chiar voie să-și pună cât ketchup doreau.

— O să faceți sânge în loc de pipi, le spuse ea, așa cum obișnuia propriul său tată să-i spună când era mică, dar copiii n-o luară în seamă și își turnară și mai mult în farfurie.

— Unde e tata? întrebă Siri strângând sticla de plastic atât de tare, încât Anna crezu că va exploda.

— Mai ușurel cu ketchupul, Siri!

— Unde e tata? întrebă și Sixten.

— Tata se odihnește, spuse Anna.

Atunci dădură amândoi din cap. Știau că tata se plângea mereu că era obosit.

Anna ațipi și ea după ce îi culcă. Se trezi din nou pe la zece, îi ascultă cum respiră și le dori să nu crească niciodată. Iar pentru ea își dori să nu mai trebuiască niciodată să se scoale din pat. Din punctul ei de vedere, viața putea continua să arate pentru totdeauna ca în clipa aceea. N-ar fi cerut mai mult.

Oare ar fi trebuit să încerce să-l găsească pe Magnus, sau asta ar fi înrăutățit lucrurile? Poate că el nu avea nevoie decât de un răgaz în care să se liniștească. Se întreba îngrijorată cum trebuia să se poarte cu el când se va întoarce. Era încă șocată de criza lui de violență și nu-l putea înțelege. Știa că Magnus avea o doză considerabilă de narcisism, dar orișicât! Oare să sune la poliție și să-i anunțe dispariția? Nu, nu îndrăznea. Asta s-ar fi putut întoarce împotriva ei.

Dacă se gândea mai bine, divorțul de Magnus era o alternativă mult mai înțeleaptă. Prețul lașității ei și a grijii exagerate pentru Sixten era prea mare. Sixten ar fi supraviețuit, bineînțeles, unei separări. Oare fusese doar obsedată de siguranță și stabilitate?

După un timp se hotărî să se ridice din pat și să meargă în camera de zi. Era recunoscătoare că Magnus, cel puțin, îi lăsase telefonul și nu-l luase

cu el sau nu-l strivise de furie.

Începu să scrie mesajul la care se gândise toată ziua, dar nu îndrăzni să-l trimită. Dacă Magnus se dusese la Johan acasă, el ar fi trebuit s-o anunțe până acum. Sau oare Magnus îl omorâse?

Compuse un sms, dar îl șterse – era prea sentimental.

Scrise altul, dar îl șterse și pe acesta – era prea rece.

Al treilea nu era decât o întrebare directă. De fapt, suna mai rece decât precedentul, dar nu știa cum să formuleze altfel.

Răspunsul nu întârzie mai mult de câteva secunde.

„Nu l-am văzut”, scria.

În orice caz, Johan trăia. Se așteptă s-o întrebe și el ceva, dar nu primi niciun mesaj.

Nu mai exista decât o variantă ca să-și domolească neliniștea. Trebuia, pur și simplu, s-o folosească.

„Unde ești?” îi scrise ea lui Magnus.

CAPITOLUL 34

Luni, 14 octombrie

Johan începu să râdă de unul singur când primi mesajul Annei. Sau, mai degrabă, căpătase un fel nou și isteric de a chicoti, pe care nu-l mai avusese niciodată. Suna strident și îl speria chiar și pe el. Dar gândul la reacția ei în cazul în care i-ar fi spus adevărul era bizar. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spus: „Soțul tău zace cu capul spart în garajul meu."

Aproape că nici lui nu-i venea să creadă. Trebuise să meargă de mai multe ori acolo și să se convingă.

Femeia de pe drum fusese un accident, dar de această dată Johan se dovedise capabil să omoare un om, chiar dacă Rickard făcuse ce era mai greu, iar Johan doar dusese fapta la bun sfârșit cu punga de plastic. Mai mult decât atât, omorâse un om pe care-l cunoștea, chiar dacă nu foarte bine.

Stătea lângă chiuvetă și se gândea să-și desfacă o bere. Ce bine ar fi fost să existe și altceva care să facă lumea mai ușor de suportat! Ceva care să-i liniștească senzația de buimăceală pe care o încerca imediat ce dispărea efectul alcoolului și când începea să fie chinuit de gândul la viitorul apropiat. Era supărător de treaz, dar trebuia să plece cu mașina. După aceea, când termina ce avea de făcut, plănuia să bea ceva bun.

Închiriase de la o stație de benzină o mașină de culoare cenușie, care nu sărea în ochi. Trebuia s-o curețe cu atenție după aceea, dar corpul avea să fie înfășurat într-o prelată și spera să nu rămână prea multe urme ADN de la Magnus în portbagaj. Era luni, iar oamenii normali mergeau la serviciu. O zi perfectă să scapi de un cadavru.

Cineva ciocăni la ușă. Rickard obișnuia să bată tare, dar de această dată ciocănitul abia se auzi. Johan se gândi că putea fi poliția și merse în vârful picioarelor până la ușă, ca să poată reacționa în cazul în care bănuiala lui era corectă. Nu știa cum, dar ar fi găsit el ceva. Nu se gândea să renunțe la luptă. Sau chiar asta se gândea să facă, de fapt…?

Însă era Rickard, care arăta neobișnuit de spășit. Abia dacă dădu din cap în chip de salut când Johan îl lăsă să intre. Fără un cuvânt, intrară în

garaj și se opriră lângă portbagajul mașinii.

— Știu un loc, spuse Johan. Un lac.

— Nu-l tăiem în bucăți?

Ca de obicei, Rickard întrecea măsura. Lui Johan nici prin gând nu-i putea trece ceva atât de dezgustător, dar Rickard părea, dimpotrivă, să fie încredințat că era o idee bună și repetă întrebarea.

— Ce dracu' e cu tine! Cum să facem asta? Nu poți tăia în bucăți un om așa, pur și simplu…

— N-ai decât să iei un fierăstrău și să te apuci, spuse Rickard.

Pe chipul lui mahmur nu se citea nicio expresie și Johan abia se abținu să se strâmbe la el. Mirosul înțepător al corpului lui Rickard devenea tot mai intens. Johan se gândi că poate era din cauza stresului.

— Ei, ce zici? întrebă Rickard.

— Nu. Știu eu un loc, spuse Johan.

Se gândise toată ziua și, în cele din urmă, găsise ceva care ar fi putut fi o rezolvare excelentă.

— Unde?

— La casa de vară a lui Magnus. Ne-am dat în stambă acolo, odată.

Rickard ridică din umeri.

— Și de ce acolo?

— Pentru că Magnus are o legătură cu locul acela, spuse Johan.

— *So what*?

— Pare mai firesc să moară acolo. Mă gândesc că nimeni nu va pune întrebări dacă va fi găsit în lacul de lângă casa lui de vacanță. O să creadă că el și soția lui s-au certat.

— Și și-a dat singur cu un ciocan în cap?

Rickard își trecu degetul mijlociu pe sub nas și pufni în râs.

— Polițiștii o să-și dea seama cum a murit. Ar fi mai bine să-l tăiem și să-i împrăștiem resturile.

— Nu-l putem tăia aici. Ar lăsa urme.

— Poate găsim un loc izolat undeva.

— Casa lui de vacanță e într-un loc al naibii de izolat.

— Ok, atunci hai să mergem.

Johan fusese la casa de vară a lui Magnus de două ori. O dată cu Anna, când își simțise adulterul ca pe o splendidă imoralitate, și altă dată cu serviciul, nu la fel de splendid și cu atât mai puțin la fel de imoral. Johan

își aducea aminte de petrecerea aceea, când Magnus încă era regele firmei și se purta ca atare. Își amintea cum Magnus flirtase cu toate femeile, făcuse glume deșănțate și ironii deloc amabile la adresa colegilor. Anumiți oameni își iau o serie de libertăți deplasate când sunt gazde, în loc să aibă grijă ca oaspeții să se simtă bine. Unul dintre aceștia era Magnus. Johan nu-l simpatizase niciodată. Dacă reușea să atragă un client, suna dintr-un clopoțel pe care-l ținea pe birou și toată lumea era obligată să-l asculte și să vadă cum imita scene din întâlnirea cu acesta.

De fiecare dată era la fel:

„La care i-am zis: asta o să te coste scump!" Apoi făcea un cerc cu degetul mare și arătătorul mâinii stângi, după care își trecea prin el de câteva ori, înainte și înapoi, arătătorul mâinii drepte. Johan își considerase întotdeauna clienții drept parteneri și colaboratori, în timp ce Magnus voia să lase impresia că îi „regula" și îi umilea. Cu toate astea, se părea că numai Johan vedea că Magnus se comportă nepotrivit.

„Ce șmecher!" obișnuia Roger să spună, râzând, despre Magnus. „Ce șmecher dat dracului!"

Acum, șmecherul dat dracului se găsea în portbagajul mașinii închiriate de Johan, cu o gaură în cap.

Johan intră în mașină. Cine știe de ce, Rickard nu se așeză lângă el, în față, ci urcă pe bancheta din spate a mașinii, în spatele lui Johan, ca într-o ascunzătoare.

— Mă întreb cât e de înțelept să folosim o mașină închiriată, spuse Rickard.

— Ai vreo idee mai bună? O s-o curățăm bine după aceea.

Rickard rămase tăcut tot restul călătoriei. Fiecare far din spate îl stresa, de câteva ori i se păru chiar că vede lumina albastră a unei mașini de poliție. Dar, de fiecare dată, se dovedea că e altceva. Creierul îi juca mici feste.

Ultima porțiune era un drum îngust și neasfaltat care ducea în pădure și la capătul căruia Magnus și Anna își aveau casa de vacanță. Johan nu-și amintea să mai fi văzut și alte case prin apropiere. În plus, își amintea că Magnus spusese că puteai să te scalzi gol și să faci „orice altceva" pe stâncile de pe mal, pentru că nimeni nu trecea vreodată pe acolo. Știa și că Magnus venea câteodată acolo la pescuit, ca să fie singur.

Johan nu putea decide dacă luna era într-adevăr plină sau nu, dar lumina destul pentru a-i ajuta să vadă lacul printre copaci. Apa părea neagră. Arăta de parcă îi aștepta. Se înfioră. Mai aveau câteva sute de metri de mers cu mașina, apoi trebuiau să se oprească. Cabana era cufundată în întuneric și nu le apăru în fața ochilor decât când se apropiară de ea, dar chiar și atunci datorită razelor lunii, care se reflectau în ferestre. Cabana era construită pe o înălțime de unde puteai privi peste lac. De acolo, Anna și familia ei puteau să vadă perfect mașinile care veneau pe drumețul de pădure și cine era pe ponton.

— Acolo e casa de vacanță, spuse Rickard arătând către cabană.

Johan o luă la stânga, spre lac și locul de scăldat. Nu știa dacă cineva ar fi putut explica cum ajunsese Magnus acolo fără mașină, în cazul în care cadavrul ar fi fost găsit vreodată, dar asta putea să rămână un mister. Stația de autobuz era ceva mai departe, dar nu era imposibil să vii pe jos de acolo, chiar dacă îți lua cel puțin o oră. Desigur, s-ar fi deschis o anchetă, dar Magnus ar fi fost găsit într-un loc cu care avea o legătură. Poate avusese un motiv să vină acolo. Era o posibilitate rațională.

Johan deschise portbagajul. Apucară fiecare de câte un capăt al prelatei și duseră corpul până pe mica plajă. Era greu, atât de greu încât Rickard îi scăpă picioarele. Jumătatea de jos a corpului căzu pe pietriș cu o bufnitură înfundată și Johan simți cum un mușchi al spatelui i se întinde dureros din cauza greutății.

— E al dracului de greu, nu glumă! spuse Rickard.

— Hai odată! zise Johan încercând să-și maseze spatele. Am făcut întindere.

— Nu-i vina mea că mânca prea mult.

— Hai, ridică-l din nou!

Rickard se aplecă și ridică trupul. Johan simțea durerea ascuțită din spate, dar strânse din dinți și se concentră pe cei câțiva metri care mai erau până la mal.

De ponton era legată o barcă. Așezară corpul pe ponton. Johan se gândi că ar fi fost ușor să împingă cadavrul în apă și apoi să-l ascundă dedesubtul acestuia. S-ar fi putut presupune că se înecase și că plutise până acolo. Poate că medicul legist ar fi zis că așa se lovise la cap. Îi spuse toate astea lui Rickard.

— Nu o să rămână aici. O să fie dus de apă în altă parte.

— De ce?

— Habar n-am, nu sunt vreun specialist, zise Rickard. Dar știu că așa se întâmplă de obicei. Și că o să-l găsească repede. Și chiar dacă nu plutește și rămâne sub ponton, ăsta o să fie primul loc unde o să caute.

— O să pară un accident. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i deschidem fermoarul de la pantaloni, să pară că a alunecat în timp ce urina.

— Mi se face rău, spuse Rickard. Dar poate că vrei neapărat să-i atingi penisul mort.

— Îți fac un serviciu, spuse Johan, căruia nu-i plăcea că Rickard începuse să redevină zeflemitor. Așa că ține-ți dracului fleanca!

— Ia-o ușurel, spuse Rickard. Liniștește-te! Rezolvăm cumva.

Era ceva neliniștitor în schimbarea de atitudine a lui Rickard, care era acum mai exuberant decât fusese cu o oră mai înainte. Johan se hotărî să fie prudent. Ceva nu se potrivea.

Rickard merse până la capătul pontonului și sări în barcă. Luă o vâslă de pe fundul ei și o ridică spre Johan cu gestul de triumf al unui copil de cinci ani care a găsit bățul perfect.

— Pare stabilă, spuse Rickard. Acum avem și ceva cu care să-l împingem.

— Bine, spuse Johan. Acum hai să-l aruncăm pe nenorocitul ăsta.

Nu-l mai ridicară, ci îl rostogoliră pe Magnus în apă. Apoi Johan apucă vâsla și încercă să împingă cadavrul sub ponton, lucru care se dovedi imposibil. Își scoase geaca, pantofii, ciorapii și pantalonii și intră în apă. Era rece ca gheața. Nu-și putu stăpâni un strigăt. Se aplecă și împinse corpul cu puteri pe care nu bănuise că le avea. Era oribil să atingă cadavrul și să simtă stratul de grăsime cu care se alesese Magnus de când nu mai lucra.

În cele din urmă reuși să ascundă corpul și ieși din apă. Frigul era de nesuportat. Încercă să se șteargă și își stoarse tricoul ud fără să și-l scoată.

Dar reușise. Nu se vedea nimic, cel puțin nu în întunericul de acum. Nu mai rămânea decât să spere că totul avea să pară un accident, ca și cum Magnus alunecase și, cumva, ajunsese acolo, poate după ce se luptase zadarnic să se salveze.

— Mama naibii! spuse Rickard. Crezi că o să funcționeze?

— Ar fi bine pentru tine, spuse Johan.

— Pentru noi amândoi, răspunse Rickard.

— Eu n-am omorât pe nimeni.

— Încetează! A fost vina ta. Eu n-am făcut decât să-ți salvez viața. Simplu.

— Dar tu l-ai omorât.

— Da, asta spui tu. Dar m-am gândit în timp ce veneam încoace. Eu nu aveam niciun motiv să-l omor pe Magnus. Aș putea să dau toată vina pe tine. Toată lumea o să mă creadă pe mine. Înțelegi? spuse Rickard. Ar trebui să te reclam chiar acum, nenorocitule!

Își imagină cum ar fi sunat la interogatoriu. Se gândi ce ar fi putut Rickard să povestească. Se gândi la ce s-ar fi putut, eventual, găsi în computerul lui Rickard. Și oare exista vreo dovadă concretă a faptului că Rickard îl omorâse pe Magnus? Trebuia să existe. Totul lasă urme.

— Al meu ești! spuse Rickard. Dac-ai putea să-ți vezi fața…

Johan își simți creierul luând foc. Apucă vâsla fără să se gândească.

Parcă altcineva ar fi preluat controlul asupra corpului său când vâsla șuieră prin aer. Era o mișcare perfectă, condusă numai de instinct. Rickard nu apucă să înțeleagă ce se întâmpla, doar scoase un geamăt și se prăbuși pe ponton.

Se lăsă tăcere. Dar tăcerea suna dureros. Apa, susurul pădurii, animalele care se mișcau în spatele copacilor. Niciodată tăcerea nu-i rănise auzul, ca acum.

Se uită la corpul lui Rickard. Oare era mort? Oare rezolvase două probleme? Sau nu făcuse decât să-și înrăutățească situația?

Rickard începu să-și miște unul dintre brațe, pe care și-l duse la cap. Johan nu știa dacă ar fi trebuit să răsufle ușurat sau să-l lovească din nou. Rickard se ridică în genunchi și trase o înjurătură în timp ce se ținea cu mâinile de cap.

— Ce dracu’ faci?

Vocea îi era slabă și scâncită. Îl privea pe Johan ca un copil de grădiniță care pierduse lupta pentru lopățica de plastic.

— Să nu mă faci să regret asta, spuse Johan. Dacă mă mai amenințI o dată, ești un om mort.

Spera că Rickard nu-și revenise de tot, ca să-l vadă cum tremura.

CAPITOLUL 35

Marți, 15 octombrie și miercuri, 16 octombrie

Primi un telefon de la soacra ei. Se întorsese Magnus? Auzise Anna ceva? O sunase? Neliniștea ei era, desigur, justificată, dar era limpede că soacra Annei devenea tot mai suspicioasă. Părea să nu creadă că Anna povestea tot adevărul.

Anna era bucuroasă că purta aceste discuții la telefon. Vânătăile nu-i trecuseră și aveau să se mai vadă un timp.

Sună și mama Annei. Nu era prea interesată de această „mică aventură" a lui Magnus, cum o numea ea, și se arăta total indiferentă la neliniștea Annei. Voia mai mult să vorbească despre casa ei din Spania, în care locuia de cinci ani. Cel mai fantastic loc din lume în care puteai să trăiești ca pensionar, anunță ea. Mâncare bună, brânzeturi minunate, bărbați frumoși. Anna era binevenită să-i facă o vizită, singură, de îndată ce Magnus se întorcea și putea rămâne cu copiii. Altfel ar fi fost mai greu. Nu avea loc pentru copii.

Anna nu se putea concentra la flecăreala ei. Se întreba unde putea fi Magnus.

Abia dacă îndrăznea să ghicească.

În orice caz, nu era aici, printre farfuriile murdare și praful care se așternuse între timp, se gândi Anna privind podeaua din bucătărie. Nici lângă cei doi copii triști, care stăteau tăcuți pe canapeaua din camera de zi. Într-un fel, Anna spera că era mort, pentru că atunci și-ar mai fi putut accepta propria existență. Ar fi fost atât de desuet din partea lui Magnus să plece, pur și simplu, și să-și părăsească familia! Bărbații făceau asemenea lucruri pe la 1800. Poate și ceva mai târziu, ducându-se la vreun război, în speranța că un glonț va rezolva problema. Era tot un fel de sinucidere, dar mai glorioasă.

Era de înțeles că era furios și că o disprețuia. Sau poate că-i era rușine de tot ce se întâmplase. Dar avea doi copii care se întrebau unde era tatăl lor. Nu pe ea o pedepsea, ci pe Siri și, mai ales, pe Sixten, care nu mai făceau altceva decât să întrebe de el.

„Unde e tata?” „Vine repede?” „Tata nu mănâncă cu noi?” „Tata e la școala lui?”

Anna simțea un nod în stomac. Stresul îi făcea tâmplele să-i pulseze și, în cele din urmă, nu mai rezistă și îi strigă lui Sixten să tacă din gură, ceea ce îl făcu pe băiețel să se ascundă în cămară și să izbucnească într-un plâns isteric, iar ea trebui să se așeze în genunchi și să recurgă la tot felul de tertipuri pentru a-l îmbuna și a-l scoate de acolo. Apoi se așeză cu el în brațe și îl lipi tare de ea, încercând să-l facă să uite. Situația era și așa suficient de îngrijorătoare. Se văzu nevoită să se stăpânească. Neliniștea ei nu trebuia să se răsfrângă asupra lor. Desigur, erau sâcâitori, dar și ei se întrebau de ce tatăl lor nu mai venea acasă. Îl ținu în brațe și își vârî nasul în ceafa lui catifelată. Sixten făcuse pipi în pat în timpul nopții. Și începuse să aibă ticuri nervoase. Spasme musculare ale feței. Anna nu le mai văzuse până atunci și asta însemna o neliniște în plus.

— Mama e doar puțin stresată, murmură ea la urechea lui Sixten și începu să plângă.

— Ce e, mama?

Sixten părea îngrijorat și Anna se văzu obligată să găsească o minciună de conveniență.

— Am călcat pe o piesă de Lego și m-a durut, spuse ea. Dar trece.

Siri veni lângă ei, iar Anna o strânse și pe ea în brațe.

— Îmbrățișare de familie, spuse Siri, iar faptul că ea folosise chiar acele cuvinte o făcu pe Anna să zâmbească, în timp ce lacrimile începură să-i curgă.

★★★

Nu peste mult timp, mama lui Magnus sună din nou.

— E timpul să anunțăm poliția, spuse Birgitta. Nu răspunde nici la mesajele mele.

— N-ar trebui să mai așteptăm, totuși? întrebă Anna. Era destul de furios când a plecat.

— Tocmai de aceea n-ar trebui să așteptăm.

Anna se văzu nevoită să cedeze. Își luă inima în dinți și sună la poliție.

Puțin după prânz, doi polițiști veniră acasă la ea. Anna le povesti întreaga istorie. Cum se certase cu Magnus, cum el plecase de acasă și cum, de atunci, dispăruse. Dar ei păreau mai mult curioși să afle de ce Anna arăta așa cum arăta.

— Nu m-a bătut, spuse ea. Am alunecat pe pista de jogging și m-am lovit de o creangă.

Polițiștii oftară si se priviră cu subînțeles. Era o variantă pe care o auziseră de multe ori.

— Ești îngrijorată? o întrebă polițistul rumen la față pe care îl chema Martin și care făcea turul bucătăriei, mestecând gumă și uitându-se mai mult la tablouri decât la ea.

— Da, de aceea v-am sunat, spuse Anna.

Colega lui stătea la masa din bucătărie, cu spatele sprijinit de spătarul scaunului. Era blondă, o chema Linnea, avea o înfățișare aproape comic de ariană și părea atât de băiețoasă, încât Anna nu se putu abține să se întrebe cum se comporta în pat. Oare era pasivă și total neinteresată, sau nebunatică? Martin era cu siguranță unul care gâfâia, probabil că era unul dintre cei care gâfâiau zgomotos.

— Te gândești să-i dai poza la ziar? o întrebă Martin peste umăr.

Răsfoia un calendar cu pozele copiilor, care atârna pe ușa frigiderului.

— Știu eu? întrebă Anna nesigură. Ar fi o idee bună?

— Asta hotărăști tu, desigur, spuse Linnea și începu să-și pocnească degetele. Dar rău nu poate fi. Dacă nu vine singur înapoi, ar fi o ușurare să știi măcar unde e, în cazul în care l-a văzut cineva. Apoi există și *Missing People*[{12}].

— Ești convinsă că n-are tendințe sinucigașe? întrebă Martin răsfoind mai departe distrat calendarul.

Anna era iritată de gestul lui. Se gândea că depășește o limită a intimității personale uitându-se la fotografiile lor de familie. Dar Martin continua să răsfoiască.

— E absurd, Magnus nu s-ar sinucide, spuse ea. Nu e genul. Cu siguranță nu e genul. Se iubește prea mult ca să facă asta.

— Aparențele înșală, spuse Martin. Aparențele înșală… Am văzut multe la viața mea. Lumea poate să-și piardă cumpătul după asemenea certuri de familie.

— Vorbesc serios, spuse Anna. Magnus nu s-ar sinucide niciodată, nici măcar ca răzbunare.

— De unde știi? întrebă Linnea, privind-o cu o față pe care nu se citea nimic.

— E prea egoist și plin de el, spuse Anna.

— Cred că un articol lacrimogen în ziarul local n-ar strica, zise Linnea.

— E necesar? spuse Anna.

— Nu e o recomandare oficială, spuse Martin. Dar până la urmă tu hotărăști dacă vrei să afli ce s-a întâmplat cu tatăl copiilor tăi.

Linnea aprobă din cap și începu din nou să-și pocnească degetele.

— Noi vom cerceta, desigur. Dar, dacă vrei un sfat bun, du-te la ziar, spuse Martin.

Scoase încă un plescăit, pe care îl acompanie cu un horcăit, își îndreptă spatele și se uită la colega lui. Anna se gândi că era un bărbat care-și dedica cel puțin nouăzeci la sută din ziua de lucru tentativelor de a o impresiona pe Linnea.

După ce polițiștii plecară, Anna o sună pe Jonna. Lacrimile îi împânziseră ochii și vocea începu să-i tremure imediat ce prietena ei răspunse.

— Scumpo, încetează, făcu Jonna după ce auzi despre ce era vorba.

— Ce să fac?

— S-a ascuns pe undeva, printr-o cameră de hotel, și așteaptă să i se simtă lipsa.

— Deci să nu mă duc la ziar?

— Ba da, pentru copii. În cazul în care s-a întâmplat ceva. Ceea ce nu cred. Din păcate, lucrurile rele nu li se întâmplă indivizilor ca Magnus, spuse Jonna.

Anna se gândi dacă era potrivit să-i povestească prietenei sale despre seara în care Magnus o bătuse, dar își dădu seama că nu era. Jonna ar fi pus întrebări și totul ar fi devenit și mai greu de suportat. Teritoriul era minat. Se temea că ar fi putut să spună prea mult. Și că Jonna nu și-ar fi ținut gura. Sau că polițiștii, în cazul în care lucrurile ar fi început s-o ia la vale, ar fi interogat-o pe Jonna. Era mai bine să tacă.

Nici Anna nu credea că bărbaților ca Magnus li se putea întâmpla ceva rău, dar sperase să primească un semn din partea lui. Mai ales ținând seama

de lucrurile pe care le știa despre ea și Johan. Era ciudat că nu se dusese la Johan. Asta în cazul în care Johan spunea adevărul.

După Jonna, o sună pe Birgitta și îi povesti despre vizita poliției.

Nu spuse nimic despre ziar, dar Birgitta se gândise singură la varianta cu anunțul și intenționa s-o propună.

— Cineva trebuie să-l fi văzut, spuse ea. Cineva trebuie să știe ceva. Nu e timp de pierdut.

— Nu știu. Mă gândesc la copii, spuse Anna. Asta le-ar crește neliniștea. Și gândește-te la prietenii lor – poate că o să le pună o grămadă de întrebări…

— Nu e mai rău să-ți pierzi tatăl?

Se părea că, în momentul acela, în oraș nu se întâmplau prea multe lucruri demne de semnalat. Cei de la ziarul local o anunțară că o echipă de reporteri avea să vină la ea în aceeași seară.

„Echipă de reporteri” suna pompos, se gândi Anna. Nu era decât un jurnalist însoțit de un fotograf. Senzaționalul, înțelese ea, consta în aceea că ziarul chemase și un fotograf și nu-l lăsase pe reporter să facă singur o fotografie cu telefonul mobil.

— Nu e nevoie să fim și noi în fotografie, spuse Anna la telefon.

Dar redactorul ziarului insistă. Ținea cu tot dinadinsul să fie prezent și un fotograf „Impactul emoțional va fi mai mare așa.”

După convorbirea telefonică, Anna se machie, încercând să-și ascundă vânătăile. Dar acum arăta ca un clovn, era prea albă la față și avea buzele prea roșii. Urma să arate caraghios în fotografie, dar măcar scăpa de întrebările despre ochii învinețiți.

Nu după mult timp îșI făcură apariția reporterul și fotograful.

Reporterul era o femeie obosită, de vreo cincizeci de ani. Când vorbea cu Anna și cu copiii își lăsa capul într-o parte și își înmuia vocea într-un fel care o făcea să sune fals.

Fotograful era proaspăt bărbierit și avea o frezăstil Elvis. Ochii îi străluceau. Zâmbea larg și convingător, în stil american.

— Poate că o fotografie a lui Magnus e suficientă, spuse Anna.

Nu voia să apară în ziar. Dacă o recunoștea bărbatul care găsise cadavrul?

— Doi copii atât de mici și de drăguți îi vor impresiona pe cititori, spuse reporterița. Se poate întâmpla să-i dea unui vinovat mustrări de conștiință sau să determine vreun martor să declare ce știe.

— Atunci numai copiii? spuse Anna.

— Nu, mama, nu! izbucni Sixten.

— Arătați atât de bine toți trei împreună! Va fi o fotografie frumoasă.

— Nu vreau să fiu recunoscută, spuse Anna.

— De ce? întrebă reporterița cu un interes subit, care nu prevestea nimic bun.

— Lucrez la primărie, spuse Anna, încercând să găsească ceva care ar fi sugerat că se găsea într-un oarecare pericol.

Dar minciuna potrivită refuza să-i vină în minte.

Reporterița oftă și se uită la fotograf.

— Aș putea să fac una în care imaginea ta să fie puțin neclară, spuse el.

— Mama, și tu trebuie să fii în fotografie, spuse Sixten.

Părea neliniștit.

— E mai bine dacă nu ești decât tu împreună cu Siri, zise Anna.

— Vreau să fii și tu! insistă Sixten.

Se simțea stresată și încolțită din toate părțile.

— Dacă promiți că va fi neclară, îi spuse Anna fotografului. Nu vreau să fiu recunoscută.

El făcu un gest de încuviințare.

Siri și Sixten se conformară cuminți când fotograful îi rugă să se așeze pe canapea. Anna fu rugată să țină pe genunchi portretul lui Magnus.

Nu exista nicio poză mai nouă de-a lui. I-o trimisese pe mail fotografului din telefonul ei pentru ca ziarul s-o pună pe internet. Trecuse mult timp de când familia își făcuse poze împreună.

După plecarea celor doi, Siri întrebă dacă acum vor deveni vedete.

— Nu, spuse Anna, dar, văzând dezamăgirea din ochii lui Siri, adăugă: Sau poate doar puțin.

Le dădu voie să stea până târziu în seara aceea și să se uite la televizor. Siri și Sixten stăteau lipiți unul de celălalt, în timp ce Anna încerca să-și țină respirația sub control și să-și alunge toate gândurile negre despre ce i

se putuse întâmpla lui Magnus și ce ar fi urmat dacă soțul ei dădea declarații la poliție. Ce avea să le spună copiilor și ce se va întâmpla cu ei? Și Vânt-din-Pupa? Vânt-din-Pupa o neliniștea. Obișnuia să citească ziarul? Oare avea s-o recunoască, în ciuda noii ei tunsori? Și chiar dacă fotograful îi promisese să-i facă chipul cețos și neclar? Și-ar fi dorit să fie mai hotărâtă, dar nu voise nici să pară ciudată.

Amândoi copiii adormiră pe canapea. Siri se culcase lângă ea pe canapea, iar Sixten în brațele ei, ținând-o de gât. Nu putu să-i ducă în brațe în pat. Trase draperiile de la fereastra camerei de zi și se întinse și ea pe canapea, sperând la câteva clipe de somn.

★★★

De îndată ce deschise ochii, se ridică și se îndreptă cu pași hotărâți către baie, unde atârna halatul ei de casă. Lumina dimineții era puternică. Dormise toată noaptea. Își puse halatul și papucii și coborî în bucătărie. Deschise laptopul și intră pe site-ul ziarului. Articolul era pe prima pagină. Chiar era ea acea persoană subțire, tunsă scurt și încordată, cu fața albă ca varul? Așa se părea. Oricum, despre fotografie se putea zice orice, numai că ar fi fost neclară nu. La redacție nu se mai ținuse cont de dorința ei.

Singura ei speranță era că bărbatul nu avea s-o recunoască. Arăta slabă și vlăguită. Ca și acum ar fi îmbătrânit cu cel puțin cinci ani peste noapte, în ciuda machiajului.

„L-a văzut cineva pe Magnus?” suna titlul.

Portretul de pe genunchii Annei fusese și el plasat în altă parte în articol și era destul de mare, în timp ce fotografiile mai noi ale lui Magnus erau, cine știe de ce, de mărimea unor timbre. Anna se îndoia că ar fi putut cineva să-l recunoască după ele.

CAPITOLUL 36

Miercuri, 16 octombrie

Curățenia decurse fără probleme după două pahare de vin și ceva mai anevoie după cinci.

Dar, desigur, făcuse tot ce-i stătuse în putință. Dăduse cu aspiratorul, spălase, frecase și aruncase o grămadă de vechituri, pentru că asta era aproape tot ce mai lăsase Märta.

În cele din urmă se așeză în bucătăria goală și se uită în jurul lui. Arăta impersonal, așa cum dorise agentul imobiliar. O casă altfel plăcută și confortabilă, căreia acum îi lipseau viața și mobilierul.

Ca printr-o întâmplare, pe masa de lucru mai rămăsese un pahar de vin. Mulțumi în sinea lui. Nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo. Mai nou, paharele aveau tendința să se umple singure.

Johan nu prea fusese treaz vreo clipă de când se întorsese de la casa de vacanță a Annei și a lui Magnus. Rickard dispăruse repede acasă la el, fără să spună prea multe.

De îndată ce concentrația de alcool scăzu sub o limită acceptabilă, începu să înțeleagă ce făcuse și grozăvia faptelor sale îi apăru în adevărata ei lumină.

Femeia din pădure îi provocase mustrări de conștiință care îi făcuseră viața insuportabilă, dacă existența lui de după aceea se putea numi viață, dar de data asta era mult mai rău. Sigur, Magnus fusese aproape mort, deci nu comisese chiar o crimă. Sau, ba da, comisese. Johan poate că l-ar fi putut salva. Ar fi putut să-l lase în pace și să nu-l sufoce în timp ce Rickard era la toaletă. În plus, Magnus avea doi copii mici. Nu era un tată bun – Johan își amintea cât de mult se plângea Anna de el – dar orișicât. Ce-i rămăsese lui Johan, de fapt? În curând avea să locuiască într-un apartament înghesuit, într-un fund de periferie, și risca să devină supraponderal și alcoolic dacă nu-și relua antrenamentele. Ar fi putut închisoarea să fie mai rea? Acolo criminalii puteau să facă o facultate și să se instruiască, aflase asta din ce citise prin ziarele de seară. Poate că ar fi reprezentat un nou start în viață.

Nu, așa nu mai putea continua. Începea să devină incomod de treaz. Își turnă încă un pahar. Casa arăta bine, până la urmă, ar fi putut obține un preț bun pe ea. Atât el cât și Märta văzuseră posibilitățile pe care le oferea când o cumpăraseră, chiar dacă, înaintea lor, acolo locuise o familie cu copii, cu tot ce presupunea asta.

Deși, sigur, și ei doi speraseră că vor deveni cu timpul o familie cu copii. Ba chiar mizaseră pe asta.

Ce viață de rahat avuseseră după aceea! Ce viață cu adevărat de rahat!

Încercă să-și imagineze că ar fi intrat într-o aplicație de *dating,* așa cum vorbiseră la serviciu. Ar fi putut să simuleze că era un bărbat relaxat, inteligent și rafinat, măcar o singură seară?

Johan începu să bată darabana cu degetele în tăblia mesei. Era poate, asta, o soluție? Să facă așa cum făceau cei de la *Alcoolicii Anonimi* – să ia zilele pe rând, așa cum veneau. Să joace rolul unui bărbat normal, până devenea normal cu adevărat. În cele din urmă, poate ar fi reușit să-și păcălească sau chiar să-și reprogrameze creierul. Ce bine ar fi fost dacă din perioada aceea n-ar mai fi rămas decât niște imagini șterse, ca ale vechilor beții din studenție!

Încă un pahar. Acum se simțea mult mai bine. Dar rămânea blestemata de problemă numită Rickard. Atâta vreme cât Rickard exista, Johan nu era în siguranță.

I se părea înspăimântător că luaseră analogul de LSD. Ce naiba însemna asta – analog? Trebuia să caute cândva pe Google.

CAPITOLUL 37

O văzu pe Tora pe fereastra de la bucătărie, mergând pe stradă în geaca ei militară, cu pudelul în lesă. Peter își puse repede geaca și ieși. Frigul toamnei nu-l îngrijora. Spre deosebire de nouăzeci la sută dintre conaționalii săi, Peter acceptase climatul vitreg al țării lui nenorocite și i se adaptase. Iarna își punea crampoanele și nu se jena să și le arate, spre deosebire de mulți alții care, din motive estetice, preferau să alunece prin zloată.

— Am găsit-o! strigă el de îndată ce ajunse afară.

Tora se întoarse.

— Ce?

Peter observă că Tora nu părea să fi înțeles că trăia în Suedia. Era încălțată cu niște teniși uzați, de pânză, acei Converse care reușiseră întotdeauna să rămână la modă, în ciuda calității execrabile și a faptului că erau de-a dreptul periculoși pentru picioare.

— Am zis că am găsit-o.

— Ai găsit-o?

Tora se învioră brusc. Nu era nicio îndoială că înțelegea despre cine vorbea Peter.

— Așa cred, spuse el. Sunt aproape sigur.

— Unde?

— Scrie despre ea în ziar. Soțul ei a dispărut.

— Ea e?

— Da. Numai frizura e puțin altfel.

— Și acum ce facem?

Peter nu știa. Cel mai firesc – sau nefiresc? – ar fi fost, desigur, să anunțe poliția. Deși, ce-ar fi spus polițiștii? Avea vreo dovadă? Exista vreun indiciu? Nu avea biata femeie de pătimit destul acum, când îi dispăruse bărbatul? Și ce voia Tora să spună cu „noi”?

Nu, cel mai bine era să cerceteze singur situația. N-ar fi trebuit să-i fie greu să afle unde locuia femeia.

— Mă gândesc să dau o raită până la casa ei. Ca să fiu sigur, înainte să sun la poliție.

— N-ar trebui s-o speriem mai întâi?

— „S-o speriem?” „Noi”? întrebă Peter. Cred că ar fi mai bine ca tu să stai deoparte.

Tora nu părea prea convinsă. Lui Peter îi părea rău că o implicase în toată povestea asta, chiar dacă nu făcuse altceva decât să-i povestească. Fusese un gest impulsiv. Necugetat, pur și simplu. Prostesc. Dar se simțise atât de bine să poată vorbi cu cineva, măcar o dată!

— Promit să-ți raportez, spuse el pe un ton care spera să sune măcar consolator.

Peter nu dorea compania unei femei tinere și impulsive în cercetările lui. Desigur, Tora nu părea să sufere de ADHD sau de vreuna dintre aceste boli care se înmulțiseră ca limacșii ucigași în grădinile suedeze. Părea o ființă echilibrată. O adolescentă cu capul pe umeri. Cu siguranță, o elevă eminentă.

Tora era puțin dezamăgită, ca și cum înțelegea perfect cât de plictisitoare și de consumatoare de timp erau astfel de ocupații, că nu era un film de acțiune sau un serial polițist, ci o muncă solicitantă de urmărire într-o realitate plină de pericole. Peter era obișnuit cu asta. Pe lângă serviciul de zi, era un zelos hoinar de noapte. Timp de mai mulți ani fusese călăul distracțiilor tinerilor din oraș, un expert în a le vărsa sticlele de alcool în cel mai apropiat tufiș, abordând o mină dezamăgită și severă. Serile și nopțile lui de sfârșit de săptămână erau însoțite de plânsul adolescentelor care nu ajunseseră încă la majorat, cărora le confisca cutiile de bere, și de furia băieților care, așa cum obișnuiesc să facă bărbații tineri din toate timpurile, credeau că au alte drepturi, mai importante și mai cuprinzătoare decât ceilalți pribegi care străbăteau această vale a plângerii numită adolescență. Fetele erau, ca de obicei, mai înțelepte. Știau să-și accepte soarta, chiar dacă o făceau cu văicăreli și proteste.

Peter era mândru de aceste acțiuni. Împiedicase cu siguranță nenumărate come alcoolice, poate chiar salvase viața câtorva sau le-o influențase pozitiv cu discursurile lui incendiare despre pericolele alcoolului. Peter fusese o forță în slujba binelui. Un om care oferea societății o coloană vertebrală morală și o fermitate care părea să nu mai existe și la alții.

— Nu pot să vin cu tine? întrebă Tora.

— Oamenii disperați pot fi periculoși, spuse Peter.

— Nu pare periculoasă, zise Tora. Nu trebuie decât să ne plimbăm cu câinii. Ar arăta ca un lucru foarte firesc. În plus, soțul ei a dispărut. Ar trebui să fie mai mult tristă decât agresivă.

— Eu cred, dimpotrivă, că ar da de bănuit.

— Cum ar da de bănuit?

— Dacă a omorât deja o persoană, poate că a mai omorât una. Poate că a fost vorba despre o ceartă între soți. Poate că și soțul ei a fost aruncat în vreo pădure.

Tora se înveseli din nou.

— Gândește-te, s-ar putea să dezvăluim o criminală în serie! O femeie! Am deveni legende!

Era o reacție îngrijorătoare. Pentru a-i domoli entuziasmul, îi explică faptul că ar fi trebuit să sacrifice multe seri de weekend în sensul ăsta. Tora nu arăta ca o fată care să nu aibă alte planuri la sfârșit de săptămână.

CAPITOLUL 38

Joi, 17 octombrie

Anna își lăsă copiii la vecină și își puse repede echipamentul de jogging. Își trase pe cap un *buff* caraghios, dar călduros, și ieși din casă, în ciuda ploii.

Nu se simțea chiar atât de lipsită de chef cum crezuse, dar nu era nici la fel de entuziasmată ca în alte dăți. Senzația de invincibilitate, care în mod obișnuit se instala de îndată ce începea să alerge, era acum undeva, foarte departe. De data asta se simțea, înainte de toate, copleșită, epuizată. Picioarele îi plescăiau în bălți și i se udau tot mai tare. Întreaga așezare zăcea învăluită într-o ceață incoloră și nesănătoasă.

Se sili să continue către pista de alergare, în ciuda impulsurilor permanente de a renunța și de a se întoarce. Dar, când ajunse, i se păru că pădurea arăta înfricoșător. În aer plutea ceva amenințător, ca și cum s-ar fi aflat acolo un fel de duh rău sau oroare nenumită, așteptând momentul să lovească. Anna nu credea în superstiții, dar se hotărî să părăsească locul acela și să alerge către centru. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să vadă oameni care trăiau o viață adevărată, atât de îndepărtată de ceea ce se întâmpla în casa ei care devenise ca o închisoare, și de noua ei existență, atât de previzibilă și rigidă. Până și statul la o coadă la Systembolaget i se părea o libertate de neatins pentru ea în acel moment.

Nenorocitul de Magnus! Unde era?

După zece minute de alergare, începu totuși să se simtă mai vioaie. Nu putea spune că aerul era curat, ar fi fost o exagerare, dar era mai sănătos decât cel din casă. Nu atât de sufocant.

Trecu pe lângă un supermarket mic. În parcarea imensă nu erau decât șapte mașini. La intrare, afișele ziarului local anunțau că tatăl dispărut al celor doi copii nu fusese încă găsit. Unul dintre ziarele de seară își ademenea cititorii cu un rezumat al ultimelor indicii în foarte mediatizatul caz al crimei neelucidate din pădure.

Totul se schimbase într-o fracțiune de secundă. Câteva clipe de neatenție pe un drum pustiu, și toată viață se transformase într-un calvar.

Femeia pe care o loviseră scăpase ieftin, se gândi Anna, continuând să alerge. Ar fi dat orice să poată fi în locul ei și să zacă acolo fără griji, privind liniștită, cu ochi morți, spre cerul cenușiu.

Dacă Magnus venea înapoi, avea el să vadă pe naiba. Se gândea să plece într-un loc liniștit sau să se închidă pentru un timp într-un hotel de provincie, pe jumătate părăsit, dintr-un oraș neinteresant. Acolo ar fi stat cu un whisky și s-ar fi uitat pe fereastra camerei, străduindu-se să nu se gândească la nimic timp de un întreg weekend sau, mai bine, timp de două săptămâni. Doar că i s-ar fi făcut dor de copii.

O mașină trecu aproape de ea, în mare viteză, stropind-o cu apa rece și murdară a unei bălți. Anna se opri și îi arătă ambele degete mijlocii, dar șoferul probabil că nici n-o observă.

O luă pe una dintre străduțele care duceau în piață și privi peste locul deschis, pustiu și pavat cu plăci de piatră, a cărui singură decorațiune era o sculptură greu de interpretat, care odată avusese culoarea cuprului, dar care acum era acoperită aproape în întregime de găinațul păsărilor.

Anna fugi până la una dintre băncile de acolo, se așeză și oftă.

Se mai simțise vreodată atât de singură?

De ce trebuise ca povestea cu Johan să ia o astfel de întorsătură? El era singurul căruia i se putea confesa, după tot ce se întâmplase. Poate că n-ar fi trebuit să-l trateze așa cum o făcuse. Dar Johan se purtase ca un smintit, iar acum părea, dacă asta era posibil, încă și mai sărit de pe fix. Toate acele mesaje pe care i le trimisese… Cât de imprudent puteai să fii? Ar fi fost mai bine dacă, în locul lui Magnus, ar fi dispărut el.

Cum era măcar posibil să simtă o asemenea furie împotriva singurilor doi bărbați cu care avusese de-a face în ultimii zece-cincisprezece ani?

Începuse să se zgribulească de frig și se hotărî să se întoarcă acasă. Când ajunse în apropierea cartierului, se opri din alergat, în ciuda frigului, și începu să meargă, pentru a-și liniști pulsul pe cele câteva sute de metri rămase. Drumul era pustiu, în afara unui bărbat cu șapcă, care își plimba câinele. Își scoase mobilul. Nu trecuse decât jumătate de oră și, slavă Domnului, vecina nu sunase și nu-i trimisese niciun mesaj. Dar venea ora prânzului și copiii trebuiau luați de acolo. Își calculase bine timpul.

Văzu că bărbatul cu câinele se oprise ceva mai încolo și se uita la ea. I se păru că avea ceva cunoscut.

— Cum stau lucrurile, de fapt? întrebă el cu o voce care suna scârțâit și uscat, ca și cum n-ar fi fost obișnuit să vorbească.

Anna înțepeni. Nu putea fi adevărat! Bărbatul din pădure era acolo, lângă casa ei. Nu putea fi o întâmplare.

Fără un cuvânt, Anna începu să alerge din nou. Picioarele îi tremurau și mușchii feței i se contractară necontrolat când trecu pe lângă el.

— Stai! strigă el. Stai!

Ea mări viteza cât putu de mult și coti pe o altă stradă. Putea să facă un ocol prin pădurica din vecini și să ajungă acasă printre tufele de mărăcini. Bărbatul nu trebuia sub nicio formă să afle unde locuia.

CAPITOLUL 39

În timp ce fotograful își strângea lucrurile, Johan auzi beep-ul telefonului. Rickard. N-ar fi putut să-l mai slăbească?

Designerul de interior îi dăduse câteva sfaturi pentru vizionarea dinaintea vânzării. Mai întâi, încă o curățenie bună, pentru că Photoshopul nu funcționa decât în mediul virtual. De asemenea, ar fi trebuit să cumpere multe ouă, pe care să le aranjeze frumos într-un castron în bucătărie. Se părea că era un detaliu estetic, dar care avea capacitatea să influențeze pozitiv vânzarea. Femeia – o tânără sub treizeci de ani, a cărei pălăvrăgeală părea să urmeze un scenariu prost repetat – continuă să sporovăiască până când Johan nu se mai putu concentra. Acum nu se mai putea gândi decât la ouă.

Ouă?

Lumea nu era ușor de înțeles.

Citea ziarul pe telefon în timp ce aștepta ca aceia care fuseseră acolo să-și împacheteze lucrurile. Piața imobiliară era volatilă în acea perioadă. E o chestiune psihologică, spuneau experții. Lumea nu mai avea așteptări în privința viitorului.

Tipic, bineînțeles, că asta trebuia să se întâmple chiar acum.

Poliția trăgea un semnal de alarmă despre un drog mortal care se vindea pe internet. Mulți tineri muriseră de la un fel de stupefiant sub formă de spray. Johan scutură din cap. Lumea înnebunea din ce în ce mai tare. În adolescența lui, cel mai mare risc de a sucomba venea de la alcoolul distilat în casă, caz în care probabilitatea de a orbi era totuși mai mare, sau de la motoretele cu care te puteai răsturna sau care erau răsturnate de vreun alt ins de aceeași vârstă căruia-i jucau hormonii în cap. În plus, acel drog era de cincizeci de ori mai puternic decât heroina.

Răsfoi mai departe și înmărmuri când dădu de fotografiile Annei, ale copiilor și ale lui Magnus.

Nu de asta avea nevoie acum.

Vestea dispariției ajunsese deci publică. Desigur, era firesc, dar părea ireal să citească asta într-un articol de ziar, parcă mai puțin verosimil chiar decât să citească despre femeia din pădure, a cărei identitate nu fusese încă stabilită. Și se gândi că Anna comisese o imprudență acceptând să i se publice fotografia. Nu se gândise la bărbatul care o văzuse la locul faptei?

În clipa aceea sună telefonul. Numele lui Roger apăruse pe ecran.

— Salut! spuse Roger. M-am întors chiar acum.

— Cum a mers? întrebă Johan.

— Mulțumitor. Pare să fi reușit. Dar de un lucru pot să fiu sigur: că tu te întorci la serviciu de luni.

— Deja?

— Bineînțeles, spuse Roger. Ne vedem, zăpăcitul naibii ce ești!

Mai veni un mesaj. Johan văzu că era tot de la Rickard, care voia să-l întâlnească. Dar Johan încerca să-l evite. Scuzele îi deveniseră tot mai elaborate.

— Vino afară! scria Rickard. Când pleacă agentul imobiliar. Te aștept în stradă.

Neobișnuit de condescendent, se gândi Johan. Nu s-ar fi mirat ca Rickard să intre direct în casă și să înceapă să bată tot felul de apropouri de față cu agentul imobiliar și cu fotograful.

Rickard voia, deci, să-l întâlnească afară. Asta însemna un singur lucru: că voia bani. Îi spusese că se temea de el, după atacul de pe ponton. Johan încercase să-i dea de înțeles că el, Rickard, îl provocase, dar bărbatul negase asta. Nu încercase decât să facă o glumă, susținea el.

După ce agentul și fotograful plecară, Johan rămase în camera de zi și încercă să se adune. Nu avea prea mulți bani. În plus, îl aștepta o mutare. Aceasta nu era chiar gratis, lucru pe care Rickard ar fi trebuit să-l înțeleagă.

Când auzi încă un beep, nu se mai uită la telefon. Ieși în hol și își puse geaca groasă de iarnă. Nu-i rămânea decât să muște din mărul cel acru și să asculte ce avea de spus ticălosul.

Rickard îl aștepta în stradă.

— Să mor io, am crezut că nu mai vii, spuse el și tuși în pumnul stâng, pe care apoi îl șterse de geacă. N-ai chef să ne mai vedem, sau ce?

Johan simți nevoia să tragă adânc aer în piept. I se părea că începe să devină de-a dreptul alergic la persoana lui Rickard.

— Trebuie să facem o plimbărică, spuse Rickard.

— Ai văzut ziarul de azi?

— Bineînțeles. Dar acum nu trebuie să ne gândim prea mult la poveste. Lucruri din astea se întâmplă tot timpul.

— Se pare că poliția lucrează la caz.

— Crezi că ne poate da în gât gagica ta? Mă cam îndoiesc.

Johan îl lăsă pe Rickard să hotărască încotro o luau. Era destul de frig și din gură le ieșea abur. Respirația grea a lui Rickard plutea în jurul lui precum ceața dintr-un film de groază.

În cele din urmă, ajunseră în curtea unei școli. Rickard scoase un pachet de țigări. Îi oferi una lui Johan, care însă refuză. Nu voia să bage în gură ceva atins de degetele unsuroase și pline de microbi ale lui Rickard. În plus, încerca să nu mai fumeze. Hotărâse asta împreună cu Anna: o singură țigară, după sex.

— Hai să ne așezăm acolo, spuse Rickard arătând spre leagănele ruginite care scârțâiau ușor în bătaia vântului.

Leagănele erau umede și reci, iar umezeala îi pătrunse lui Johan prin blugi și prin chiloți.

Nu mai era nimic de făcut, așa că Johan își luă avânt. Nu-și amintea de când nu se mai dăduse într-un leagăn. Rickard stătea nemișcat în leagănul său și fuma. Între fumuri se uita fix la jarul țigării, ca și cum acesta i-ar fi dezvăluit un secret important. Apoi îl scutură, aruncă țigara și o stinse cu talpa bocancului.

— Deci, spuse el și tuși din nou în pumn. S-a întâmplat un lucru.

— Ok.

— Și pur și simplu am nevoie de bani. Acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Johan lăsându-se pe spate în leagăn, luând viteză și privindu-și pantofii.

Dintr-o anumită poziție, picioarele lui păreau să plutească printre nori.

— N-am prea fost în apele mele după întâmplarea cu Magnus, spuse Rickard. De neînchipuit că asta mi se poate întâmpla chiar și mie.

— Continuă, spuse Johan.

Se hotărâse să n-o lungească prea mult cu Rickard, care îi găsise punctul vulnerabil, tocmai pentru că îi vorbise mai mult decât trebuia.

— Am jucat destul de mult, spuse Rickard.

— Jocuri de computer?

— Poker pe internet și din astea.

— Ok.

— Nu mi-a mers prea bine.

Johan opri leagănul. Rickard scoase încă o țigară din pachet.

— Sigur nu vrei și tu una? întrebă el.

Johan scutură din cap.

Rickard stătea aplecat în față, cu părul nespălat atârnându-i în lațe peste umeri.

— Să-mi trag una, în ce rahat m-ai băgat, spuse el, uitându-se la țigară în același fel ciudat.

— Cum adică?

— Nu mai sunt eu însumi, spuse Rickard ridicând din umeri și privindu-l furios pe Johan. Tu ce crezi? Sunt implicat într-o nenorocită de crimă.

— Nu te-a rugat nimeni, spuse Johan.

Se bucura să-l vadă pe Rickard suferind cu adevărat. Probabil că nu era chiar un psihopat, ci altceva. Ceva care poate că era mai ușor de gestionat.

— Nu-i o sumă chiar așa de mare, spuse Rickard. Cam cincizeci de mii acum. Dar am nevoie de ei în seara asta.

— Cincizeci de mii? Ce naiba, nu vezi cum arată viața mea?

Rickard se uită în altă direcție.

— Am nevoie de ei, spuse Rickard calm și cumpănit, ca și cum Johan i-ar fi pus la îndoială descoperirea științifică epocală pe care tocmai o făcuse.

— Serios? spuse Johan. Acum nu pot să-ți dau nimic. Trebuie să mă mut! Piața imobiliară e volatilă. Nu pot arunca pe fereastră cincizeci de mii.

Rickard dădu din cap. Se străduia să pară înțelegător, dar în privirea din spatele ochelarilor de pilot nu exista nimic autentic.

— Acum suntem amestecați amândoi în chestia asta, spuse Rickard. Uneori ai tu nevoie de ajutor, alteori eu. Acum, poate că o vreme o să fiu eu ăla, dar după cum văd eu lucrurile, noi doi nu avem nicio altă variantă. Trebuie să rămânem solidari.

Johan își aminti că îi spusese ceva asemănător Annei, cu puțin timp în urmă, dar i se părea că trecuseră ani de atunci.

— Să văd ce pot să fac, spuse Johan.

După ce se despărțiră, începu să-și apese tâmplele cu degetele, în timp ce se gândea la o soluție. Îi venise o idee, dar se întreba dacă era realizabilă. Trebuia să-și procure un program de protecție a computerului, pentru ca Rickard să nu poată vedea cu ce se ocupa el acolo. Totul ar fi trebuit să meargă destul de repede. Apoi trebuia să amâne plata banilor cu câteva zile, deși Rickard era atât de insistent.

CAPITOLUL 40

Vineri, 18 octombrie

Stătea în mașină, ceva mai departe de casă, sub un cer plumburiu, și aștepta.

Peter era euforic și gândurile îi fugeau mereu la întâlnirea lor. Era nespus de mulțumit de cum acționase. Îi era rușine să recunoască, dar fusese fantastic să vadă cât de teamă îi era Annei de el. Era un sentiment îmbătător de putere să știe că îi putea inspira neliniște, că avea acest ascendent asupra cuiva. Uneori simțise asta și ca profesor, când vreun elev ambițios, cu prea mare încredere în sine, încercase să facă pe grozavul, dar în final își dăduse seama că Peter era cel care punea notele.

Dar, mai presus de asta, descoperise acum că nu avea vreo satisfacție mai mare decât să supravegheze, să urmărească și să tragă concluzii.

Peter stătea deja de mult timp în mașină când o văzu pe Anna ieșind din casă cu cei doi copii și intrând la vecin. Nu-i plăcu că era îmbrăcată în haine de jogging. Se ducea să alerge? În cazul ăsta, nu puteau să se țină după ea, el și câinele, iar ea ar fi putut să pornească pe oricare dintre drumurile înguste care se deschideau, alcătuind o încrengătură complicată, de îndată ce părăseai perimetrul cartierului. În plus, de la distanță, toți alergătorii arătau la fel. Într-o vreme numai lumea care părea să aibă probleme psihice ieșea să alerge, oameni chinuiți, ale căror chipuri fuseseră parcă zămislite de propriile lor chinuri interioare și căpătaseră, mai mult sau mai puțin, trăsături bizare și contorsionate.

Dar acum era altceva. Alergătorii erau oameni bine antrenați, care luaseră în stăpânire drumeagurile de pădure și nu păreau să sufere cine știe ce.

Peter se hotărî să rămână prin zonă și să-i ofere lui Helmer o plimbare lungă de seară. Dacă patrula prin fața casei și pe drumul care ducea către ea, ar fi văzut-o pe Anna la întoarcere. Spera că nu avea să lipsească prea mult, deși multă lume alerga distanțe de maraton.

Dar ea se întoarse repede.

Și jocul începea, în sfârșit.

„The game is afoot”, cum obișnuia Sherlock Holmes să-i spună doctorului Watson.

Iar în seara aceea, el era din nou acolo.

Întâlnirea cu ea din seara precedentă îl făcea să simtă și mai multă tensiune acum, când stătea în mașină pe strada Annei și îi supraveghea casa. Nu pentru că ar fi fost protagonistul unei întâmplări ieșite din comun, dar i se părea că-i simte frica chiar până acolo, în mașina lui, unde stătea mâncând sandviciuri făcute în casă și bând cafea dintr-un termos.

Tora fusese curioasă și voise să-l urmeze, dar el îi explicase că nu se putea. Trebuia să acționeze repede.

Peter începuse să se plictisească, când o văzu pe Anna ieșind din nou cu copiii și intrând la vecini. Nu-i putea distinge fața, dar limbajul corpului îi dezvăluia stresul. Iar după ce lăsă copiii, ea începu să meargă repede în direcția lui.

Peter se culcă pe scaunul pasagerului, sperând că ea nu se va uita în mașină. Asta i-ar fi stricat toate planurile, dar, din fericire, femeia părea să se gândească la altceva. Când îndrăzni să-și ridice capul, Anna dispăruse după colț. Porni motorul și merse până la capătul străzii, temându-se să n-o piardă.

Nu avea motive să se neliniștească. Anna mergea de-a lungul străzii principale către oraș, iar el o urmă cu mașina, păstrând o distanță suficientă pentru a nu putea fi descoperit, dar pregătit să mărească viteza și s-o depășească sau să cotească pe o stradă laterală în cazul în care ea s-ar fi întors și l-ar fi văzut. Asta cerea concentrare și atenție. Îi plăcea.

De data asta, Anna nu alerga, ci mergea vorbind la telefon, iar Peter se simțea în siguranță, cel puțin pentru moment.

În dreptul unei intersecții, ea traversă strada pe trecerea de pietoni. Se uită la mașina lui Peter, dar numai în treacăt, așa cum faci atunci când vrei să treci strada și te asiguri. Peter frână și așteptă câteva clipe înainte să întoarcă și s-o urmeze pe o stradă cu blocuri de locuințe.

Anna intră într-una dintre case, după ce un bărbat cu țeasta rasă îi deschise ușa.

Din pură curiozitate, Peter opri mașina în așa fel încât să poată vedea prin fereastra de la bucătărie.

Anna și bărbatul stăteau acolo și vorbeau. Peter nu auzea, desigur, nimic, dar, judecând după gesturile lor ample, își putea da seama că era o

discuție aprinsă. Se gândea că acest bărbat putea fi un complice, pentru că, dacă Anna fusese cea care cărase cadavrul femeii în pădure, cu siguranță că avusese un ajutor.

Până una-alta, asta nu era decât o bănuială, dar merita verificată.

Pe gardul casei cineva atârnase o tăbliță care anunța o vizionare în vederea vânzării. Avea astfel posibilitatea să intre în casă și să iscodească, deși era puțin probabil să aibă norocul ca bărbatul să fie de față la vizionare. Dar asta nu-l împiedica pe Peter să meargă acolo și să-și facă o imagine despre cine era acea persoană. Abia dacă îi venea să creadă că avea o asemenea baftă. Uneori viața ținea și cu el.

Avea nevoie de un succes. Colegii nu-l mai întrebau despre caz. Nu se mai întâmpla nimic. Alunecase din nou într-un con de umbră, iar sfârșitul de săptămână devenise din nou un subiect pe care atât el, cât și ceilalți îl evitau. Că nu avea să se mai ducă la cules de ciuperci era acum cât se putea de limpede. Ar fi fost ciudat, după toată întâmplarea prin care trecuse.

Polițiștii băteau pasul pe loc și, în loc să cerceteze cazul mai departe, dădeau amenzi peste amenzi vitezomanilor, pentru a putea să raporteze cel puțin câteva infracțiuni soluționate, care să le îmbunătățească statistica. Păreau să fi renunțat. Ca și cum femeia moartă din pădure nu însemna nimic. Cum era posibil ca nimeni să nu întrebe de ea? Era din altă țară? O emigrantă sau o cerșetoare? Sau era, ca Peter, doar încă unul dintre acei oameni singuri, fără rude și fără prieteni? Dar el măcar își avea colegii. Aceștia i-ar fi observat dispariția. Femeia părea să nu aibă nici măcar atât. Doar el vedea toată această situație ca pe o nedreptate enormă și revoltătoare? Că viața unui om era atât de puțin prețuită?

Lucrurile nu mai puteau să continue așa.

Situația cerea o persoană implicată și dispusă să cerceteze. Situația cerea un Peter.

Acum cei doi păreau să se certe. Îi vedea cum gesticulează agitat.

Peter prinsese o pistă, asta era clar. Simțea o gâdilătură în stomac care îl făcea și mai euforic. Abia aștepta să-i povestească totul Torei. Tora putea să afle imediat. Colegii – mai apoi, când totul se termina. Atunci nimeni nu mai avea să-l privească ca pe o figură tragică. Avea să fie tratat cu respect.

În creier îi răsună vocea mamei, care îl avertiza că trăia periculos. Că femeia și bărbatul ras în cap poate că aveau două vieți pe conștiință, poate

că acel bărbat luase, de fapt, viața soțului Annei. O legătură oarecare trebuia să existe între ei.

„Fii prudent, Peter”, o auzi spunând.

„Știu ce fac, mamă.”

Mama ar fi trebuit să-și vadă de ale ei și să nu se mai preocupe atâta de viața lui.

CAPITOLUL 41

Sâmbătă, 19 octombrie

Magazinul alimentar era plin de lume. Siri și Sixten erau la vecini și se jucau cu copiii acestora, iar Anna profită de ocazie ca să facă niște cumpărături.

Ar fi trebuit să-și facă o listă. Acum umbla printre galantare și punea în coș mărfuri la întâmplare. Spaghete, conserve de roșii tăiate cuburi și diverse soiuri de fasole pe care copiii cu siguranță nu aveau să le mănânce. Rămase o vreme lângă raionul de mirodenii și încercă să-și aducă aminte dacă mai avea acasă sare și piper. Cel mai sigur era să cumpere. Trecu pe lângă raionul de „Produse internaționale”, care îi dădea o stare proastă, amintindu-i de lipsa ei de inspirație la gătit din ultima vreme. Ar fi trebuit să le gătească copiilor mâncare mai sănătoasă.

Dar de unde atâta energie? De unde avea lumea atâta energie?

Oamenii din jurul ei păreau atât de lipsiți de griji. Ușor indispuși și stresați, dar în niciun caz împovărați de griji. Când era vorba de probleme, Anna era sigură că juca în altă ligă, într-una proprie. În tot acel magazin enorm nu putea să mai existe cineva la fel de chinuit ca ea.

Dacă ar fi scăpat cu bine din toată istoria asta, se gândea să se apuce să ajute emigranți.

S-ar fi putut implica în problemele femeilor maltratate, care aveau nevoie de un adăpost, departe de bărbații lor.

Ar fi reînceput să demonstreze împotriva nazismului, așa cum făcuse când era tânără.

I-ar fi putut opri pe stradă pe tinerii care nu se purtau cum trebuia și ar fi încercat să-i aducă pe calea cea bună.

Ar fi avut grijă să aibă întotdeauna la ea bani lichizi ca să le dea cerșetorilor.

Ar fi încetat să mai folosească telefonul mobil când era în preajma copiilor.

Ar fi putut face o grămadă de lucruri bune pe care voise, de fapt, să le facă, dar nu avusese nici timp, nici energie pentru ele.

Dacă exista un Dumnezeu și dacă mai avea vreun dram de milă față de ea, s-ar fi străduit să devină un om mai bun. O persoană care sărea întotdeauna în ajutorul celorlalți. Așa cum fusese convinsă în adolescență că avea să fie. Dar Anna devenise ca toți ceilalți: cât se putea de izolată de suferința umană.

Apăsarea din piept devenea tot mai grea în timp ce manevra coșul de cumpărături către zona de frigidere, ca să cumpere lapte și iaurt. Respira sacadat și simțea că nu mai inspiră destul, de parcă s-ar fi sufocat încetul cu încetul.

Sixten făcuse iar în pat peste noapte și trebuise să-i facă duș, să dea la o parte salteaua și s-o spele cu detergent ca să îndepărteze mirosul, sperând că avea să se usuce până data viitoare. Apoi se culcase în camera copiilor, ca să mai prindă câteva ore de somn. Vineri, educatoarea fusese neliniștită. Sixten făcea tot mai multe crize de furie, chiar dacă asta nu era chiar atât de ciudat acum, când tatăl său dispăruse. Anna se gândea cu groază la următoarea vizită la psiholog. Să-l întâlnească pe acel individ scorțos singură, fără Magnus, era mai mult decât credea că poate să suporte.

Din fericire, Siri era mult mai stabilă decât Sixten. Dar Anna se temea că fetița își interioriza durerea și că problemele lui Sixten ocupau și spațiul care ar fi trebuit să fie al ei.

Dar lucrul cel mai rău era că Anna se simțea atât de deprimată încât nu era în stare să gestioneze provocările la care starea lui Sixten o supunea și asta se răsfrângea uneori asupra lui Siri, pe care o repezea din nimic, numai pentru că fetița putea suporta. Cu toate că știa că n-ar fi trebuit să facă asta.

Și totul din vina lui Vânt-din-Pupa. În orice caz, aproape totul.

O familie cu copii ocupa tot culoarul, blocând trecerea. Doi copii mici umblau de colo-colo, împingând niște coșulețe de cumpărături pe măsura lor, în timp ce părinții, ceva mai tineri decât Anna, stăteau și discutau despre ingredientele din rețeta unui chili vegetarian.

Nu se înțelegeau asupra unui soi de ceapă roșie.

Dumnezeule, cum ar mai fi dorit Anna să se poată înfuria din nou pe cineva pentru un lucru atât de mic ca o ceapă roșie!

Dacă existau cu adevărat mai multe dimensiuni? Dacă această posibilitate despre care vorbeau specialiștii în fizică cuantică era reală, dacă fiecare alegere conducea către încă o dimensiune, în care și celeilalte alegeri i se oferea o realitate alternativă?

În cazul acesta, înseamnă că exista o dimensiune în care Johan și Anna ar fi făcut alegerea corectă și ar fi chemat poliția și salvarea, imediat după ce o loviseră pe femeie.

Exista și o dimensiune în care relația lor luase sfârșit fără cearta din mașină și fără ca ea să-l fi lovit pe Johan.

Mai exista una, în care relația lor continua, în care ea divorțase și îi trimitea lui Johan mesaje de dragoste chiar atunci, când aștepta în magazin ca familia cu copii să se dea la o parte.

Îi era dor de el?

Da, într-un fel. Dar vineri, când se întâlniseră ca să discute despre bărbatul care o urmărea, totul se terminase cu o grămadă de reproșuri pe care el i le adusese. Johan părea pe jumătate nebun, dar ea înțelegea că avea o grămadă de probleme pe cap chiar în momentele acelea, una dintre ele, și nu cea mai mică, fiind tipul ăla, Rickard. Anna sperase că vor putea ticlui împreună un plan. Nu știa exact ce-și imaginase, în afară de faptul că trebuiau într-adevăr să se vadă. Dar nu funcționase. Nimic nu mai funcționa.

Într-o altă dimensiune, totul ar fi fost atât de bine! De ce nimerise fix în asta?

Greutatea din piept îi creștea. Probabil că așa arăta un atac de panică.

— Anna, spuse cineva în spatele ei.

Era Kaj.

— Ce faci? întrebă el și zâmbi. Te simți bine?

Anna abia reuși să se dezmeticească și să se adune.

— Mă doare capul, numai.

— Rău?

Kaj arăta îngrijorat.

— Da, destul de rău astăzi, spuse ea.

— Înțeleg că treci prin multe acum. Cu copiii, iar acum cu soțul.

Anna dădu din cap. Se simțea mișcată de atenția lui. Nu-și putea aminti când se purtase cineva ultima dată la fel de binevoitor cu ea. Acum nu știa ce să spună, de teamă să nu izbucnească în plâns de îndată ce deschidea gura.

Kaj o privi cercetător câteva secunde, apoi se apropie și o îmbrățișă.

O ținu îndelung în brațe, iar ea își lipi fața de gâtul lui. Spera să nu treacă niciun cunoscut pe acolo în clipa aceea, conștientă că acea

îmbrățișare era mai mult decât un gest de prietenie.

Kaj o mângâie pe spate în timp ce o ținea în brațe, nu pipăind-o, dar într-un fel aproape erotic.

Anna se gândi că, în clipa aceea, nu dorea nimic altceva decât ca îmbrățișarea lui să nu se mai sfârșească niciodată.

CAPITOLUL 42

Duminică, 20 octombrie

Agentul imobiliar îl sfătuise pe Johan să nu fie de față la vizionarea organizată pentru cei interesați de casă, care avea loc în duminica aceea.

Dar el voia să vadă cum merge.

Se postase pe cealaltă parte a străzii și se uita la cuplurile care intrau în casă. Unii aveau copiii cu ei, și nu era greu să-și închipuie cum se plimbau din cameră în cameră, se uitau în debarale și zâmbeau zeflemitor la vederea tapetului și a echipamentelor de bucătărie, exact așa cum făcuseră el și Märta cu ani în urmă. Își amintea de toate acele mașini de gătit și frigidere lipsite de gust pe care lumea, de obicei, înceta să le mai folosească după o săptămână. Și ei cumpăraseră astfel de lucruri.

Simțea furnicături în tot corpul. Mușchii gâtului i se contractau și trase de guler ca să poată respira mai bine. Dar nimic nu-l ajută. Se hotărî să intre.

Agenta imobiliară, o femeie blondă, pe care o recunoscu imediat drept fosta lui colegă din școala generală, unde era considerată una dintre cele mai drăguțe fete, îi aruncă o privire obosită, dar el continuă spre camera de zi.

O fată cu înfățișarea unei funcționare de bancă vorbea prea tare despre un colț de parchet în care era o pată, în timp ce un tip din sud chel, cu accent de Skåne și voce pătrunzătoare, striga ceva despre o eventuală infiltrație de umezeală. Dar acolo nu era nici urmă de umezeală.

În scurt timp, casa se umplu de păreri exagerat de negative. Acolo, înăuntru, se purta un fel de război. Nu se temea că nu aveau să existe oferte, ci doar aveau să pornească de la prețuri mult sub cel stabilit. Îi ura pe toți.

Johan intră în bucătărie, o salută din nou pe agenta imobiliară și își scrise numele pe lista celor interesați, în timp ce îi zâmbea. Se gândea că „dădea bine” dacă făcea asta. De obicei, lumea devenea mai interesată dacă cineva dorea cu tot dinadinsul să cumpere casa.

Un bărbat mai în vârstă, cu cele câteva șuvițe de păr rămase pieptănate peste chelie, se apropie de el.

— Mă întreb cine locuiește aici, spuse bărbatul.

Avea ceva ciudat în forma corpului, care era aproape triunghiular.

— Cum adică? întrebă Johan, încercând să-și ascundă iritarea care începea deja să-l cuprindă.

Bărbatul afișă un zâmbet, dar continuă să se uite grav în ochii lui. Johan întoarse primul privirea. Bărbatul trase puternic aer pe nas, atât de brusc încât pufni, dar asta nu părea să-l preocupe.

— Nu vi se pare că atmosfera e lipsită de căldură? întrebă el cu o lucire în ochi, de parcă ar fi făcut remarca în glumă, dar nu tocmai. Aproape că simți asta după miros.

— De la soluțiile pentru curățenie, probabil, spuse Johan.

— Nu, am sentimentul că aici se ascunde ceva.

Bărbatul se apropiase și mai mult de Johan. Șuvițele de păr îi erau unsuroase.

— O poți întreba pe agentă în legătură cu proprietarii, spuse Johan și rămase surprins de nonșalanța din propria voce.

În realitate, cuvintele bărbatului îl cutremuraseră atât de tare, încât simțise brusc că i se face rău.

Cum îl numise Anna pe bărbatul acela ciudat?

Vânt-din-Pupa?

Bănuia că îl are în fața lui pe cel care o urmărea pe Anna. Dar cum îl găsise pe Johan?

— E un loc care îmi dă fiori, spuse bărbatul.

— Scuză-mă, spuse Johan, dar nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Nu?

Bărbatul se apropie și mai mult. Johan tremura din tot corpul. Nu mai era nicio îndoială. Acesta era bărbatul pe care îl întâlnise Anna pe drumul de lângă pădure.

— Ar trebui să-ți iei medicamentele, spuse Johan bătându-l prietenește pe umăr.

Apoi ieși repede din casă, mirat că picioarele îi mai răspundeau la comenzi.

CAPITOLUL 43

Luni, 21 octombrie

Se făcuse, în sfârșit, douăsprezece fără un sfert. Anna și Kaj se întâlniră în fața biroului ei.

Kaj trecuse de dimineață pe la ea și o întrebase dacă vrea să ia prânzul împreună cu el. Acum mergeau pe pardoseala cenușie, de plastic, trecând pe lângă camerele de lucru ale colegilor și pe lângă toalete, unde întotdeauna mirosea vag a urină și a dezinfectant, chiar și atunci când ușile erau închise.

— Unde vrei să mergem? întrebă Kaj când ajunseră la ieșire.

— Alege tu.

— Atunci hai la o pizzerie. Trebuie să iau puțin în greutate. Dacă ți se pare că e ok.

— Nu mă deranjează greutatea ta, spuse ea.

— Dacă e ok pizza, vreau să spun.

Fusese o încercare care aducea pe departe cu o glumă.

Ea dădu din cap.

— E perfect.

Merseră pe jos până la restaurant. Kaj era înfofolit într-o geacă de iarnă mare și largă care totuși părea să nu oprească decât puțin din frigul de afară. Se zgribulea, scoțând din când în când câte o interjecție ilustrativă, iar dinții îi clănțăneau. Lângă o tutungerie, Anna tresări și se opri. Afișele ziarelor publicau portretul-robot al unei femei, cu informația că era cel al femeii găsite moartă în pădure, dar Anna nu recunoștea chipul din desen. Avusese într-adevăr o tunsoare paj, sau corpul fusese atât de descompus, încât desenatorul trebuise să ghicească?

— Probleme? întrebă Kaj.

— Nu, totul e-n regulă, răspunse ea, întorcându-și privirea de la afiș și continuând să meargă.

Ajunși la pizzerie, se așezară la o masă și așteptară mâncarea, pe care Kaj avusese inspirația s-o comande în prealabil, pentru a economisi timp. Privirea lui aluneca din când în când spre televizorul fixat pe peretele de

lângă ușă, unde se transmitea un meci. Anna îl cercetă cu atenție în timp ce el se concentrase asupra fotbalului. Obrajii îi erau, într-adevăr, scofâlciți, lucru pe care nu-l remarcase mai devreme. Cuiva care nu știa că e bolnav i s-ar fi părut, poate, bine antrenat, dar Anna vedea stigmatul morții.

Se întrebă cum arăta Kaj gol. Așa cum erau bărbații prin fotografii, sau ca sculpturile care îl înfățișau pe Isus suferind pe cruce, atât de slab încât aproape că-i puteai vedea șira spinării din față?

Un chelner veni cu două farfurii. Încerca din toate puterile să zâmbească, dar părea un efort dureros, ca și cum mușchii feței ar fi fost solicitați la maximum.

— Două *Tropicana*?

— Da, mulțumesc, spuse Kaj și se trase mai în spate pe scaun, să facă loc pe masă farfuriilor uriașe aduse de chelnerul ursuz.

— Sunt enorme, spuse Anna.

— Da, știu. Dar e ok.

— Cum te simți? întrebă ea.

Kaj tuși, apoi se șterse la gură cu un șervețel.

— Așa și așa, spuse el. Dacă chiar vrei să-ți spun adevărul.

— Vreau.

— Soția m-a părăsit. N-a mai rezistat.

— Ce?

— Nu știu, într-un fel e de înțeles, presupun. Nu eram într-o relație prea bună nici înainte, așa că, oricum, deznodământul ar fi fost același.

— Când s-a întâmplat asta?

— Astă-vară, dar n-am spus nimic la serviciu.

Cum putea cineva să-și părăsească partenerul bolnav? Era dincolo de puterea de înțelegere a Annei.

— Tot nu-mi vine să cred.

— Nu știu… Pot, totuși, s-o înțeleg, așa cum am spus. Nu e ușor. Într-un fel, sunt recunoscător că nu a fost invers, pentru că nu știu cum aș fi reacționat. Poate la fel?

— Ești prea blând cu ea.

Anna era convinsă că ea ar fi rămas alături de el. Poate că n-ar fi făcut-o dacă ar fi fost vorba despre Magnus, dar Kaj nu era Magnus.

— Mă rog, măcar sunt lăsat în pace și nu trebuie să salvez mereu aparențele. I se făcea rău de fiecare dată când veneam acasă de la un

tratament. Eram nevoit să am eu grijă de ea, ca să nu par prea bolnav.

Fără să se gândească, Anna îi luă mâinile într-ale ei. În secunda următoare se crispă. Parcă depășise o anumită limită.

— Iartă-mă, spuse ea. Eu numai… Adică… Empatizez cu tine…

Kaj izbucni în râs.

— Nu mă înțelege greșit, să nu crezi că stau acasă și plâng. În orice caz, nu tot timpul. E chiar surprinzător de plăcut. Deși știu că pentru altcineva nu e ușor de înțeles. Și nu sunt prea sigur dacă eu însumi pricep.

— Dar ai pe cineva? întrebă ea.

— Pe cineva?

— Pe cineva care să treacă pe la tine.

Anna simți cum roșește. Cuvintele îi ieșiseră pe gură parcă fără voia ei. Suna ca o ofertă?

Kaj scutură din cap și zâmbi. Văzuse probabil că ea era jenată.

— Asta îmi lipsește cu adevărat, spuse el.

Ea nu îndrăzni să-i întâlnească privirea.

— Sunt sigură că vei găsi pe cineva, zise. Ești o persoană prea bună.

— Crezi?

Anna își coborî privirea și se uită la pizza din fața ei. N-ar fi ales niciodată *Tropicana* dacă ar fi fost singură. De fapt, detesta fructele în mâncare.

— Dar tu cum te simți? întrebă Kaj. E o întrebare cel puțin la fel de relevantă. Trebuie să fii teribil de neliniștită.

— Mi-am dorit de multe ori ca Magnus să dispară. Acum a făcut-o. Iar mie mi-e rușine.

Îl privi pe Kaj drept în ochi înainte să continue.

— Dar sunt și puțin fericită.

Kaj îi strânse mâinile, le trase mai aproape de el și se aplecă încet peste masă. Ea văzu cum puloverul lui se atinge de pizza și se murdărește. Înainte ca buzele lui să i le întâlnească pe ale ei, Kaj se opri cu o expresie de nesiguranță întipărită pe chip.

— Exagerez?

Părea timid. Grija lui era emoționantă. Oare ea ar fi dat dovadă de același tact dacă ar fi fost în situația lui, trăind cu un cancer care-i putea lua oricând viața? Asta o făcu să se gândească la propria ei situație. Îi zâmbi lui Kaj cu toată căldura de care era în stare, dar nu spuse nimic, ci scutură doar

din cap. Trăiau amândoi un timp excedentar. Între ei exista o echivalență pe care el n-o cunoștea.

CAPITOLUL 44

Roger se apropie de el și îl lovi cu putere pe spate.

— Salutare, bătrâne, bine ai venit înapoi!

Johan văzu cum ceilalți colegi întorc privirile spre el. Nu i se păreau la fel de entuziasmați ca Roger. Când le întâlni ochii, nu se alese decât cu zâmbete forțate și saluturi abia perceptibile din cap. Simțea furnicături în stomac.

— E minunat să fiu aici din nou.

Vocea îi suna robotic, dar Roger părea mulțumit.

— Acum o să luăm totul de la capăt! strigă el și îi mai aplică o lovitură puternică în spate.

— Am același birou?

— Glumești? Sigur că ai același birou! spuse Roger. Ce fel de oameni crezi că suntem? Ia-ți o ceașcă de cafea și apucă-te de treabă!

Johan rămase în picioare, privindu-și colegii, care nu se mișcau. Rămăseseră pe loc și se uitau fix la el. Își drese vocea, trecu pe lângă ei, cu ochii în pământ, și se opri la automatul de cafea.

Auzi pași în spatele lui.

— Presupun că ar trebui să-ți urăm bun-venit înapoi, spuse Lena, în urma căreia venea și Sofia.

— Nu știu ce ar trebui voi să faceți, spuse Johan în timp ce punea un filtru nou în automat.

Turnă apoi două măsuri de cafea și la urmă apă. Cele două femei îl priveau tăcute.

— Ar fi frumos din partea ta să faci mai multă cafea și să nu te gândești numai la tine, îi reproșă Lena. Vreau să spun că mai există și alți oameni în biroul ăsta.

— Iertați-mă, spuse el și mai puse cafea și apă.

Dar ele nu plecau.

— Mai e ceva? întrebă Johan. Îmi pare rău, continuă el. La naiba, nu știu ce să spun mai mult.

— Niciunul dintre noi ceilalți n-ar fi fost iertat, spuse Lena. Nu înțeleg cum de te-a lăsat Roger să vii înapoi. Dar să știi un lucru, Johan: noi nu uităm.

Buzele îi tresăreau spasmodic.

— Înțeleg. Dar sper că vom putea merge mai departe, spuse el și încercă să zâmbească prietenos. Se pare că e singura variantă.

Lena scutură din cap, îi întoarse spatele și plecă. Sofia mai rămase câteva clipe.

— Erai preferatul meu la serviciu, spuse ea încet, apoi se îndepărtă, cu privirea în pământ.

Johan își luă cafeaua și se îndreptă spre biroul lui. Era gol, cu excepția computerului. Trebuia s-o ia din nou de la zero. Se autentifică, folosind parola veche, și intră pe internet. Înainte de a-și începe lucrul își luase obiceiul să facă o trecere în revistă a știrilor din ziarul local.

Portretul-robot al femeii din pădure era pe prima pagină.

Încremeni de groază, dar își reveni repede. Portretul nu putea da prea multe indicii. Arăta ca mii de alte femei suedeze, fără vreun semnalment ieșit din comun.

Dedesubt erau fotografiile Annei și ale copiilor. Știrea despre dispariția lui Magnus continua să fie fierbinte. Privirile triste ale copiilor ar fi trebuit să-l facă să simtă ceva, ceva profund și zguduitor. Era vina lui că arătau așa.

Luă o înghițitură de cafea.

Încercă să-și aducă la zi informațiile despre ultimele proiecte și despre evoluția lor. Nu trecuse mult timp de când fusese concediat, dar tot ce citea i se părea extrem de îndepărtat.

Atunci sună telefonul. Numărul era ascuns și Johan nu răspunse, dar simți o ușoară neliniște. Cu siguranță era numai un individ care voia să-i vândă ceva la telefon.

Mobilul zumzăi. Un mesaj vocal.

Se ridică, merse din nou până la automatul de cafea și sună robotul.

Era vocea unui bărbat care îl informa că lucrează la poliție și îl ruga pe Johan să-l sune cât mai repede. Îi lăsa și un număr.

Johan simți cum ceafa și maxilarele îi înțepenesc. Începu să transpire. Stomacul îi bolborosea. Scrise numărul pe un filtru de cafea, cu un pix pe care cineva îl uitase acolo.

Ce însemna cât mai repede?

De fapt, era mai bine să sune repede, ar fi dat mai puțin de bănuit.

Se îndreptă către ieșire și își puse geaca. Apoi ieși din birou și se opri în parcarea din fața clădirii firmei.

Formă numărul polițistului pe mobil, dar nu fu în stare să sune. Trebui să înceapă o numărătoare inversă de la șaizeci ca să prindă curaj.

Polițistul răspunse la al șaptelea apel. După toate aparențele, mesteca ceva, probabil gumă.

— Salut, spuse el. Mulțumesc că ai sunat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Johan. Sper că nu e ceva cu părinții mei…

— Nu, răspunse polițistul. E vorba despre o femeie găsită în pădure, lovită de o mașină, cu ceva timp în urmă. Poate ai citit prin ziare.

— Da, poate. Parcă îmi amintesc ceva.

Maxilarele i se încleștaseră într-un spasm dureros.

— Uite ce e, începu polițistul și făcu o pauză strategică. Acum avem o informație cum că te găseai în apropierea acelui loc, împreună cu o femeie care pare să aibă aceleași semnalmente cu femeia văzută la locul unde a fost găsit cadavrul. În plus, se pare că vă aflați împreună pe drumul acela, mergând spre casă. E soția ta?

— Sună foarte ciudat, spuse Johan.

Simțea că se învârte lumea cu el.

— Eu am fost pe acolo mult înainte ca femeia să fie găsită, cred. Dacă într-adevăr e vorba despre povestea aia din ziare… Și cred că am luat-o pe un drum ocolitor spre casă.

— Crezi?

Polițistul păru ceva mai interesat.

— Da.

— Avem un martor care spune că v-ar fi văzut mergând cu mașina chiar în direcția aceea, spuse polițistul. Pe tine și pe femeia care te însoțea.

— Aha.

Un martor? Cine putea fi? Oare bărbatul cu șuvițele de păr spusese ceva? Sau Rickard se săturase să tot aștepte banii?

— Am vrea să ne uităm puțin la mașina ta, doar ca să eliminăm niște variante.

— Hmm, făcu Johan. Cam greu.

— Greu?

— Am dus-o la casat.

— Ai dus-o la casat?

— Da, spuse Johan. S-a defectat și m-ar fi costat mai mult s-o repar decât să cumpăr una nouă.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Johan încercă să inventeze ceva.

— Era o crăpătură mare… În ceva care susținea…

Celălalt începu să mestece guma ceva mai repede.

— Ar fi bine să ne întâlnim, spuse polițistul.

— Dar eu n-am călcat pe nimeni cu mașina…

— Bineînțeles că nu. Și tocmai de aceea ar fi bine să excludem definitiv varianta asta.

Ceva se schimbase în tonul vocii lui. Asta era clar.

— Absolut, spuse Johan. Desigur, vă stau la dispoziție.

„Vă stau la dispoziție”? Cine mai folosea astăzi expresia asta?

— Bine, spuse polițistul. Când poți să vii?

— Cât de repede. Dar nu astăzi, din păcate. Trebuie să plec într-o delegație. Poate marți, săptămâna viitoare.

De ce spusese marți? Nu-și prelungea calvarul inutil?

Polițistul mormăi în telefon. Părea nemulțumit.

— Deci nu poți astăzi?

— Nu, e imposibil.

— Ok, atunci să spunem marți înainte de prânz.

— *Fine*.

— Ne vedem atunci. Dar dacă ce spui că ai de făcut acum se contramandează, poți oricând să mă suni.

— Așa voi face.

Convorbirea se încheie și Johan rămase un timp pe loc, în parcare, uitându-se la mașinile aliniate ale colegilor.

Ar fi putut să ia una dintre ele și să fugă spre sud, în Europa. Să trăiască sub o identitate falsă, poate să lucreze într-un bar în Budapesta – ceva de genul ăsta. Sau să treacă Mediterana și să-și caute un loc într-o țară cu legi mai permisive. Dar pentru asta avea nevoie de bani – și, în cazul ăsta, blestemata de casă trebuia vândută. Nu avea resurse suficiente pentru a-și începe viața de la zero într-un loc străin.

Porni înapoi către birou și, înainte de a intra în clădire, privi în josul străzii. Tresări când i se păru că vede o figură cunoscută în mulțime. Se

stăpâni, ezită câteva secunde, în timp ce evalua alternativele, apoi începu să traverseze strada, alergând ușor. Mașini pe care nu le văzuse frânau brusc în jurul lui, dar el nu reacționa. Ceva mai încolo, văzu persoana dispărând în mulțime. Johan continuă să alerge în direcția aceea, dar bărbatul se făcuse nevăzut. Se plimbă un timp pe trotuar înainte și înapoi, dar nu-l văzu reapărând. Acum trebuia să se adune înainte să se întoarcă la birou. Nu putea jura că fusese bărbatul cu șuvițe, dar ceva îi spunea că el era. Avea aceeași formă ciudată a corpului, în orice caz. Dar poate că nu era decât paranoic după convorbirea cu polițistul. Putea fi doar o închipuire. Orice era posibil.

Mobilul îi zumzăi în buzunarul pantalonului. Îl scoase și văzu că era Rickard.

„Ce se întâmplă?" scria Rickard. Johan vedea că Rickard tocmai îi scria un nou mesaj, care apăru imediat, cu textul pe care îl bănuia: „Am nevoie de lovele acum! Nu glumesc!"

„Se aranjează", răspunse Johan, dar nu știa cum. Oare chiar era numai o coincidență faptul că Rickard îl suna tocmai acum?

Se simțea rău. Se întrebă dacă o asemenea presiune psihică îl putea face să se îmbolnăvească de gripă. Își duse mâna la frunte. Nu avea febră. Era doar o senzație. Urcă scara încet, pentru că nu se simțea sigur pe picioare. Cum avea să reziste o zi întreagă?

În birou fu întâmpinat de figuri acre. Numai Roger se înveseli când îl văzu. Nu părea să observe picăturile de transpirație de pe fruntea lui Johan. Îl privea vesel, bătând din palme.

— Acum că s-a întors de la scurta lui treabă… strigă Roger și Johan văzu cum gura Lenei se strâmbă într-o grimasă, …putem ține, în sfârșit, ședința.

Johan își drese vocea și încercă în zadar să găsească ceva de spus. Nu putu să emită decât un fel de onomatopee care suna tărăgănat și gutural.

Roger izbucni în râs.

— Ce naiba a fost asta?

Johan încercă din nou, dar, de data asta, ceea ce îi ieși din gâtlej semăna cu sunetul unui fierăstrău de mână care tăia un buștean.

Roger încetă să mai râdă și întoarse repede capul către Lena, care își holbă ochii și își strânse buzele.

— Ok, se pare că vrei să înveselești puțin atmosfera, spuse Roger după ce își recăpătă stăpânirea de sine. E bine, biroul ăsta are nevoie de cineva care vine cu o atitudine proaspătă. Trage-ți puțin sufletul și să începem peste cinci minute.

Ce altceva putea să facă decât să dea din cap în semn că era de acord?

Se așeză la masa de lucru. Transpirația îi curgea pe spate.

Cine îl dăduse de gol? Rickard sau bărbatul acela? Erau singurele variante la care se putea gândi. Ce era în capul lui Rickard, știa. Dar ar fi trebuit să afle ceva și despre celălalt, să-și cunoască dușmanul. Poate că avea să fie, pur și simplu, nevoit să-l elimine. Johan se gândi ce gest simbolic ar fi fost să-l lase în pădure, în același loc în care fusese găsit cadavrul femeii.

Cine ar mai fi căutat acolo acum?

— La ce tot visezi cu ochii deschiși? N-ai de gând să te apuci de lucru? Avem o grămadă, spuse Lena de la locul ei. Mai ales după tot ce ne-ai făcut.

Părea mulțumită de propriul sarcasm.

Johan încercă să-și amintească de ce ar fi trebuit să se ocupe, mai precis.

— Ce e de făcut, mai exact? întrebă el după o tăcere iritantă, în timpul căreia luptă să-și recapete darul vorbirii.

— Dumnezeule mare! izbucni ea și rămase cu gura căscată. Asta le întrece pe toate.

Ceilalți colegi începură să se foiască, scaunele de birou scârțâiau și se mișcau înainte și înapoi.

— Bine, dar totuși ce e? întrebă Johan.

Începea să se enerveze. Mai întâi faza cu bărbatul, iar acum Lena. Erau conspirații împotriva lui în toate ungherele.

Lena făcu o mină greu de tălmăcit. Își țuguiase buzele și rămase așa. Numai gândul că ar săruta buzele acelea îi întorcea stomacul pe dos.

— O zi, Johan, spuse Lena. Nu poți nici măcar să-ți amintești ce ai de făcut după o singură zi. Ce s-a întâmplat cu tine? Tu, care ar trebui să ai cea mai bună memorie dintre noi toți.

El oftă și ridică din umeri. Dar asta o înfurie și mai tare pe Lena.

— Ce dracu', Johan! Ți s-a dat încă o șansă. Iar tu vii aici și nu-ți pasă de nimic! Cu toate neajunsurile pe care i le-ai adus firmei. Au fost

concediați oameni din cauza ta!

— Nu e numai vina mea, spuse Johan privindu-și pantofii.

— Dar cui mai e? întrebă Lena izbucnind în râs, ca și cum Johan ar fi spus o glumă absurdă.

— Da, n-am fost numai eu, insistă el încercând să pară sigur. Nu numai eu am stat în spatele acelei propuneri.

— Ba da, Johan. Întâlnirea cu clientul a fost o catastrofa din cauza ta și a nimănui altcuiva.

Johan înghiți în sec și încercă să se stăpânească. Cearta cu Lena era picătura care umplea paharul. De ce nu putea lumea să-l lase în pace?

— Johan, ai de gând să-mi răspunzi?

— La ce?

— La nenorocita mea de întrebare, fir-ar să fie! A cui a mai fost vina?

— Haide, încetează!

— A cui a mai fost vina?

Lena părea să fie încurajată de tăcerea colegilor, pe care chiar și Johan o interpreta, în cel mai bun caz, ca pe o aprobare tacită, diplomatică.

— A cui a mai fost vina? întrebă Lena din nou.

Johan ridică din umeri.

— Termină, spuse el.

— Johan, la naiba…, spuse Lena cu voce obosită. Răspunde!

Ceva mai încolo, la biroul lui, Roger părea ocupat să citească ceva pe monitor, dar obrajii îi erau mai roșii decât de obicei și se putea vedea că transpira pe la tâmple. Avea o figură mâhnită.

Lena se ridică.

— Johan, ai putea să ne explici și nouă cum poți să vii înapoi și să nu-ți pese nici cât negru sub unghie de ce trebuie să facem aici? Am scris un raport lung ca să te ajut să revii acolo unde ai lăsat lucrurile. Nici măcar nu l-ai citit?

— Ba da, sigur că l-am citit. Sunt doar puțin obosit, spuse el.

— Să-mi trag una, ești incredibil!

— Termină, Lena, spuse el.

Dar ea continuă să boscorodească despre inconștiența lui, despre cât de incredibil era că Roger îl primise înapoi și îi dăduse o nouă șansă, cum poate chiar mai incredibil era faptul că Johan nu înțelegea că nu merita această șansă și că nu se comporta cum se așteptaseră cu toții. Cu fiecare

cuvânt, lui Johan îi era tot mai greu să respire. Toate acele acuzații, convorbirea cu poliția și mesajele lui Rickard deveniseră un amestec de nenorociri. Aștepta ca Lena să tacă, dar ea nu dădea semne că ar vrea să se oprească.

Atunci se ridică și azvârli ceașca de cafea în biroul ei. Cioburile se împrăștiară în toate direcțiile.

Reacția îl șocă până și pe el.

Lena îngheță, își holbă ochii și trase de câteva ori adânc aer în piept. Dar nu părea să fi fost atinsă de vreun ciob.

Apoi începu să plângă. Bineînțeles. Johan nu știa ce ar fi trebuit să facă. Dar Lena mersese prea departe. Îl provocase.

— Nu te mai lega de mine, fir-ar să fie, spuse el încet.

Lena se întoarse către Roger, cu lacrimile curgându-i pe obraji, dar fără să rostească niciun cuvânt. Șeful îl privi pe Johan.

— Ar trebui să te duci acasă, Johan, zise el.

Johan dădu din cap și își închise computerul. Se ridică, își luă geaca și ieși. Auzi în spate sughițurile Lenei.

Călătoria cu trenul de navetă i se păru nesfârșită. Se ura. Și îi ura și pe toți ceilalți. Studenții care flecăreau și pensionarii care foșneau ziarele îl aduceau în pragul nebuniei doar pentru că păreau atât de lipsiți de griji.

Ajunse în stația la care trebuia să coboare și începu să meargă fără nicio țintă în direcția pieței mari, apoi o luă spre apă. Acolo rămase o oră cu capul în mâini și cu respirația tăiată. Angoasa și frica trecuseră de granița până la care ar fi fost gestionabile. Dacă gândul n-ar fi fost atât de cumplit, și-ar fi luat viața. Numai de-ar fi existat o modalitate garantată, fără durere! Ar fi luat-o serios în calcul. Dar îi era prea teamă. Dacă ar fi existat vreo șansă să iasă din impas, ar fi acceptat-o.

În cele din urmă simți că îi era frig și hotărî să meargă acasă. Într-o casă goală.

Când trecu pe lângă pizzerie, se uită pe fereastră.

Anna era acolo.

Ținea mâinile altui bărbat și avea pe față zâmbetul pe care obișnuia să i-l adreseze lui pe vremea când încă mai erau convinși că viitorul le aparținea.

Anna întâlnise un alt bărbat!

După tot ce se întâmplase, întâlnise un alt bărbat!

Cum putea să arate atât de fericită?

Cum putea ea să arate atât de fericită, când el se simțea așa cum se simțea?

Se sprijini de fereastră, fără să-i pese că l-ar fi putut observa. Voia, în primul rând, să vadă cine era cel cu care fusese înlocuit. Din păcate, acesta stătea cu spatele, dar Johan observă o altă cunoștință. Ceva mai încolo, în local, stătea bărbatul cu șuvițele pieptănate peste chelie. Își pusese geaca pe scaunul de lângă el și ținea în față un ziar deschis, care îl ascundea de Anna. Dar, din unghiul în care stătea, Johan îl recunoscuse imediat.

Avea în față o pizza de care părea să nu se fi atins. În plus, era limpede că nu citea ziarul. Chiar și atunci când dădea pagina, atenția îi era îndreptată spre Anna. Cu certitudine, ea nu-l observase. Avea ochi numai pentru noul bărbat din fața ei, oricine ar fi fost acesta.

CAPITOLUL 45

În drum spre casă, Anna fluiera ușor. Reușise să uite pentru câteva clipe de toate grijile care o împovărau. Kaj era o nouă șansă la fericire. Faptul că nu știa sigur dacă avea să moară sau nu era, într-un fel, perfect – în clipa aceea nu putea gândi mai departe de câteva luni. Birgitta urma să-i ducă pe copii la o plimbare de înviorare la mall, iar soarele se strecura printre nori. Mai existau și clipe luminoase în viața ei.

Chiar înainte să ajungă la poartă îi sună telefonul.

Era Johan.

După voce părea că e undeva afară și că merge în ritm alert. Gâfâia și vorbea sacadat. Și era furios.

— Trebuie să vorbim, concluzionă el.

Ea nu izbutise să urmărească tot șuvoiul de propoziții, dar înțelese că era vorba despre Vânt-din-Pupa, care, se părea, o urmărise. Exact așa cum bănuise el. Johan ținuse să sublinieze că aflase asta întâmplător, nu pentru că ar fi urmărit-o pe Anna. Nu. Era pe stradă și o văzuse într-un restaurant – cu noul ei iubit. Era imposibil să nu-ți dai seama de tonul acuzator. Anna nu comentă, ci așteptă până deschise ușa și intră în casă înainte să răspundă, mai mult monosilabic și vag.

— Trebuie să trec pe la tine, spuse Johan. Trebuie să vorbim despre asta. Și mai sunt două lucruri.

— Nu va părea suspect? întrebă Anna. Poate ar fi mai bine să nu-l lăsăm pe individul acela să ne vadă din nou împreună.

— La naiba, ce importanță crezi că mai are? Știe deja tot. Știe. Despre asta trebuie să vorbim.

— Nu chiar acum, spuse Anna și închise.

Anna nu voia să-l întâlnească pe Johan. Tot ce dorea de la el era s-o lase în pace. Poate ar fi putut să-l caute singură pe Vânt-din-Pupa, să-l implore, să plângă puțin, să-i vorbească despre copii. Poate că i-ar fi descoperit o latură umană. Poate că era o variantă. Poate că nu voia decât bani. Ar fi putut face un împrumut. Poate că Vânt-din-Pupa avea un motiv clar pentru care nu fusese încă la poliție.

Intră în casă, se întinse pe canapea și încercă să-și mute gândurile la ceva mai plăcut. Cel mai bine era să se gândească la Kaj.

Din telefon se auzi un cling. Un mesaj scris. Johan scria că pornise spre ea, chiar dacă îl refuzase.

Anna trase o înjurătură în gând și se ridică în capul oaselor.

Peste puțin timp se auzi un ciocănit la ușă. Johan era acolo, cu ochii dilatați și o privire sălbatică.

— Nu l-am văzut pe drumul încoace, spuse el într-un ușor falset.

— Atunci intră, spuse Anna, cu o senzație de neplăcere și neascultându-și intuiția, care-i spunea că nu era bine ce făcea.

Dar o împotrivire n-ar fi avut niciun efect. Johan intrase și trecuse deja repede pe lângă ea, lăsând urme de noroi, care acum se întindeau pe toată pardoseala holului și ajungeau până în bucătărie. Johan se așeză la masă.

— E nasol ce se-ntâmplă, spuse el.

— Știu. Ce facem?

— Mai e ceva. Astăzi m-au sunat de la poliție.

— Nu vreau nici măcar să aud așa ceva…

Anna se gândi să-și pună mâinile la urechi și să iasă din bucătărie. Cu puțin timp în urmă totul părea să se fi aranjat. Iar acum era amestecată poliția.

— Cineva le-a vândut un pont despre noi, spuse Johan și chicoti isteric. Ori boșorogul ăla blestemat, ori nenorocitul de Rickard. Altfel – cine? Mai știe cineva? Te-au sunat și pe tine?

— Nu, răspunse ea.

— Atunci de ce numai pe mine? Moșul te urmărește pe tine. De ce poliția m-a sunat numai pe mine?

— Nu știu, zise ea și se așeză pe un scaun de bucătărie. Te-au întrebat ceva despre mine?

— N-au spus decât că am fost văzut în compania unei femei care corespundea unor anumite semnalmente.

Era o veste bună că nu știau cine era femeia. Sau știau?

Johan chicoti din nou. Altădată îl putea citi ca pe o carte deschisă. Un clișeu, se gândi ea, dar era adevărat. El nu reușise niciodată să-i ascundă ceva, până la accident. Episodul respectiv și tot ce se întâmplase după aceea deschiseseră în el cotloane noi, nebănuite până atunci. Johan se schimbase

mult. Mai mult decât ea. Dar și el era complet singur. Simți cum se întristează gândindu-se la situația în care se zbătea el.

— Ce naiba facem? întrebă Johan.

Anna scutură din cap. Nu era nimic de făcut, de fapt. Se bucura că poliția n-o sunase și pe ea, dar asta nu era, probabil, decât o chestiune de timp. Johan plătise camera de hotel. Mașina implicată fusese a lui. El era singurul care lăsase urme. Dar cum rămânea cu telefonul ei mobil? Conținutul lui putea fi detectat.

— Mașina ai dat-o la casat, nu-i așa? întrebă ea.

— Da, și asta i s-a părut suspect nenorocitului de polițist.

— Bineînțeles, dar dacă mașina nu mai există, le va fi mai greu să dovedească ceva. Doar n-au nicio dovadă. Nu au decât dovezi circumstanțiale, sau cum s-or fi numind.

Încerca să se convingă pe sine la fel de mult ca și pe Johan.

— Dar cine ne-a văzut plecând de-acolo? întrebă Johan.

— Poate că nimeni. Nu știm ce informații are martorul, de fapt, zise ea, impresionată de cât de liniștită părea.

— Nu văd decât o ieșire din chestia asta.

— Ce ieșire?

— N-o să-ți placă, spuse Johan.

Se ridică și începu să meargă înainte și înapoi prin bucătărie.

— Încearcă.

— Nu cred că avem altă soluție decât să-l omorâm pe boșorog, spuse el.

Anna izbucni în râs, dar înțelese că Johan vorbea serios.

— *Well*, nu putem aranja un nou accident, zise ea. Deci, cum am putea face asta?

Johan se aplecă peste aragaz. Anna oftă, se apropie de el, îl înconjură cu brațul drept și își lăsă capul pe umărul lui. Spera că asta o să-l calmeze, că o să-l facă să cedeze puțin – deși o văzuse împreună cu Kaj. I se părea strategic să dea dovadă de afecțiune. În plus, era plăcut. Era, totuși, Johan, oricât de mult s-ar fi îndepărtat unul de celălalt. În orice caz, ea nu-l ura. Simțea iritare, furie, dezamăgire, durere, dar nu ură. Îi era milă de el.

El nu făcu niciun gest s-o îndepărteze.

— Și atunci? întrebă ea.

— Îl drogăm cu ceva gen Fentanyl, spuse Johan, înveselindu-se brusc, ca și cum ar fi descoperit soluția ideală. Trebuie numai să-l găsim. Apoi îl invităm la cafea sub pretextul unei discuții și îi turnăm drogul în cafea.

Ea începu să râdă. Ce idee! Care, colac peste pupăză, mai venea și de la Johan! Fentanyl? De unde o mai scosese și pe asta?

— Dar cadavrul? întrebă ea ca să vadă ce mai era Johan în stare să inventeze.

Această fantezie i se părea Annei mai degrabă amuzantă decât înfricoșătoare. Johan era atât de convingător, dar într-un fel nostim.

— Putem oricând să-l lăsăm într-o pădure, zise el.

Răspunsul acela nu era la fel de nostim. Îi trezea imagini dureroase.

— Și mai e și Rickard, spuse Anna.

— Nu-i nicio problemă. Te asigur. O să rezolv și asta.

Avea o notă de veselie în voce, de parcă tocmai o ajutase să repare aragazul, iar acum era mândru de îndemânarea lui.

— Poate că boșorogul a vorbit cu cineva, zise ea. Nu știm nimic despre el.

— În cazul ăsta poate că noul tău prieten ți-ar putea da un alibi?

Vocea lui Johan căpătă un ton întunecat, pe care ea nu știu cum să-l interpreteze. Cel mai înțelept era să nu spună nimic, așa că rămase tăcută, încercând să găsească alt subiect de discuție, dar simți că roșise. Îi dădu drumul din brațe și se retrase.

— Până la urmă, acum am putea repara totul între noi, zise el. De ce nu? Magnus a dispărut. Doar ne simțeam atât de bine împreună!

— Nu se poate, spuse ea. Nu pot.

— De ce?

— S-au întâmplat prea multe. Nu cred că pot să mă întorc la ce a fost. Simt că n-aș putea.

— Și ce găsești atât de fantastic la el?

Anna trebui să se gândească înainte de a răspunde. Ce îl făcea pe Kaj atât de atrăgător? Și ce putea spune ca să-l facă pe Johan să se simtă mai bine? O parte din adevăr era că Johan îi amintea de cea mai mare greșeală din viața ei. Că el se confunda atât de mult cu imaginea femeii din pădure, încât nu-l mai putea vedea fără ca amintirile s-o copleșească. Kaj, dimpotrivă, era numai căldură, și ea era impresionată de cât de stoic își suporta soarta. Și era un bărbat frumos. Chiar foarte frumos.

În plus, Kaj ar fi fost în stare să înțeleagă dacă ar fi fost nevoit să se retragă, în cazul în care Magnus se întorcea. Johan n-ar fi făcut-o. Simplul gând la Magnus o neliniștea. Nu știa dacă trăia sau murise, iar asta o chinuia. Într-o bună zi putea să se trezească cu el la ușă – și ce avea să se întâmple atunci? Copiii și-ar fi recăpătat, bineînțeles, tatăl, dar ce-ar fi însemnat asta pentru ea?

— Kaj nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, spuse Anna. Despre asta e vorba, printre altele.

Johan își coborî privirea.

— O să plec acum, zise el și începu să meargă către ușă.

Anna îl urmă repede și încuie în urma lui. Încercă clanța de două ori, să fie sigură că ușa nu se putea deschide.

Rămase un timp cu spatele rezemat de ușă și cu fața în palme. Vizita lui Johan o marcase mai mult decât își închipuia. Empatiza cu el, dar se întreba dacă discuția despre Fentanyl fusese o glumă sau un plan cât se poate de serios. Oare îl influențase în vreun fel prin faptul că îi cântase în strună?

CAPITOLUL 46

Marți, 22 octombrie

Să părea că nu e deloc ușor să faci un Adho Mukha Svanasana. Johan așternuse un covoraș galben cu verde, moștenit de undeva, în fața computerului din camera de zi. Acum încerca s-o imite pe antrenoarea americană de yoga de pe Youtube, dar se simțea prea țeapăn pentru poziția aceea fundamentală. Cum îți puteai ține picioarele așa de drepte?

Dar americanca era minunată. Johan simțea o căldură interioară plăcută când ea venea cu laude sau făcea câte o glumă nevinovată. Filmul era de acum trei ani, dar el o simțea prezentă acolo, cu el, în camera de zi. Erau perfect sincronizați.

Întâlnirea cu Anna, din seara precedentă, trezise ceva în el. Speranță era un cuvânt prea îndrăzneț, dar voia să lupte s-o recâștige. Dacă ar fi reușit, asta ar fi însemnat că putea să renunțe la băutură și să iasă din depresie.

După ce ședința de yoga se termină, iar el își împreună palmele la piept și șopti un *namaste*, nu mai simți decât deșertăciune și tristețe. Dar era prea obosit să înceapă încă o ședință. Dusese deja la bun sfârșit trei variante de câte douăzeci de minute și se temea să nu facă o întindere musculară sau să se accidenteze în alt fel.

Închise computerul, se așeză pe podea și se uită în telefon.

Niciun mesaj.

Îi scrise un sms Märtei și îi povesti că se apucase de yoga și că acesta era un lucru bun. Îl citi de două ori înainte să i-l trimită. Da, suna prietenesc și perfect acceptabil. Nu-i mai trimisese de mult ceva atât de neutru.

Era ciudat. Fuseseră împreună mai mult de un deceniu. Totuși, amândoi reușiseră să se detașeze unul de celălalt în aceeași clipă în care luaseră hotărârea să se despartă.

O întrebă ce mai face, dacă întâlnise deja pe cineva.

Din telefon veni un zumzăit. Märta îi răspunsese. În fine, răspuns era un fel de a spune. Îi trimisese un like și apoi două emoticoane. Unul

zâmbea iar celălalt își împreuna palmele într-un gest de recunoștință. Înțelegea acel simbol mai bine acum.

Trimise un like la emoticoanele Märtei și lăsă telefonul deoparte.

Îi era foame. Intră în bucătărie și luă budinca cu conținut ridicat de proteine pe care o cumpărase de la magazin. Dacă voiai să fii în formă, trebuia să faci sacrificii.

După ce mâncă amestecul cu consistență indefinită și gust sintetic de căpșuni, se opri în fața oglinzii. Știa că nu putea să obțină vreun rezultat după numai o zi, dar ceea ce vedea reuși să-l dezamăgească. Nu mai era cel din urmă cu două luni.

Johan nu învățase niciodată diferența dintre dopamine și endorfine, dar acum se simțea înviorat și plin de energie după ședința de yoga. Era pregătit să găsească soluții pentru toate problemele.

Își aduse laptopul și deschise programul care îl ajuta să rămână anonim pe internet. După aceea se uită pe câteva forumuri până găsi informații despre pagina pe care o căuta.

Era fantastic câte lucruri puteai găsi și comanda fără ca poliția să poată interveni.

Îi venise ideea asta în bucătăria Annei, de parcă ea l-ar fi inspirat. Avusese o revelație. În sfârșit, vedea o cale de ieșire. O cale de ieșire care nu era nici măcar costisitoare. Se gândise la două mii de coroane, dar acum vedea că nu avea să-l coste mai mult de două sute. De fapt, lucrul ăsta era profund revoltător, dar în situația lui de acum ar fi fost ridicol să se plângă.

Confirmă comanda și plăti.

Trebuia să sărbătorească. Poate cu un pahar de vin? Numai unul?

Gândurile îi fură întrerupte de câteva bătăi puternice în ușă.

Rămase complet nemișcat și închise laptopul.

Putea fi văzut de acolo, de unde stătea? Dacă persoana care bătuse s-ar fi uitat pe fereastra de la bucătărie, Johan n-ar fi putut să fugă pe scară și să se ascundă la etaj fără să fie văzut. Dar dacă persoana ar fi ocolit casa și ar fi intrat prin spate, Johan s-ar fi aflat ca într-un acvariu. Nu mai exista nicio mobilă în spatele căreia să se ascundă.

Din telefonul mobil se auzi sunetul care anunța că primise un nou mesaj.

Era de la Rickard, care îi explica că era mai mult decât nervos. Că Johan trebuia să-i dea drumul în casă. Dar nu, Johan nu se gândea să facă

asta. Rickard trebuia să aștepte.

Îi răspunse că era pe cale să rezolve problema, dar nu preciză și în ce fel.

Nu mai primi niciun răspuns.

CAPITOLUL 47

Dacă exista vreun lucru pe care Anna și-ar fi dorit să-l simtă chiar atunci, acela ar fi fost interesul constant de a vedea din nou Frozen. Stătea pe canapea, cu Siri de o parte și Sixten de cealaltă, și încerca să se bucure de clipa aceea minunată, în care toți trei erau împreună și se simțeau bine. Dar simțea un gol în stomac de fiecare dată când trebuia să se prefacă plăcut surprinsă atunci când Sixten, așa cum făcea întotdeauna, striga „o cheamă ca pe tine, mama!" de îndată ce surioara cea roșcovană și năzdrăvană apărea pe ecran.

Totuși, era incredibil că stătea acolo, cu ei. În chip destul de ciudat, își găsise deja un fel de fericire în dispariția lui Magnus. Chiar dacă era mereu în tensiune, așteptându-se ca dintr-o clipă în alta poliția să sune la ușă sau ca el să apară, existau clipe ca acelea, în care viața n-ar fi putut fi mai bună.

Viața de mamă singură era al naibii de anevoioasă, dar însemna și că se apropia mult de copii. Putea să facă abstracție de propriile griji atunci când ei voiau ceva. Gândurile lor, dorințele, jocurile și micile ciondăneli deveneau refugii pline de viață, în care nu mai era loc pentru angoase și regrete. Trebuia să-i recunoască lui Magnus măcar meritul de-a o fi ajutat să aibă acești doi copii minunați. Chiar dacă el poate că nu-și dădea seama de asta.

Anna începu să plângă ușor.

— Ești supărată? întrebă Sixten, așezându-se în genunchi în față ei și îmbrățișând-o.

Siri puse filmul pe pauză. Apoi se mută și ea mai aproape și începu să se joace cu părul Annei, așa cum obișnuia să facă la culcare.

— Ce e, mama? întrebă ea.

— E atât de bine cu voi! spuse Anna ștergându-și o lacrimă din colțul ochiului.

Cum de îi trecuse vreodată prin minte că ar fi putut sta fără ei la fiecare două săptămâni, dacă s-ar fi despărțit de Magnus?

După film urmă cina. Copiii își mâncară sandviciurile. Spălatul pe dinți decurse fără proteste, merseră cuminți la toaletă și apoi se culcară lângă ea, în patul mare. Le citi două capitole din cartea de seară, făcând

eforturi să nu adoarmă. Siri observă că Anna părea obosită, și asta era adevărat. La un moment dat Anna tresări și văzu că-și pierduse concentrarea atât de mult, încât nu-și mai amintea nimic din ultimele pagini pe care le citise.

În cele din urmă, copiii adormiră. Avea acum câteva clipe pentru ea însăși.

Se ridică încet din pat și coborî la parter. Umplu unul dintre paharele cele frumoase cu vinul roșu pe care i-l trimiseseră Fredde și Charlotta alături de un buchet de flori, după dispariția lui Magnus, în semn de afecțiune. Îi recomandaseră să-l bea la trufe.

Luă paharul cu ea și se așeză pe canapea. Începu să se uite la un serial englezesc despre o fată plină de umor care, în ciuda unei enorme ingeniozități, nu făcea decât s-o dea tot timpul în bară.

I se făcu repede somn și nu rezistă să vadă decât un episod înainte să simtă nevoia să urce în dormitor și să se culce. Intră mai întâi în bucătărie și lăsă paharul gol în chiuvetă.

Atunci auzi un ciocănit în pervaz.

Tresări și inima începu să-i bată repede. Nu îndrăznea să-și ridice privirea, dar ciocănitul se auzi din nou, mai insistent de data asta.

În fața ferestrei stătea un bărbat înalt și bine făcut, îmbrăcat într-o geacă cu glugă. Capul îi era acoperit și Anna nu-i putea distinge trăsăturile feței, dar se vedea că zâmbește. Bărbatul ridică mâna într-un salut.

Anna îl salută și ea. Nu știa ce altceva ar fi putut să facă.

Bărbatul arătă spre ușă iar ea dădu din cap. Se simțea ca teleghidată în timp ce mergea spre ușă, ca într-o hipnoză. Oare era vreun polițist? Un ucigaș în serie? Un nebun? Ce să caute la ora aia din noapte un individ cu gluga trasă pe cap la ea acasă?

Cu toate astea, deschise ușa.

— Bună! spuse bărbatul. Pe tine chiar că trebuia să te întâlnesc.

Se strecură pe lângă ea și intră în hol. Acolo își scoase gluga și lăsă la vedere un păr cârlionțat, care părea tuns de un amator. Purta ochelari cu rame nu prea curate, tip aviator, și avea o piele gălbejită care reușea performanța de a fi atât grasă cât și descuamată.

— E destul de frig la ora asta. Ai cafea sau altceva?

Avea o privire agitată, care te neliniștea. Probabil era drogat.

Anna era mai mult șocată decât furioasă de vizita inopinată și nu era în stare decât să dea din cap.

— Atunci prefer cafea, spuse el.

Anna intră în bucătărie. Bărbatul o urmă și se așeză la masă, în timp ce ea se apucase să-i facă o cafea.

— Minunat, spuse el când ea îi puse ceașca în față.

— Cine ești? întrebă Anna, dar bănuia că știe deja răspunsul.

— Scuză-mă. Rickard e numele meu, spuse el îndreptându-și privirea isterică spre ea.

Ar fi trebuit să-și dea seama, dacă se gândea la descrierea făcută de Johan vecinului său, dar nu se gândise niciodată că acesta ar fi putut să-i apară la ușă.

— Avem un prieten comun, spuse Rickard sorbind sonor din ceașcă.

Ochii i se măriră și el scoase câteva sunete care sugerau durerea.

— Ah, ce fierbinte e! strigă el.

— Da, am făcut-o adineauri.

— Dar e neobișnuit de fierbinte. Aproape că-mi vine să cred că vrei să-mi faci rău.

Pufni puțin pe nas când spuse ultimele cuvinte, dar Anna se prefăcu să nu observe. Nu voia să stea la glume cu Rickard.

— Cafeaua e fierbinte la început, spuse ea. N-are nicio legătură cu ce vreau sau nu vreau eu.

— Ar trebui să-ți cumperi un filtru nou, în cazul ăsta.

Anna ridică din umeri.

— Acum nu e pe lista priorităților, zise ea.

Rickard zâmbi larg, se lăsă pe spătarul scaunului, își întinse picioarele și își încrucișă brațele pe abdomen.

— Atunci care sunt prioritățile tale, dacă-mi dai voie să întreb?

— Nu te privește.

— Sunt doar curios. Așa sunt eu.

Era enervant că nu știa ce să simtă. Își dăduse seama doar că ar fi făcut orice ca să-i șteargă zâmbetul acela zeflemitor de pe figură.

— Ok, spuse Rickard când înțelese că ea nu voia să răspundă. Avem o cunoștința comună, așa cum ți-am spus.

— E un oraș mic, zise ea.

— Da, cu siguranță nu e destul de mare, aici sunt de-acord cu tine, spuse Rickard izbucnind într-un râs isteric.

— Îmi pare rău, dar am copiii aici, spuse ea. Poate putem vorbi în altă zi.

— Dar chiar acum i-ai culcat. Dorm acolo sus, nu-i așa?

Rickard făcu un semn cu capul către etaj.

— Nu dorm chiar atât de profund, zise Anna.

— Ok, atunci hai să nu ne mai fofilăm. Am probleme cu prietenul nostru comun.

— Ok.

— Da, s-ar putea spune că îmi datorează bani, continuă el mutându-și privirea pentru prima dată.

Subiectul părea incomod chiar și pentru el.

— Și aș dori să-i explice cineva că ar fi bine să-și plătească datoria acum. Ai putea face asta pentru mine?

— De ce? întrebă Anna.

— Îl cunoști pe Johan, spuse el. E un băiat tare bun, de fapt. Și destul de deschis.

Rickard zâmbi din nou.

— Ok.

Anna încerca să pară calmă, dar era evident că făcea eforturi. Ce voia individul de la ea?

— Anna, începu el. Știu totul, absolut totul. Și poate chiar ceva mai mult decât știi tu.

Anna înlemni. Până acum, cel puțin, oricât de neliniștită fusese, Rickard nu reprezentase pentru ea decât o figură imaginară, inventată de Johan. În realitate, individul era mai neplăcut și mai dezagreabil decât îi povestise Johan.

— Nu știu ce crezi că știi, spuse Anna.

— Știu totul despre micul vostru incident. Asta ca să-ți dau numai un exemplu.

— Ok.

— Și cred că am mai mult decât doar bănuieli în legătură cu ce i s-a întâmplat soțului tău.

Anna înghiți în sec. Oare chiar voia să afle? Da, voia, bineînțeles, în forul ei interior. Dar nu voia să audă asta de la Rickard.

— Atunci poate că ar fi mai bine să vorbești cu poliția despre asta, spuse Anna.

Rickard izbucni într-un râs zgomotos. Prea zgomotos.

— Da, poate că ar fi mai bine. Și poate că o voi face. Dar, în cazul ăsta, lucrurile se vor complica pentru tine și pentru prietenul nostru comun. Se vor ivi o grămadă de încurcături, de fapt. Cred că incidentul despre care vorbeam ar cădea pe un plan secundar și ar începe să fie privit în alt context.

Ea încerca să deslușească ce voia Rickard să spună printre rânduri. Era Johan amestecat în vreun fel în dispariția lui Magnus? Asta insinua Rickard, după cum îi interpreta ea spusele.

În noaptea în care Magnus dispăruse, nu era imposibil ca el să se fi dus la Johan. La asta se gândise și ea. Iar Magnus era turbat, judecând după cum se purtase cu ea. Dacă s-ar fi dus la Johan, cine știe cum s-ar fi putut încheia seara aceea. Amintirea îi provoca durere. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri s-o uite, dar noaptea se mai trezea uneori din coșmaruri în care se făcea că cineva o sufocă.

— Și ce vrei? întrebă ea.

— N-are sens să intrăm acum în detalii inutile. Dar, dacă vrei să știi mai mult, sau doar să vorbim, îți stau, bineînțeles, la dispoziție.

Din nou zâmbetul acela superior. Anna nu înțelegea cum poate cineva să ajungă în halul ăsta.

— Oricum, nu vreau să te mai rețin cu lucruri neimportante ca, de exemplu, ce i s-a întâmplat soțului tău – sau, mai bine zis, fostului tău soț. Mă gândeam doar că Johan are, poate, nevoie de ajutorul tău. Că, într-un fel, purtați o vină comună și ați vrea să plătiți ca să scăpați de ea. M-am gândit că poate îl cauți pe Johan și încercați să rezolvați chestia asta împreună. Se pare că trece printr-o perioadă proastă, dar nu e singurul. Suntem mulți pe lumea asta care trecem printr-o perioadă proastă. Foarte mulți.

De la etaj se auzi plânsul lui Sixten, iar Siri începu s-o strige pe Anna.

La naiba! Anna îl privi rugător pe Rickard, dar acesta nu reacționă. Dimpotrivă, arăta ca și cum totul i se părea nespus de interesant. Se uită spre scară cu o privire în care Anna citi cu groază nerăbdare.

— Trebuie să rezolv asta, îi spuse Anna.

El ridică din sprâncene în spatele ochelarilor cu rame-aviator.

— Mama, Sixten a făcut pipi pe el! strigă Siri. Mama, vino!

— Hopa, se pare că ai o problemă! spuse Rickard pufnind ironic.

— Vin acum! strigă Anna făcându-i semn lui Rickard să dispară.

El se întinse și o apucă de braț.

— Mă ajuți? întrebă el.

— O să vorbesc cu el. Îți promit. Acum, pleacă.

— Bine, spuse Rickard și îi dădu drumul.

Începu să meargă spre ușă și ea îl urmă ca să închidă după el.

— Și, Anna, în altă ordine de idei – îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu soțul tău, spuse Rickard din pragul ușii.

Anna se opri și simți cum i se încordează tot corpul, ca și cum s-ar fi transformat într-un bloc de gheață.

— Mulțumesc, spuse ea când reuși să se adune.

— Poți să-l întrebi pe el despre asta. Pe Johan.

— De ce-aș face-o?

— Pentru că întotdeauna e mai bine să vorbești până la capăt.

Ar fi vrut să știe și, în același timp, n-ar fi vrut. Se putea gândi la multe scenarii posibile, dar faptul că Johan era acolo iar Magnus dispăruse spunea ceva.

Rickard zâmbi și își trase gluga peste părul creț. Apoi ieși.

Anna se întoarse ca să urce în dormitor și îl văzu pe Sixten stând la jumătatea scării, cu pijamaua din care picura urină. Fir-ar să fie! Acum trebuia să spele și pe jos. Și jumătate de scară.

— Mama, cine a fost? întrebă Sixten.

— Nimeni, spuse ea. N-a fost nimeni aici. Încă mai visezi.

Îl luă de mână și îl duse în baie.

CAPITOLUL 48

Miercuri 23 octombrie

Johan ieșise să se plimbe încă din creierii dimineții. Sau era încă noapte? În corp îi pulsa o energie care-i dădea o stare de neliniște. Nu reușise să doarmă. Își pusese pe el echipamentul și pantofii de alergare. Pe la patru dimineața deschisese ușa și, într-un ritm alert, începuse să meargă prin cartier, pe lângă casa lui Rickard, care avea jaluzelele trase. Dinăuntru răzbătea lumină. Johan închisese sunetul telefonului, dar bănuia că acesta se umplea acum de mesaje tot mai furioase. Pentru un hacker care susținea că e la curent cu toate convorbirile și mesajele lui Johan, Rickard era neobișnuit de neglijent. Dacă poliția ar fi făcut o percheziție la el acasă sau dacă i-ar fi ascultat sau supravegheat, Rickard ar fi încurcat-o dacă se ajungea la proces. Johan nu se putea hotărî dacă noul lui amic sâcâitor chiar se pricepea la tehnică sau era doar un tâmpit.

Johan începu să alerge. Dădu câteva ture pe vechea pistă de jogging, dar fără să crească ritmul. Aerul era rece, însă el era încântat de usturimea pe care o simțea în nas și în sinusuri. Durerea îi făcea bine, îi alunga angoasa la gândul interogatoriului de la poliție care îl aștepta marți.

Se opri în vârful unui deal ca să-și tragă sufletul. Voia să-și continue alergarea. Și se gândi că ar fi meritat, poate, să alerge până la casa Annei. Numai s-o vadă puțin.

Era un comportament autodistructiv, dar nu putea scăpa de amintirea clipelor în care stătuseră îmbrățișați. Îi lipsise atât de mult de atunci! Mângâierile ei treziseră din nou la viață ceva din el. O dorea cu adevărat, în ciuda furiei și amărăciunii.

Când coti spre intrarea în cartierul Annei, văzu un bărbat care se plimba ceva mai departe, în fața lui. Johan își încetini alergarea.

Era bărbatul cu șuvițe.

Ce naiba era cu el? Johan se simți sleit de puteri și nesigur pe picioare. De ce nu putea boșorogul acela să facă ce făceau și ceilalți de vârsta lui, fără să se amestece în viața altora?

Johan se hotărî să aștepte câteva clipe. Nenorocitul ar fi trebuit să se întoarcă pe același drum. Sări peste un șanț și se ascunse în spatele unor tufe de pe margine.

Trecură zece minute friguroase până bărbatul cu șuvițele se întoarse. Johan se ghemui și mai tare. Nu trebuia să fie văzut.

După ce individul trecu, vorbind cu câinele, Johan ieși prudent pe drum. Se hotărî să-l urmărească. Spera că arată ca oricine altcineva care-și face mișcarea de dimineață și că bărbatul n-o să-l remarce.

Vânt-din-Pupa mergea aparent fără grijă înapoi spre centru, trecu de gară și continuă către o zonă a orașului pe care Johan nu avusese niciodată vreun motiv s-o viziteze. Toate clădirile arătau la fel, case de lemn cu două etaje, atât de mici încât semănau cu niște turnuri înguste. Era totuși ciudat că existau locuri pe care nu le descoperise încă într-un oraș în care locuise atâția ani, se gândi el.

Bărbatul intră în ultima casă din șir.

După ce ușa se închise în urma lui, Johan privi un timp casa și memoră numărul, îngrijit afișat pe o plăcuță pe perete, chiar lângă ușa care avea același tip de deschizătură pentru corespondență ca o ușă obișnuită de apartament. Apoi se întoarse și porni în grabă spre casă. Pe străzi nu se vedea nici țipenie de om. Era încă întuneric. Zări doar o adolescentă care își plimba câinele.

Ajuns acasă, își lăsă pantofii în hol, dar intră cu geaca pe el și se așeză în fața computerului. Intră pe VPN[{13}], deschise o pagină personală în browser – sperând din tot sufletul, ca de obicei, să nu lase urme – și intră pe o adresă. Găsi imediat ce căuta: în casa aceea locuia un anume Peter Sturesson, în vârstă de cincizeci și patru de ani. Complet singur.

Intră pe hărțile de pe net, se uită la casă, la grădină și la distanța dintre casa lui Peter și cea a vecinului. Cercetă drumurile posibile până la ea, de la ea, și locurile în care te puteai ascunde de alți oameni și de camerele de supraveghere. Din păcate, prin preajmă erau doar puține pâlcuri de pădure și parcuri, dar puteai găsi mijloace prin care să reduci într-o oarecare măsură probabilitatea să te vadă cineva.

Johan tastă numele străzii și văzu că două dintre casele aflate acolo fuseseră scoase de curând la vânzare. Era un aspect interesant.

Notă că planurile tuturor caselor erau identice.

Închise computerul și se simți mulțumit. Acum știa mai multe despre dușmanul său. Și avea deja în minte un plan.

Atunci sună telefonul mobil. Îl ridică să vadă cine era, îngrozit că ar fi putut fi Rickard. Dar era Anna.

— Copiii dorm, de asta te sun abia acum, zise ea. Prietenul tău Rickard a fost aici ieri seară.

Asta nu era bine. Nu era bine deloc. Rickard întrecuse orice limită. Johan blestema clipa în care acceptase invitația lui Rickard și se dusese acasă la el. Ar fi trebuit s-o țină pe Anna departe de asta. În plus, exista riscul ca Rickard să asculte ce vorbeau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Poate ar fi mai bine să ne vedem, nu să discutăm asta la telefon.

Simțea un gust acru în gură.

— N-are nicio importanță dacă ne aude, spuse ea.

Johan își dădea seama că era agitată – speriată, furioasă și cuprinsă de un fel de panică.

— Mi-a spus un lucru la care vreau să-mi răspunzi.

— Nu se știe niciodată cine ascultă, zise Johan.

Anna scoase un geamăt.

— La naiba, nu mai pot! Dar e-n regulă, nu trebuie să răspunzi decât da sau nu.

El căzu pe gânduri. Dacă-i urmărea poliția? Dacă undeva, în apropiere, fusese instalată o dubă cu echipament de supraveghere și ascultare?

— Nu știu, zise el. Crezi că e o idee bună?

— Mă întrebam numai dacă știi ce s-a întâmplat cu Magnus.

El nu reuși să-și împiedice un oftat. Nu puteau vorbi la telefon despre asta.

— Nu, zise el. N-am nici cea mai vagă idee.

— Dar mi-ai spune?

— Bineînțeles, răspunse el.

— Simt că minți.

— În cazul ăsta, nu știu ce să-ți spun ca să mă crezi. N-ar trebui să vorbim despre asta la telefon.

Rickard deraiase complet. Trebuia oprit cumva. Dacă Rickard fusese cel care îl denunțase la poliție, înseamnă că era mult mai disperat și mai nebun decât își imaginase Johan.

— Ce-a vrut, de fapt? întrebă Johan.

— Înainte de toate, bani. Johan, ai spus că rezolvi problema asta.

— Știu, dar n-ar trebui să vorbim despre asta la telefon. O să rezolv, zise el. Și, pentru siguranță, în cazul în care îi ascultau Rickard sau poliția, adăugă: își va primi banii. De la mine.

CAPITOLUL 49

Joi, 24 octombrie

Anna stătea pe canapea și încerca să fie atentă la serialul pe care-l începuse, însă gândurile îi fugeau mereu departe, în locuri întunecate și înfricoșător de reale.

Anunțase la serviciu că era bolnavă și că urma să lipsească, pentru că simțea că nu e în stare să se concentreze la nimic. Gândurile la Vânt-din-Pupa, Rickard, Magnus, Johan și la interogatoriul lui la poliție n-o părăseau. Dacă tot era să cedeze nervos, cel puțin s-o facă acasă, în camera de zi. De altfel, o și făcuse, de mai multe ori, în dimineața aceea.

Mai întâi se gândise să țină copiii acasă, dar Siri nu voise cu niciun chip să piardă orele de școală, iar Sixten, pentru prima dată, nu protestă, în orice caz nu vehement, împotriva ideii de a merge la grădiniță. Anna se gândi că ar fi fost bine să folosească acest timp pentru ea, dar încă de la zece dimineața începu să se teamă că avea să-și petreacă ziua plângând. Toți bărbații ăștia blestemați care-i întunecaseră judecata! Și nu avea nicio idee cum s-ar mai fi putut simți normală din nou vreodată.

Din fotografia de pe perete, Magnus o fixa cu privirea aceea de cuceritor pe care și-o fabrica atunci când stătea la pozã. Era unul dintre primele lor portrete de familie în care erau toți patru. Sixten era bebeluș și cu toții păreau fericiți, o familie perfectă. Adevărul era că Siri plânsese întruna din cauza unei suzete pierdute, dar fotograful surprinsese exact momentul potrivit, când micuța se liniștise puțin. Acum, Anna stătuse pe canapea, privind portretul, în timp ce Magnus era, cel mai probabil, mort.

Când își dădu seama că era o șansă de nouăzeci și nouă la sută ca el să nu mai fie se simți lovită mai puternic decât își închipuise. Nu mai exista nici ca amenințare, dar nici ca tată al copiilor, care, într-o zi, după ce se liniștea, ar fi venit acasă, ar fi clarificat situația și poate chiar și-ar fi cerut iertare. Asta ar mai fi restabilit echilibrul, după teroarea prin care trecuse ea.

Ce crezuse, de fapt, că se întâmplase cu Magnus înainte ca Rickard să vină și să-i sugereze deznodământul cel mai cumplit?

Că se retrăsese în Mallorca? Sau că plecase la Praga să se dea în spectacol?

Nu era ușor să fie la fel de indiferentă acum, când aproape avea certitudinea că era mort – asta dacă într-adevăr își pierduse viața. Dar Johan părea să mintă. Știa mai multe decât spunea.

Anna încercă de câteva ori să-și schimbe poziția pe canapea. Nimic nu funcționa. Nu-și putea liniști creierul.

Nu exista decât un lucru de care avea, de fapt, nevoie și care i-ar fi putut domoli neliniștea.

Poate că nu era o idee prea bună, dar era o chestiune de supraviețuire. Trebuia să fie puternică.

Luă mobilul de pe măsuță și îi scrise un mesaj lui Kaj.

„Sunt în pragul unei crize nervoase. Poți veni până aici?”

Răspunsul întârzie un minut greu de suportat.

„Acum?”

„Acum”, răspunse ea.

Douăzeci de minute mai târziu auzi o bătaie la ușă.

— Am contramandat ședința de azi, zise Kaj când intră. Pot, slavă Domnului, să dau vina pe boala asta blestemată.

Își scoase geaca și se descălță, punându-și ordonat pantofii pe rastelul pentru încălțăminte.

— Și acum ce facem? întrebă el.

Anna se gândi că părea timid, iar asta era nespus de fermecător. Nu-i mai văzuse acea timiditate decât o singură dată, dar i se potrivea.

— Vino, spuse ea, îl luă de mână și îl conduse în dormitor.

Kaj dormea sforăind ușor, întors cu spatele la ea. Era mai păros decât își imaginase, dar asta n-o deranja. Magnus nu avea aproape deloc păr pe corp, iar Johan era la fel de păros, însă firele lui erau blonde, aproape transparente. Își plimbă două degete de-a lungul spatelui lui Kaj. Asta îl făcu să mormăie în somn și să se întoarcă, dar nu se trezi.

Anna luase o hotărâre bună.

Kaj era pentru ea ca un antidepresiv.

Îl privi. Avea o figură blajină când dormea. Pleoapele mari îl făceau să semene cu o păpușă, în ciuda vârstei.

Totul se întâmplase atât de repede!

După ziua în care mâncaseră împreună pizza, între ei se instalase o atmosferă ciudată. Niciunul nu știuse să-și gestioneze sentimentele, iar în zilele următoare în jurul lor planase o atmosferă încărcată de electricitate. Nu se mai întâlniseră singuri, iar ea abia dacă îndrăznea să-l privească în prezența altor colegi, de teamă să nu roșească. Dar, când îi întâlnea privirea, simțea că există o atracție reciprocă.

Kaj murmură ceva în somn.

Suna atât de reconfortant!

Pentru un bolnav de cancer, Kaj era mai viril decât și-ar fi putut ea imagina. Făcuseră dragoste de două ori înainte ca el să adoarmă. Pentru siguranță, Anna puse ceasul să sune la ora la care copiii trebuiau aduși acasă.

Kaj sforăia acum atât de tare, încât ar fi trebuit să se trezească singur, dar nici măcar nu se foi.

În curând avea să fie nevoită să-l scuture și să-l trezească.

Se ghemui mai aproape de el. Îl luă în brațe și își înfundă nasul în părul lui. Mirosea bine. Părea pasionat de parfumuri, pentru că nu era unul dintre aftershave-urile masculine obișnuite pe care le foloseau ceilalți colegi. Parfumul acela mirosea a siguranță.

Nu înțelegea cum era posibil să-l fi părăsit soția.

Kaj era stabil și rațional, iar asta mai ales în contextul în care avea și cancer. Înainte să adoarmă vorbiseră puțin și atunci el recunoscuse că era, totuși, speriat. Însă era și bucuros de ceea ce se întâmplase între ei. Ea încă simțea o căldură în tot corpul când se gândea la asta.

Minutele treceau prea repede. Anna îl scutură ușor și el se trezi cu o expresie mirată pe față.

— Cât e ceasul? Am dormit mult? întrebă ridicându-se și privind confuz împrejur.

— Nu chiar așa de mult, spuse Anna. Aveai nevoie de somn după efortul de adineauri.

Kaj izbucni în râs și păru jenat.

— Ai fost minunat, zise ea.

Bărbaților le plăcea să audă asta, dar Kaj fusese cu adevărat minunat. De obicei dura un timp până te obișnuiai cu cineva în pat, dar de data asta totul fusese perfect de la bun început.

— A fost fantastic, zise el. Mi-aș fi dorit să dorm aici peste noapte.

— Și eu mi-aș fi dorit, spuse ea mângâindu-l pe piept. Dar situația e așa cum e. Nu astăzi.

Anna se ridică din pat. Kaj începu să-și adune hainele împrăștiate peste tot. Nu peste mult timp era îmbrăcat și stătea în hol, gata de plecare.

— Pot să te rog un lucru? întrebă el.

— Bineînțeles.

— E o problemă delicată și mi-a trecut prin minte acum, spontan, așa că poți să refuzi.

— Ok. Ce e?

— Poți să refuzi, după cum ți-am spus. O să te înțeleg pe deplin.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Ok. Ai putea să vii cu mine la spital, la întâlnirea de mâine cu doctorul? Nu-i nevoie să intri, dar să fii acolo când ies. Mi-e puțin teamă de ce o să aflu.

— Sigur că da, zise ea.

Era de la sine înțeles că trebuia să accepte, chiar dacă rugămintea lui venea puțin neașteptat.

Anna se întreba ce vedea Kaj la ea. Era îndrăgostit, așa cum începea și ea să fie, sau doar avea nevoie de cineva care să-l țină de mână și să-l consoleze? Oare conta lucrul ăsta? Și ea avea nevoie de cineva. În viața ei, Kaj umplea un gol care însemna mai mult decât simpla lui prezență.

Dar cel mai bine era să nu despice firul în patru. Nu în clipa aceea.

— Mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine.

— Ok. Rezolvăm cumva, spuse ea. O să-mi iau liber de la serviciu.

El o sărută pe obraz înainte de a ieși.

CAPITOLUL 50

Licitația de după vizionarea VIP a casei nu mersese prea bine. Agenta de imobiliare stătea în camera de zi și înșira toate defectele locuinței. Ea, care mai înainte vorbise despre vânzare ca despre o afacere garantat avantajoasă, făcea acum eforturi să-i convingă pe Johan și pe Märta că ei fuseseră cei care încercaseră s-o încredințeze că totul va decurge fără probleme – și nu invers.

— Cu o lună în urmă, situația ar fi fost alta. Sau astă-vară. Acum vedem un ușor declin al pieței, spuse ea trăgându-se de mâneca taiorului.

— Cât de proastă ar fi afacerea pe care am putea-o face? întrebă Märta. Dacă am vinde, adică.

— Să vă recuperați doar banii, fără profit, spuse agenta de imobiliare. Un cuplu e deja interesat să cumpere. Oferta e mai mică, bineînțeles, dar își doresc casa.

— Atunci poate ar trebui să mai așteptăm? întrebă Johan.

— Nu e sigur că situația se va îmbunătăți, spuse femeia. Așa arată piața acum. E greu de spus cum va fi peste o jumătate de an sau un an.

— Dar odată și-odată se va îmbunătăți, spuse Johan. Până la urmă va fi mai bine. Putem aștepta, vreau să spun.

— Dar se poate întâmpla și ca piața să rămână așa sau chiar să coboare, zise femeia vădit iritată.

— Trebuie să ne gândim puțin, spuse Märta.

— Da, gândiți-vă. Dar nu prea mult, zise agenta de imobiliare.

Se comporta ca un doctor care propunea închiderea aparatului respirator la un pacient aflat în moarte clinică. Johan n-ar fi avut suma necesară unui avans dacă vindeau în condițiile acelea, iar dacă Märta insista să vândă la prețul acela mic, situația lui devenea dificilă.

Agenta își împachetă dosarul, mulțumi pentru cafea și părăsi casa. Johan presupuse că era pe drum către încă niște clienți pe care avea să-i dezamăgească.

— N-ar fi mai bine să așteptăm? o întrebă el pe Märta.

— Nu putem fi siguri, răspunse ea. Poate căderea asta a prețurilor va deveni permanentă. Poate că piața se va prăbuși în curând. Nu pot să țin

prea mult seama de problemele tale. Nu mai trăim împreună.

Se îndreptă către hol cu o expresie de dezamăgire pe chip și își puse pardesiul lung și nou, care îi dădea o înfățișare modernă și elegantă. Ceva se întâmplase cu Märta după divorț, ceva se schimbase la ea. Avea o nouă strălucire. Părea să-și trăiască viața.

Johan se întreba ce-ar fi spus Märta dacă el ajungea la închisoare pentru tot ce făcuse și avea să mai facă.

Märta părăsi locuința după ce îl îmbrățișă cu reticență. Johan intră în baie și își dădu pe față cu apă rece ca să se învioreze.

Întâlnirea cu agenta imobiliară mersese prost, însă nu era nimic prin comparație cu ce avea să se întâmple la cealaltă întâlnire din seara aceea.

Avea în frigider o grămadă de sticle de bere IPA. Le puse într-o ladă mare și le duse la ușă. Era timpul.

Ieși și merse până la casa lui Rickard. Lăsă lada jos și sună la ușă.

Dinăuntru se auzi un gâfâit și zgomot de pași târșâiți înainte ca Rickard să deschidă ușa și să-l fixeze cu o privire goală și iritată.

— Unde dracu' ai fost? întrebă el cu o voce neclară.

— Doar ți-am explicat că am avut multe de făcut, spuse Johan.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje și nu mi-ai deschis când am bătut la ușă.

— Nu, dar știam ce vrei. Și acum sunt aici, spuse Johan și ridică lada.

Rickard se lumină la față.

— Așa, așa, vino la tata, spuse el luând berea. Bună și asta.

— Pot să intru, sau… ? întrebă Johan.

Rickard dădu din cap.

Johan nu voia să se așeze printre pungile de chipsuri pline de grăsime, aruncate pe canapea, ci găsi un loc pe margine, după ce, mai întâi, se întinse după o bere. Rickard îi aruncă desfăcătorul.

— Și, cum merge? întrebă Rickard.

— Cred că reușesc să rezolv, spuse Johan.

— Nu asta vreau să aud.

— O să mai dureze puțin, spuse Johan. Am o perioadă grea.

— Și eu am, la dracu', o perioadă grea! izbucni Rickard. La fel de mult din vina ta ca și din a mea. Dacă eram în forma mea normală, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ți-am dat un termen pe care l-ai depășit de mult.

— Hai, lasă…, spuse Johan.

Era hotărât să-și păstreze calmul, dar situația era grotescă.

— Nu e deloc la fel de mult din vina mea, continuă Johan.

— Chestia e că… Acum am nevoie de și mai mulți bani, spuse Rickard. M-am dus și m-am prezentat politicos și frumos domnișoarei Anna… Pentru că e domnișoară din nou, dacă nu mai e soție, nu? Sau văduvelor li se spune altfel? Nu prea mă pricep la asta.

Johan nu-i spuse că aflase deja despre vizita lui.

— Trebuie să recunosc, e bună, chiar dacă nu mai e chiar tânără. Îmi place în special privirea ei ușor smintită. Era la fel de nebunatică și în pat? Doar ochii sunt oglinda sufletului, am citit eu undeva.

— Ce i-ai spus? întrebă Johan luptând să nu pară pe cât de furios era.

— Crezi că e adevărat că ochii sunt oglinda sufletului? întrebă Rickard.

— Nu.

— Ce bine! Pentru că, în cazul ăsta, aș fi spus că ai un suflet foarte, foarte furios.

— Nu sunt furios, spuse Johan. Ce i-ai zis Annei?

— I-am explicat situația mea disperată. Și că prietenul nostru comun, adică tu, nu mi-a fost de prea mare ajutor, așa cum sperasem să fie. Dar că poate ea ar fi interesată să ajute un sărman nefericit.

— Și a fost?

— I-am spus că te poate contacta. Că puteți rezolva asta împreună. La naiba, nu trebuie să te înfurii. Doar ți-am dat o șansă enormă să te întâlnești din nou cu ea. Ar trebui să-mi mulțumești.

— Ar fi trebuit să te omor acolo, pe ponton.

Rickard izbucni în râs, ca și cum Johan i-ar fi readus în memorie o amintire veche și dragă.

— Pontonul… da… Poate că o să te întrebe despre Magnus, în altă ordine de idei. A fost o conversație atât de plăcută, încât s-ar putea să mă fi scăpat și să-i fi spus prea mult. Se întâmplă fără să vrei, nu-i așa?

Johan oftă.

— Trebuie să te miști repede. Am nevoie de bani înainte de sfârșitul săptămânii. Altfel, poate găsesc alte căi să-mi fac rost de cash. Pot să vând un pont poliției, de exemplu.

Johan nu auzise ca poliția să ofere bani în schimbul unor informații despre Magnus sau despre femeia din pădure, dar Rickard, în disperarea lui, putea fi în stare de orice.

— Avem nevoie amândoi de câteva beri, spuse el.

— De asta poți să fii sigur, răspunse Rickard. Apreciez, în orice caz, că nu te-ai zgârcit la bere.

Johan luă o înghițitură. De data asta trebuia cu orice preț să-și păstreze judecata și să nu se îmbete. Ar fi fost o catastrofa.

Cu una dintre mâini căută în buzunarul hanoracului și răsuflă ușurat. Colacul lui de salvare era acolo.

Rickard turna în el bere într-un tempo susținut. Johan se întreba dacă n-ar fi trebuit, de fapt, să cumpere două lăzi, pentru că Rickard cunoștea cu adevărat arta băutului. Pleoapele îi deveneau tot mai grele, era pe cale să cadă într-o beție profundă.

Rickard se ridică de pe scaun, se clătină și încercă să-și recapete echilibrul.

— La naiba, fac pe mine – spuse el și se îndreptă către toaletă.

Johan nu băuse decât trei beri. Era mai mult decât planificase, dar în clipa aceea se simțea complet treaz. Când ușa de la baie se închise, scoase sprayul din buzunarul hanoracului și îi desfăcu capacul. Se ridică și se apropie de locul pe care stătuse Rickard. Se bucură când văzu ca Rickard nu apucase să-și golească sticla, altfel ar fi fost mai greu. Nu avea decât să-și pună planul în aplicare.

Goli conținutul sprayului în berea lui Rickard. Apoi îl puse înapoi în buzunarul hanoracului și scoase un șervețel umed antiseptic din buzunarul de la spate al pantalonilor. Își șterse bine mâinile și apoi sticla lui Rickard.

Când auzi ușa de la baie deschizându-se, strecură șervețelul înapoi în buzunar.

— Cred că au fost câțiva litri. Aproape că m-a durut mădularul, spuse Rickard.

Se așeză din nou pe scaunul care pârâi din toate încheieturile. După câteva suspine adânci, Rickard luă sticla de bere și bău ce mai era în ea.

— Bleah! făcu el. Are mai mult gust de maimuță decât de IPA[14], dar, ce naiba, n-ai decât s-o dregi cu următoarea.

Johan habar nu avea cât de rapid își făcea Fentanylul efectul, dar doza ar fi trebuit să fie mai mult decât mortală.

Dacă poliția l-ar fi întrebat, n-ar fi negat că au băut bere împreună, dar ar fi spus că Rickard se comportase normal. Așa cum era de obicei. Doar că mai întâi trebuia să găsească toate hard disk-urile din apartamentul lui Rickard. Johan era îngrijorat de ce-ar fi putut conține acestea, dar era greu de găsit un echilibru. Cât de mult putea lua cu el fără să trezească bănuieli?

Și cât de meticulos era dispusă poliția să cerceteze?

Rămase până când Rickard se prăbuși. După aceea mai zăbovi acolo un timp. Era dezagreabil să vadă un om murind, nu era ceva cu care credea că s-ar fi putut obișnui vreodată. Dar simțea, în același timp, o mare ușurare.

Cu puțin timp în urmă nici nu s-ar fi putut gândi măcar la eventualitatea de a-l omorî pe Rickard, dar acum, după ce o văzuse pe Anna cu noul ei bărbat, simțise că i-ar fi fost mai ușor. Voia să aibă șansa s-o recucerească și știa că Rickard îi stătea în drum. Și, în plus, Rickard fusese cel care se amestecase unde nu-i fierbea oala și băgase o ștangă între ei. Fără el, totul ar fi arătat altfel. Pe de altă parte, fără el poate că Magnus l-ar fi omorât.

Își trase pe mâini mănușile de cauciuc pe care le avea în buzunarul hanoracului și șterse flaconul de Fentanyl cu încă un șervețel dezinfectant. După aceea puse flaconul lângă corp în așa fel încât să pară a fi căzut din mâna lui Rickard. De fapt, se gândise să i-l pună în mână, dar nu îndrăznea să-l atingă de frică să nu lase vreo urmă, chiar dacă purta mănuși.

CAPITOLUL 51

Peter își luă liber de la serviciu. La școală spuse că starea de sănătate a mamei se înrăutățise și că trebuia să stea cu ea, dar asta era o minciună. Mama lui se afla în starea ei obișnuită. Pentru a-și liniști conștiința, se duse la ea în dimineața următoare și îi citi dintr-un roman pe care criticii îl lăudaseră, dar simțea o mare neliniște și nu se putu concentra la text. Se întreba ce mai puneau la cale Anna și individul ăla, Johan.

Vizita nu dură mult. Își sărută mama pe frunte și își luă la revedere.

„Să nu faci asta", îi auzi vocea în creier, dar el scutură din cap. Nu mai avea de ales. Trebuia să-i urmărească, să pună cap la cap piesele de puzzle și să găsească un indiciu, oricare ar fi fost acela.

„Ești obsedat", spuse din nou vocea mamei. „Nu ești sănătos."

Și poate că nu era, dar oare era sănătos ca un întreg oraș să fi uitat de moartea unei femei? Până la urmă, Peter era singurul sănătos dintre ei!

Helmer era, ca de obicei, la grădinița de câini, și Peter avea destul timp la dispoziție.

După vizita la mama, se întoarse acasă și își făcu câteva sandviciuri cu brânză și umplu un termos cu cafea.

Chiar când se urca în mașină, apăru Tora.

— Încotro? întrebă ea.

— Într-o mică excursie, răspunse Peter.

Dacă spunea adevărul era ca și cum și-ar fi recunoscut o deficiență mintală. Lumea avea atâtea prejudecăți, în special când era vorba despre urmărirea altor oameni, oricât de ciudat s-ar fi comportat aceștia.

— Unde?

— Undeva afară din oraș, nu prea departe.

— Pe vremea asta?

Fata era curioasă. Peter nu știa cum să se eschiveze.

— Te duci în urmărire? întrebă Tora.

— N-ar trebui să fii la școală?

— Nu. Pot să vin cu tine?

Asta nu-l bucura. Peter nu avea nevoie de vreun companion. Spera să se bucure de câteva clipe singur în mașină.

— Serios, insistă Tora. Nu crezi că un bărbat care stă singur în mașină și reflectează devine suspect? E mai bine cu un bărbat mai în vârstă și o femeie mai tânără, nu-i așa?

— Ar arăta dezgustător.

— Avem amândoi niște frizuri speciale. S-ar putea crede că suntem tată și fiică.

Lui Peter nu-i plăcu aluzia la părul lui, dar se așeză la volan și îi deschise Torei ușa pasagerului, lăsând-o să intre.

— Mulțumesc, zise ea. Am visat întotdeauna să urmăresc pe cineva.

— În cazul ăsta, suntem doi, spuse Peter zâmbind.

Porni mașina și merse până în parcarea cea mare de lângă primărie, unde lucra Anna. Acolo opri într-un loc de unde putea ține intrarea sub supraveghere. Nu știa exact ce se aștepta să vadă. Era ca un fel de instinct. O nevoie care se trezește și care nu poate fi satisfăcută altfel decât stând la pândă.

— Da, rămânem aici, spuse el.

— Ce aștepți?

— Nu știu exact, spuse el. E mai mult un lucru pe care simt nevoia să-l fac. Trebuie să le reamintesc că există cineva care știe.

— Sau bănuiește.

— Eu știu, spuse el. Pentru mine nu mai este nicio îndoială.

Peter își făcea griji că ar fi putut trece pe acolo vreun coleg și l-ar fi văzut stând cu o elevă în mașină. Era, de asemenea, neliniștit că trebuia să converseze întreaga zi cu o adolescentă. Dar Tora era un însoțitor perfect. Era tăcută și, în plus, nu se atingea de telefonul mobil. Nu părea să fie amatoare de conversații fără rost.

După două ore, Anna ieși din primărie. Se opri ceva mai departe, părând că așteaptă pe cineva. Un minut mai târziu apăru și persoana așteptată, bărbatul slab cu care Peter o văzuse giugiulindu-se în restaurant. Prin urmare, trebuie că erau colegi, se gândi el. Care era locul bărbatului în puzzle?

Bărbatul îi făcu Annei un semn cu mâna, iar ea îl urmă până la o mașină. Peter îi spuse Torei să se aplece, ca să nu fie descoperiți. Ea îl ascultă.

Când auzi cealaltă mașină pornind, se ridică din nou în scaun. Răsuci cheia în contact și porni după ei. Trebuia să păstreze o anumită distanță, dar

să nu-i piardă.

Anna și bărbatul intrară pe autostradă. Se îndreptau spre centru?

— E foarte palpitant, spuse Tora.

Autostrada era o soluție bună, pentru că toate mașinile mergeau în aceeași direcție și urmărirea deveni firească. Dar Peter nu se apropie de ei, ca să nu fie recunoscut în eventualitatea în care Anna s-ar fi întors și s-ar fi uitat înapoi.

„Ce faci?" întrebă vocea mamei. „Ce crezi că faci?"

„Rezolv un caz."

„Nu știi cine sunt oamenii aceia – sau de ce sunt capabili", spuse mama. „Întoarce-te! Întoarce-te în clipa asta! Termină cu prostiile!"

El nu-i răspunse. N-avea decât să-și bată gura cât voia.

— Drăguț că stai și mormăi numai pentru tine, spuse Tora râzând. Ce facem dacă intră într-un restaurant din oraș? Mâncăm și noi?

— Poate. Dar cel mai mult aș vrea să nu le pierdem urma, zise Peter, prefăcându-se că nu băgase de seamă că Tora îl auzise vorbind cu voce tare cu mama lui. Era un lucru jenant, pe care nu dorea să i-l explice fetei. Ar fi putut crede despre el că nu era în toate mințile.

— În cel mai rău caz pot să sar din mașină și să alerg după ei. Doar am telefon mobil. Care e numărul tău?

Peter îi dictă, iar Tora îl adăugă în listă.

— Pe tine te-ar recunoaște, spuse Tora, dar nu și pe mine. Pot să-ți fiu de folos.

Avea dreptate. Ce ciudat că nu se gândise la asta!

Se apropiau de centru. Autostrada era mărginită de clădiri industriale, de depozite și de birouri.

Aproape de centru, Anna și bărbatul părăsiră autostrada pe ieșirea care ducea spre spital. Peter îi urmă cu o curiozitate crescândă. Despre ce era vorba, de fapt?

Mașina celor doi intră într-o parcare. Erau destule locuri libere și Peter opri ceva mai departe.

Se uită după ei când se dădură jos și se îndreptară către una dintre clădiri.

— Vrei să fugi după ei acum? întrebă el. Trimite-mi un sms când ești gata, să vin să te iau. Stau pe-aici, prin preajmă.

— Teribil de palpitant! spuse Tora și deschise portiera. Mă duc să-i urmăresc.

Se dădu jos din mașină și se grăbi să-i ajungă din urmă pe cei doi, care acum se apropiau de una dintre intrări.

CAPITOLUL 52

Camera de așteptare din secția de oncologie a spitalului nu era prea prietenoasă. După cinci minute, o asistentă îl invită pe Kaj să intre. Analizele și consultația aveau să ia puțin timp. După ce el dispăru împreună cu asistenta, Anna încercă să citească din cartea recomandată de Jonna dar, în mediul în care se găsea, nu îi era ușor să se concentreze la swingeri care se drogau în New York – mai cu seamă când adolescenta care intrase după ea se așezase de partea cealaltă a canapelei cu trei locuri și începuse să plângă.

Avea părul vopsit mov și își ștergea ochii cu mânecile puloverului tricotat în dungi negre și roșii.

„Mama, mama”, suspina fata încet, iar Anna nu știa ce ar fi trebuit să facă. Nu exista personal specializat care avea grijă de aparținători? Oare n-ar fi trebuit să meargă la recepție și să întrebe dacă era cineva care să poată sta de vorbă cu fata?

Anna se uită la ceasul de pe perete și urmări mișcările secundarului timp de două minute. Minutele acelea treceau ireal de încet.

Plânsul fetei o întristă nespus. Se gândi la Siri, care putea să ajungă într-o situație similară în viitor, lucru deloc imposibil. Oricine se putea îmbolnăvi de cancer. Gândul era sfâșietor. Chiar nu putea face nimeni nimic pentru fata aceea? Nu era decât o adolescentă, aproape un copil.

Anna nu găsi altceva de făcut decât să intervină. Se mută lângă ea și îi puse încet mâna pe umăr.

— Vrei să-ți aduc ceva? Ceai sau altceva?

— Mama o să moară, spuse fata și izbucni în plâns.

— Dar… ești sigură? întrebă Anna. Doctorii sunt atât de pricepuți în ziua de azi! Și există atâtea tratamente noi…

— Nu mai e nicio speranță, spuse fata și se șterse cu mâneca. Au spus asta deja.

— Îmi pare rău, spuse Anna mângâindu-i părul mov.

— Nu știu ce-o să mă fac, zise fata.

Anna o puse să-i povestească și auzi toată istoria mamei care își crescuse singură fiica și care se îmbolnăvise de un cancer incurabil. Fiica

nu avea alte rude în afară de mama muribundă, avea doar șaptesprezece ani și nu știa cum avea să se descurce.

Fata își spunea povestea sacadat, printre suspine și crize de plâns.

— Dar unde e tatăl tău? Nu-i aici?

— Nu l-am întâlnit niciodată, spuse fata. Nimeni nu știe cine e. Doar mama. Ce-o să mă fac? întrebă ea.

— În cazul ăsta, poți să-ți notezi numărul meu de telefon, zise Anna și, în aceeași clipă, aproape că regretă.

Era tot ce-i mai lipsea în acele momente! Avea destule pe cap cu un soț dispărut, un moșneguț ciudat care se ținea scai de ea și care o putea denunța oricând, un fost iubit care înnebunise și avea să fie interogat de poliție, doi copii, dintre care unul nu se simțea bine, și un actual iubit – sau ce-o fi fost Kaj – bolnav de cancer.

Fata o întrebă ce făcea acolo.

— Sunt aici cu prietenul meu, răspunse Anna, care nu era în stare să-i explice toată acea istorie complicată.

Dar fata o asculta cu atenție și Anna constată că îi făcea bine să vorbească. Îi spuse fetei că își pierduse de curând soțul, îi povesti despre copii și câte griji își făcea pentru ei, despre Kaj, care era fantastic, poate cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, de fapt. Chiar dacă părea ciudat că începuse o relație cu un bolnav de cancer, doar așa… Dar el avea nevoie de ea și ea avea nevoie de el. Și că relația lor era frumoasă.

Fata asculta cu atenție.

— Ce s-a întâmplat cu soțul tău? întrebă fata.

— Nimeni nu știe, spuse Anna. Puțin ca și cu tatăl tău, poate. Deși, în cazul ăsta, nici măcar eu nu știu.

— Crezi că trăiește?

Anna inspiră adânc și se gândi la ce spuseseră Rickard și Johan.

— Nu, nu cred. Și mi se pare foarte ciudat să nu știu sigur.

— Atunci ai avut noroc că ai întâlnit pe cineva atât de repede, zise fata mângâind-o pe Anna pe braț.

Anna se întrebă dacă în cuvintele fetei nu cumva existase o notă critică, dar se îndoia. Nu putea fi atât de cinică, încă, acea adolescentă.

— Soțul meu și cu mine nu eram în relații prea bune când a dispărut, spuse Anna. Și, când speram mai puțin, a apărut Kaj.

— Vorbiți despre mine? întrebă Kaj vârându-și capul între ele pe canapea.

Anna nu remarcase că stătea în spatele lor.

Arăta obosit, dar îi zâmbi fetei și îi întinse mâna.

— Mă cheamă Kaj, se prezentă el.

Fata păru să se gândească puțin înainte să răspundă.

— Tora, zise ea în cele din urmă și îi strânse mâna lui Kaj.

— Bună, Tora. Eu sunt Anna.

— Bună, Anna, spuse Tora și zâmbi.

— Acum trebuie să plecăm, dar poți să mă suni dacă simți nevoia, spuse Anna.

— Mulțumesc, răspunse Tora și o privi pe Anna în ochi. Sper că totul va fi bine.

CAPITOLUL 53

Sâmbătă, 26 octombrie

Peter reuși într-un final să dea de Tora când ea plimba câinele. I se păruse că îi zărește părul mov mai devreme, în aceeași zi, dar când ieșise pe treptele verandei, ea dispăruse.

Îi trimisese mai multe mesaje în seara precedentă și acum, de dimineață, fără să primească vreun răspuns.

Tăcerea ei îl neliniștea. Voia să afle imediat ce avea Tora de povestit. Nu-i plăcea să aștepte și, în disperare de cauză, fusese silit să facă ceva care ar fi putut însemna că mersese puțin prea departe, un lucru împotriva căruia mama, în orice caz, protestase. Fusese la un magazin de electronice și cumpărase un GPS, sub pretextul că intenționa să i-l pună câinelui la zgardă. În timpul plimbării de seară se gândea să se furișeze până la garajul Annei și să fixeze GPS-ul sub mașina ei. Îi era teamă să nu fie văzut, dar lumea din cartierele de vile obișnuia să doarmă la ora aceea. Iar el nu era o persoană pe care ceilalți s-o bage în seamă. De îndată ce își părăsea catedra, după lecții, devenea aproape invizibil.

Bateria GPS-ului ținea două săptămâni, îl asigurase vânzătorul.

Dar acum, când se întâlniră, Tora avea o figură chinuită. Peter avu chiar impresia că avea să treacă pe lângă el fără ca măcar să-l salute. Tinerii făceau așa câteodată. Chiar și foștii elevi.

— Aici ești! îi spuse el.

— Da, aici sunt. Nu-l ai pe Helmer cu tine?

— O să facem o plimbare lungă peste câteva clipe, spuse Peter. Cum a mers ieri?

— A fost foarte drăguță, zise Tora. Mi-e cumplit de rușine că am mințit-o. I-am spus că mama e pe moarte. M-am simțit destul de rău în tren, la întoarcere.

— I-ai spus că mama ta e pe moarte?

— Da, trebuia să intru în vorbă cumva.

Inteligent din partea ei. Inteligent și cu sânge rece, trebuia să recunoască. Tora ar fi fost un partener de anchetă perfect, dacă l-ar fi pus la

curent cu noutățile mai devreme.

— Doar ți-am spus că poți să mă suni. Aș fi putut să te iau. Am stat acolo și te-am așteptat.

— Știu, dar n-am putut.

Peter dădu din cap.

— A bănuit ceva? întrebă el.

— Nu cred. Dar n-a fost o situație plăcută. Stătea acolo și era îngrijorată pentru iubitul ei.

— Poți să-mi descrii ce impresie ți-a făcut?

— O femeie obișnuită, mamă de copii mici, aș spune eu. Total neinteresantă.

— Dar ai aflat ceva?

— Pe bărbat îl cheamă Kaj. Are cancer. Relația lor pare la început, deci el sigur n-are niciun amestec. Și mi-a povestit că soțul ei a dispărut și că nu erau în cele mai bune relații când el a plecat, sau a murit, sau ce-o fi pățit, zise Tora.

Se vedea că-i era rușine.

— Ai făcut o treabă foarte bună, spuse Peter.

— Mi-a dat chiar și numărul ei de telefon.

— Ți-a dat numărul ei?

Ce posibilități se deschideau acum! Dacă Peter ar fi putut s-o determine pe Tora să se împrietenească cu Anna, poate că ar fi aflat mai multe. Dacă Tora s-ar fi angajat ca babysitter, de exemplu, poate ar fi reușit să găsească în apartament o dovadă concretă. Nu știa ce anume, dar un astfel de accident de mașină lăsa mereu urme.

— A fost deprimant să stau acolo și să mă prefac că plâng, zise Tora. Nu mi-a lăsat absolut deloc impresia că ar fi o criminală.

— Gândește-te la femeia din pădure, spuse Peter. Nimeni nu pare să se gândească la ea. Nimeni nu știe nici măcar cine e. E cel puțin revoltător!

— Și de ce trebuie să rezolvi asta chiar tu?

— Femeia a murit singură și a fost lăsată în așa fel încât nimeni să n-o găsească.

Tora îl privi ca și cum tocmai înțelesese ceva.

— Știu, spuse ea. Dar a fost găsită.

— Și nimeni nu-i reclamă dispariția. Cineva trebuie să-i pledeze cauza, zise Peter. E vorba despre respectul față de ființa umană.

Era conștient că suna nefiresc, dar așa simțea. O văzuse pe femeia aceea zăcând acolo, pe pământ, și imaginea i se fixase pe retină. Un tablou nedemn și de-a dreptul dezgustător, dar, înainte de toate, o sfâșietoare imagine a singurătății.

— Iartă-mă, dar parcă te identifici, într-un fel, cu ea, spuse Tora. O faci din grijă pentru ea sau pentru tine însuți?

Peter era dezamăgit. Și rănit. De ce credeau atât de mulți oameni că pledoaria pentru dreptate și adevăr provenea dintr-un fel de interes propriu? Prin urmare, și Tora îl privea ca pe o ființă tragică, ca pe un om atât de singur?

Oare avea măcar un dram de dreptate? Nu, Peter nu credea asta.

— E vorba despre dreptate, spuse el.

— Asta dacă Anna e într-adevăr vinovată. Acum trebuie să plec acasă, spuse Tora.

— Vrei să vorbim mâine despre cum continuăm?

Tora se uita în pământ, ca și cum i se amintise de ceva rușinos.

— Mă retrag, spuse ea. Mă simt îngrozitor. Îmi pare rău, dar nu mai pot.

— Poți să te mai gândești, zise el cu tristețe.

Tora avea să-i lipsească.

— M-am gândit deja, spuse ea. Ne mai vedem când ne plimbăm câinii.

Se despărțiră. Peter intră la el și luă câinele și GPS-ul.

CAPITOLUL 54

În oraș ploua, iar barurile erau pline de oameni care păreau fericiți. Anna trecea pe lângă ferestrele largi și îi vedea gesticulând și râzând.

Purta o haină de ploaie practică, cumpărată înainte de a intra în concediul de maternitate cu Siri, și se simțea oricum, numai nu elegantă. Se înțelesese cu Jonna să se întâlnească într-un restaurant din apropierea esplanadei, unde – spusese Jonna – poate că nu aveau să se simtă foarte tinere, dar în niciun caz expirate, cum obișnuia ea să spună.

Localul era o pivniță al cărei mobilier părea provenit dintr-o moștenire – o îngrămădire de piese rustice cu suprafețe uzate. Anna ajunse, ca de obicei, prima. Un chelner tânăr, bărbos și cu înfățișare plăcută îi spuse că putea să-și aleagă masa. Anna ezită o clipă, dar se hotărî în cele din urmă pentru una mai în interior și la perete.

Clientela părea să fie de vârsta ei. Era o atmosferă relaxantă.

Jonna sosi ca o furtună după douăzeci de minute. Anna abia apucă s-o salute înainte ca prietena ei să comande zgomotos câteva antreuri, pe care se gândea să le împartă, împreună cu două sticle de vin. Și îl rugă pe chelner să le aducă două pahare mai mari decât cele cu care venise el.

Acestea apărură repede pe masă.

— M-am săturat să beau câte un pahar, pe rând. Pe cine încercăm să păcălim, de fapt? spuse Jonna și luă o înghițitură lacomă. Cum mai e pe-acasă, apropo? întrebă ea după ce își puse paharul înapoi pe masă.

— Haos, răspunse Anna. Dar e și bine.

Problemele Annei erau în afara puterii de înțelegere a Jonnei. Anna nu voia să se îmbete prea tare, de frică să nu înceapă să vorbească ce nu trebuia. Ultima dată, situația fusese dezastruoasă. Acum era și mai rău. Se temea că o cantitate prea mare de alcool i-ar fi dezlegat limba.

— Haos, dar bine? repetă Jonna.

— Mama lui Magnus mă ajută destul de mult. Birgitta e cu copiii și acum.

Jonna dădu din cap, răsucind între degete piciorul paharului, așa cum făcea întotdeauna.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el? întrebă apoi.

Anna își mușcă buza. Nu voia să se gândească la asta. Până la vizita lui Rickard, încercase să trăiască în absența unei certitudini, chiar dacă se temea că Magnus avea să se întoarcă să-i ia copiii. Dar acum? Oare ar fi trebuit să fie îndurerată, într-un fel? Trăiseră, totuși, împreună, o viață întreagă, și el ar fi meritat cel puțin o înmormântare adevărată.

— Nu știu, spuse ea. N-am nici cea mai vagă idee.

— Și bărbatul ăsta nou din viața ta? Cine e?

— Îl cheamă Kaj.

— Cum e?

— Fantastic, spuse Anna și zâmbi. Aș spune că e persoana potrivită pentru mine.

— Ai grijă! Poate fi îngrozitor cu o persoană potrivită! Eu am fost împreună cu o persoană potrivită timp de patru ani și pot să spun că a fost perioada cea mai plicticoasă din viața mea. În cele din urmă m-am gândit că o să ajung să mă sinucid dacă mai continua să-mi fie atât de potrivit.

Jonna își ridică mâna și o duse la gură.

— Ah, iartă-mă, spuse ea. Vorbește gura fără mine.

— Nu-i nimic. În orice caz, nu cred că Magnus s-a sinucis, spuse Anna.

Își amintea de Viggo. Cel care fusese persoana potrivită pentru Jonna. Atunci o invidiase, pentru că Viggo era cald, blând, înțelegător, amuzant și bifa toate punctele de pe lista de calități pe care, în opinia ei, ar fi trebuit să le aibă un bărbat. Era bun chiar și la pat, din câte știa de la Jonna.

Dar era minunat să stea din nou cu ea și să discute despre viață, așa cum făceau odinioară. Înainte ca relația cu Johan să se destrame, înainte ca Magnus să dispară și înainte de accident. Acolo și atunci, nu erau decât două prietene care ieșiseră la restaurant să vorbească despre lucruri normale.

— N-ar trebui să trăiești și tu acum, când ți se oferă ocazia? întrebă Jonna. Încearcă una dintre aplicațiile de matrimoniale. Sunt aur curat pentru femeile de vârsta noastră. Meriți să te distrezi puțin.

— Da, dar eu vreau să fiu cu cineva care să mă placă și pe care să-l plac. În plus, Sixten are problemele lui, nu cred că aș rezista la vreo dramă amoroasă.

— Ah, uită și tu de Sixten puțin. Știu că are probleme, dar diagnosticul acela care poate i se va pune nu e obligatoriu să fie cel pe care

îl presupui tu. Eu cred că, cel puțin într-o anumită măsură, suferă de răsfăț.

— N-ai dreptate, spuse Anna. Nu cred că răsfățul îl face să nu se poată juca cu alți copii, și tot restul. În plus, tatăl lui a dispărut.

— Bine, bine, spuse Jonna și se rezemă de spătarul scaunului. Acum încep să-mi revin cât de cât. Îți promit să nu mă mai amestec în educația copiilor. Cine e acest Kaj?

— Încă e pe jumătate secret, dar e șeful meu.

Jonna ridică din sprâncene. Asta îi plăcea.

— Și are cancer.

Jonna se înecă și vinul îi țâșni pe nas.

— Poftim?

— Are cancer.

— Fugi de-aici!

— Kaj e un bărbat fantastic, spuse Anna.

— Da, cred și eu. Doar are cancer. Asta îi face fantastici pe toți bărbații – asta dacă nu-i vreo blestemată de tumoră cerebrală localizată aiurea.

— Nu e o tumoră cerebrală.

— Cum zici tu.

Jonna o privi cu atenție câteva secunde. Reușise să-și recapete controlul asupra mușchilor feței.

— Dar fostul tău prieten, sau ce era… cum îl chema? Ce s-a întâmplat cu el?

Anna trebui să reflecteze înainte să răspundă.

— Au început să fie probleme, spuse ea. S-au întâmplat anumite lucruri și și-a dezvăluit trăsături de caracter nu prea simpatice. Deși a fost vina mea, așa că nu știu ce să spun. Dar nu se mai poate repara.

— Îți e dor de el?

— Uneori, răspunse Anna. Mai bine zis mi-e dor de perioada când legătura noastră era frumoasă, pentru că era atât de lipsită de probleme și viitorul părea strălucitor. În alte condiții, totul ar fi fost perfect.

Jonna se aplecă peste masă.

— Nu vrei să încerci din nou cu el? Păreai foarte îndrăgostită. În plus, el nu e bolnav.

— Nu, nu cred că ar mai merge. N-ar face decât să-mi amintească de o grămadă de lucruri.

— Hai să vedem ce spun cărțile.

Anna scutură din cap. Nu voia. Faetonul și Diavolul nu-i aduseseră nimic bun, chiar dacă Jonna se străduise să le interpreteze pozitiv.

Jonna își mai turnă un pahar de vin.

— Haide! insistă ea. Hai să ne uităm. Se pare că, de ultima dată, s-au întâmplat lucruri bune în viața ta, dacă acest Kaj e chiar așa fantastic cum zici.

Anna trebui să-i dea dreptate. Asta o încurajă pe Jonna, care puse pachetul de cărți pe masă, între ele.

— Trag eu prima, ca să n-o mai lungim, spuse Anna.

Luă o carte și o puse pe masă, astfel încât s-o vadă și Jonna. Imaginea reprezenta un bărbat care zăcea pe burtă, cu o grămadă de săbii înfipte în spate.

— Au! exclamă Jonna. Zece de Spade.

Se uită la carte.

— Ce înseamnă asta? întrebă Anna.

— E greu de interpretat.

— Spune-mi acum, spuse Anna nerăbdătoare.

— Cea mai obișnuită interpretare e, de fapt, o nenorocire, răspunse Jonna.

— Spune-mi că glumești, te rog.

— Nu, dar nu trebuie să interpretăm ad litteram. Poate fi un semn că te afli în fața unui lucru greu, pe care va trebui să-l accepți. Poate părea neplăcut și nedrept, dar trebuie totuși să te gândești că, ok, acum asta e situația, și că trebuie să acționezi în consecință. Poate că va fi o decizie grea și dureroasă, dar, probabil, e vorba despre ceva care nu se va întâmpla din vina ta și cu care va trebui să înveți să trăiești. Uneori lucrurile sunt așa cum sunt.

— Nu înțeleg, spuse Anna.

— Mai bine trage încă una, zise Jonna. Pe asta o uităm.

Anna mai luă o carte și o puse pe masă.

— Interesant, spuse Jonna. E Roata Destinului. Înseamnă că destinul te va pune la încercare.

— E tot de rău?

— Nu, nu neapărat, spuse Jonna. Poate că ai lucruri mari de înfăptuit. Poate fi vorba de acceptarea unei hotărâri cruciale pe care trebuie s-o iei sau

ai luat-o de curând. Se întâmplă așa ceva în viața ta?

Anna se întrebă despre care dintre toate hotărârile cruciale pe care le luase în ultimul timp era vorba. Existau destule lucruri pe care s-ar fi simțit mult mai bine dacă le-ar fi acceptat. Dar, în sinea ei, spera că nu o așteaptă nimic neplăcut.

CAPITOLUL 55

Noaptea dintre sâmbătă, 26 octombrie,
și duminică, 27 octombrie

Johan găti macaroane, se căzni să suporte câteva episoade dintr-un serial de televiziune, și apoi alte câteva. Fără să-și dea seama, reuși să vadă primul sezon în întregime.

Era un serial pe care toată lumea părea să-l adore, despre o familie regală cu probleme, un subiect în care, dintr-un anume motiv, oamenii se implicau cu toată ființa lor. Johan nu înțelegea de ce. Oameni țepeni care se mișcau într-un mediu țeapăn și spuneau lucruri țepene. Dar îl făcea să mai uite de problemele lui. Neliniștea și angoasa pe care nu și le putea stăpâni decât cu cantități mari de vin erau ținute în frâu de o dramă de epocă care nu-l mișca. În fiecare zi înveți câte ceva nou despre tine însuți, se gândi. Poate că filmele de epocă și yoga l-ar fi putut readuce pe orbita lui obișnuită.

Făcu un duș și își puse o pereche de blugi negri, un hanorac negru și se încălță cu adidașii negri. Zâmbi imaginii sale din oglindă. Arăta ca un activist, ca un hacker sau ceva asemănător. La urmă se îmbrăcă cu geaca neagră de vânt.

Rucsacul de jogging stătea deja pregătit în hol. Și-l puse în spate, trase de câteva ori adânc aer în piept și deschise ușa. Frigul îl lovi în față și Johan ezită câteva secunde înainte să iasă și să-și tragă gluga pe cap. Lăsase luminile aprinse. Acum trebuia să aleagă străzile mai lăturalnice și mai întunecoase, pe care nu mergea aproape nimeni, și să aibă grijă să nu se împiedice prin pâlcurile cu verdeață, în care se putea ascunde la nevoie.

Ar fi putut alege un moment mai bun – nimerise în zi de salariu, când multă lume era pe stradă. Dar situația era critică. După asta, el și Anna ar mai fi avut o șansă. După asta, avea să lupte din toate puterile s-o recâștige. Dacă reușea, n-ar mai fi existat nicio piedică. Cel puțin, până-n ziua în care ar fi fost găsit Magnus.

Prognoza meteo fusese corectă. Afară era frig și umezeală, ceea ce îi făcea până și pe stăpânii de câini să evite plimbările prea lungi.

Se zgribuli când ajunse lângă casă.

Johan se uită la ceasul ale cărui ace străluceau slab în întuneric. Aproape două noaptea. Ora trebuia să fie perfectă. Blestematul de boșorog părea să doarmă. Nicio lumină nu ardea în căsuța de lemn. Spera numai că individul nu plecase undeva.

Johan se uită împrejur încă o dată. Ferestrele casei vecine erau și ele întunecate. De la o altă casă din vecini duduia muzica, dar trebuia să fi fost pe o stradă paralelă.

Își dădu jos rucsacul și scoase sticla cu benzină. Se uită din nou în jur. Niciun semn că ar fi fost cineva prin apropiere.

Traversă curtea mică mergând pe vine și ajunse la ușa casei. Ascultă atent. Dinăuntru nu se auzea niciun zgomot.

Conform schițelor, scara către etaj începea chiar din hol. Asta îl bucurase nespus. Dumnezeu era bun. Pe forumurile de pe internet citise că piromanii turnau benzină prin fanta pentru corespondență a ușii. Atunci ar fi fost imposibil să mai iasă cineva din casă. Și, conform schițelor, dormitorul era la etaj. Dacă turna suficientă benzină pe podeaua holului, Peter n-ar mai fi putut coborî scara și ar fi rămas blocat acolo.

Se întrebă cum avea să reacționeze Anna când avea să audă ce se întâmplase. Cu siguranță crezuse că el glumea când îi spusese că avea să-l omoare pe boșorog.

Deschise încet fanta pentru corespondență și goli sticla prin ea.

Apoi luă un ghem de hârtie, pe care îl aprinse cu bricheta, și îl lăsă să cadă peste benzină.

Operațiunea reuși de la prima încercare. Aruncă înăuntru și bricheta, apoi fugi în stradă, încet și fără zgomot. Se simțea ca un ninja și, când cercetă strada, fără să vadă pe nimeni, deveni euforic.

Începu să alerge ușor ca să se îndepărteze cât mai repede. În drum spre casă merse de-a lungul acelorași străduțe înguste și petece de pădure pe care venise. Mirosul de benzină îi persista în nări și frigul era mușcător, dar nu le mai simțea la fel de deranjant.

Johan era aproape de casă, când se împiedică de o rădăcină și călcă strâmb. Era, bineînțeles, chiar păduricea în care trebuia să-și schimbe hainele și să aleagă un alt drum, astfel încât să nu se poată dovedi că era vorba despre aceeași persoană, în cazul în care poliția ar fi avut camere de supraveghere pe undeva. Auzi în spatele lui vuiet de sirene. Se uită la ceas

înainte de a continua să meargă, șchiopătând ușor, prin tufișurile mărăcinoase, până ajunse între două case, lângă un loc de întoarcere pentru mașini.

Piciorul îl durea mai tare când mergea pe asfalt, dar nu atât de rău încât să nu poată ajunge șchiopătând acasă.

De dimineață avea să afle dacă reușise. Dacă da, problemele lui erau rezolvate. Nimeni, în afară de Anna, nu mai știa acum despre femeia din pădure. Anna, la rândul ei, nu știa ce se întâmplase cu Rickard și doar bănuia soarta lui Magnus.

Pentru prima dată, după mult timp, adormi fără griji.

CAPITOLUL 56

Duminică, 27 octombrie

Märta stătea la uşă. Arăta vioaie şi proaspătă. Obrajii îi erau roşu-aprins. În ochi i se citea o energie nouă, pe care n-o mai văzuse niciodată la ea. Johan bănuia că lumea din jurul ei începuse s-o complimenteze şi să-i spună că, după divorţ, înflorise. Se părea că era adevărat. Johan nu ştia prea multe despre viaţa ei actuală.

— Cum îţi merge? întrebă ea.

— Cred că bine, spuse el. Vrei o cafea?

Se simţea relaxat şi uşurat după ce citise despre incendiu în ziare. Persoana care locuia în casă părea să se fi evaporat, literalmente. Nu se găsise niciun cadavru, dar căutările continuau. Spera că Peter nu mai era acum decât o bucată de cărbune.

Ea se sprijini de masa de lucru din bucătărie în timp ce el puse la încălzit apă în două ceşti. Johan nu găsea niciun subiect de conversaţie. Poate că ar fi trebuit s-o întrebe cum era la serviciu sau ce obişnuia să facă acum în timpul liber, dar simţea o oarecare reticenţă să discute cu Märta. Nu voia să ştie nimic despre ea.

— Îmi pare rău, spuse ea după ce el adăugă cafeaua şi puse ceştile pe masă. Am hotărât că trebuie totuşi să vindem casa. N-o să-mi ajungă banii dacă o păstrăm.

Făcu o scurtă pauză.

— M-am gândit să mă apuc din nou de învăţat.

Ultima frază îl trezi. Trebuia, deci să se mute. De ce nu se înscrisese pe lista de aşteptare pentru o locuinţă, aşa cum făcuse Märta? Fusese o prostie din partea lui să creadă că mariajul lor avea să reziste.

— Ce vrei să înveţi? întrebă el ca să schimbe subiectul.

— M-am gândit să încerc să devin web designer, spuse ea. Aşa că e un pas destul de mare. Dar serviciul actual mă epuizează. Nu m-am simţit prea bine în ultimul timp.

Märta arboră vechiul ei zâmbet, cel pe care obişnuia să-l aibă la începutul relaţiei lor. Johan îşi amintea cât de fericit îl făcea odată zâmbetul

acela. Simți chiar și acum o oarecare bucurie.

— Am început să merg și la terapie, continuă ea. Și să iau antidepresive. Toate tratamentele acelea de fertilizare m-au distrus psihic. Acum parcă ar fi apăsat cineva pe un buton. Viața mi se pare din nou veselă. Sau, nu toată viața, dar lucrurile care îmi plăceau cândva încep să îmi placă acum din nou. Nu chiar la fel de mult ca înainte, dar treptat îmi voi reveni.

Johan se bucura pentru ea, dar simțea și durere.

— Mă bucur să aud asta, zise.

— Și tu ai început cu yoga?

— Da. E mai folositor decât credeam.

— Înțeleg că vânzarea casei o să-ți creeze probleme, spuse Märta. Dar e un lucru pe care trebuie să-l fac. Trebuie să-mi schimb profesia. Mi-am dat seama că nu mai rezist.

— Absolut, spuse el. Înțeleg.

— Îți mulțumesc că iei lucrurile cu atâta calm, zise Märta. Știu că nu-ți va fi ușor.

— Asta e. Nu mai suntem împreună. Tu faci cum vrei, bineînțeles.

Johan primi o îmbrățișare lungă. Ea mirosea bine.

Märta se uită în jurul ei, prin casa goală, iar el văzu imaginea prin ochii ei. Ce tragic era să locuiești în felul acela! Ce incredibil de jalnic!

— Poate ar trebui să începi și cu mindfulness, sugeră Märta. Biserica de aici ține cursuri din astea. Sunt gratis. O să înveți să lași grijile deoparte.

— Biserica se ocupă cu așa ceva?

— Da. Dar trebuie să încerci să-i uiți pe ceilalți. Cursurile sunt fantastice, dar se pare că în cer nu va fi prea amuzant.

El izbucni în râs, dar deodată își aminti de ceva. Mai auzise undeva cuvintele acelea.

Preotul.

Preotul de la hotel. Era, de fapt, singura persoană care-i văzuse pe Anna și pe Johan împreună și care putea să-și amintească mașina și în ce direcție o luaseră.

Johan nu se mai gândise la el de atunci. Fusese o întâlnire atât de neimportantă…

— Ce-i cu tine? întrebă Märta.

— Mă simt ușor amețit. Am nevoie numai de puțină odihnă.

Ea îl îmbrățișă din nou și apoi plecă.

De îndată ce ușa se închise, Johan începu să caute în portmoneu și în buzunarele gecii. Își amintea că preotul îi dăduse cartea lui de vizită.

CAPITOLUL 57

Copiii stăteau pe canapeaua din fața televizorului, complet hipnotizați de serialul de desene animate psihedelic despre ouă verzi și șunci. Anna umbla de acolo-colo cu ceașca de cafea în mână, fără să găsească vreun loc în care să se simtă relaxată. Era mahmură mai mult decât ar fi trebuit.

Mama lui Magnus stătuse trează și răsfoise albumele cu pozele lui. Plângea când se uita la fotografii, dar își șterse lacrimile de îndată ce o văzu pe Anna. Plecase după prânz, când Anna simțise că putea funcționa cel puțin parțial. Iar acum venea cina. Avea să supraviețuiască zilei.

— Schimbă filmul, mama! strigă Siri.

— Dar poți și tu să-l schimbi, răspunse Anna.

— Mama! strigă Sixten.

Se resemnă, luă ceașca de cafea și se duse în camera de zi, unde reuși s-o verse pe jos. Înjură în gând când luă telecomanda și începu să caute.

De pe canapea se auzea corul:

— Nu ăsta, nu ăsta, nu ăsta! Nu ăsta, nu ăsta! Ăsta-ăsta-ăsta! Nu, de fapt nu ăsta. Mama, nu ăsta, am spus! Și nu ăsta, nu ăsta, nu ăsta!

— Hotărâți-vă odată!, spuse Anna cu voce mai aspră decât intenționase.

— Atunci, ăla la care ne uitam, spuse Siri și făcu o grimasă exagerat de mâniată pentru a-și arăta nemulțumirea.

— Eu nu vreau să-l văd pe ăla, protestă Sixten încrucișându-și brațele la piept și țuguindu-și buza de jos.

Anna simți un nod în stomac, care putea fi primul semn că se apropia o criză de isterie.

— La filmul ăsta vă veți uita, Sixten, spuse Anna calm, dar ferm.

Apoi se apropie de el și îl mângâie pe cap să-l liniștească, când văzu că începuseră să-i curgă lacrimi. Nu voia ca Siri să fie mereu nevoită să cedeze în fața fratelui său mai mic.

Sixten scoase un sunet care putea însemna orice, dar era pe cale să se liniștească. Anna simțea asta.

— Acum poți să pleci, mama, spuse Siri. Nu-mi place când te uiți la noi în timp ce ne uităm la televizor.

— Eu cred ca mama poate să stea aici, zise Sixten pe un ton surprins. E-n regulă.

— Ești un bebeluș, spuse Siri.

Sixten o lovi.

— Potoliți-vă! zise Anna, înainte ca situația să degenereze total.

— A dat în mine! strigă Siri.

— Tu îl provoci. Acum potoliți-vă amândoi.

După ce Anna se asigură că Sixten se liniștise, îi aruncă lui Siri o privire plină de reproș. Fetița se bosumflă.

— Pleacă! spuse ea.

— Sigur. Sunt în bucătărie.

Anna se așeză la masă. Era ciudat, dar îi plăcea să se contreze cu copiii. Simțea că asta făcea parte din viața normală. Sixten avusese o noapte neliniștită. Nu era încântată de vizita la psihologul cel agasant. Avea s-o întrebe despre viața ei, iar ea nu voia să vorbească nici despre viața ei, nici despre întâmplările din ea. Nu voia să se deschidă, pentru că cine știa ce avea să iasă la suprafață. Totul era complicat. Absolut totul.

CAPITOLUL 58

Biserica se afla în afara orașului și era construită pe culmea unui deal. Clădirea părea să privească pe deasupra câmpurilor și a tuturor sărmanilor păcătoși care locuiau între ea și mare, pe o rază de doi kilometri. Asta îl făcu pe Johan să nu se simtă în largul lui, de îndată ce o văzu din autobuz.

Rămase în stație câteva clipe să-și adune puterile. Apoi își trase gluga pe cap și începu să meargă spre intrare, pe pietrișul care-i scrâșnea sub picioare. Nu avea de străbătut decât câțiva metri, dar începuse să ningă cu fulgi umezi, mari ca niște bucăți de vată, care reușeau să-i găsească fiecare locșor neprotejat și să-i intre pe după gât și în mănuși. Era încă toamnă și zăpada avea să se topească, dar prevestea iarna care avea în curând să se instăpânească pe deplin.

Johan nu știa exact ce voia să facă. Dar trebuia să-l întâlnească pe preot și să-l întrebe ce spusese la poliție și ce avea de gând să mai spună.

La ușă stătea cineva îmbrăcat în negru, care se mișca înainte și înapoi într-un fel ciudat. Numai când ajunse foarte aproape Johan văzu că era preotul, îmbrăcat într-o pufoaică largă, fumând o țigară și încercând să se ferească de vânt.

— Cum merge? întrebă Johan când ajunse lângă el.

— Așa și-așa, răspunse preotul și zâmbi trist. Poate că Domnul nostru încearcă să-mi spună ceva.

— Poate că nu-i plac fumătorii.

— Cui îi plac? glumi preotul și stinse țigara de peretele pe care rămase o urmă de scrum.

Preotul îl măsură atent cu privirea în timp ce ținea mucul în mână. Îi amintea lui Johan de un actor din anii ’40, dar poate numai din cauza frizurii. Enoriașele parohiei îl considerau, fără îndoială, un bărbat arătos.

— Te știu de undeva, spuse preotul.

— Da, confirmă Johan și fu întâmpinat de o privire bănuitoare. Ne-am întâlnit și am vorbit câteva minute în fața unui hotel. Erai la un fel de conferință. Acum câteva săptămâni. Mi-ai dat cartea ta de vizită. Apoi m-a sunat poliția să mă întrebe despre o femeie lovită de mașină.

— Da, spuse preotul. E îmbucurător că totuși investighează cazul. Chiar mă întrebam dacă nu cumva a căzut în uitare. Ciudată poveste, nu crezi?

— Așa e, zise Johan cercetându-l pe preot.

Nimic nu lăsa de înțeles că acesta înțelegea de ce se afla Johan acolo. Probabil că era un bun actor.

— Vrei să vizitezi biserica, sau de ce ai venit? întrebă preotul.

Johan șovăi. Se uită împrejur. Ceva mai încolo, un paznic de la cimitir grebla pietrișul unei alei, în ciuda vremii. Doi bătrâni care formau un cuplu stăteau nemișcați și solemni lângă un mormânt.

— Sigur că da, spuse Johan. Intru să arunc un ochi.

Preotul deschise ușa și se dezbrăcă de pufoaica groasă, punând-o pe un umeraș aflat lângă scara care ducea în turn.

— Bine ai venit în casa Domnului, zise el.

— Cât de veche e biserica?

— Prima construcție? De prin secolul al XIII-lea. Ce vrei să vezi? Icoana de altar? Orga? Turnul?

— Turnul.

Johan nu se gândise la asta dinainte, dar părea un loc potrivit.

Preotul dădu din cap și o luă înainte pe scări. Când ajunseră la ușa din capătul lor, scoase o legătură de chei și o deschise.

Interiorul arăta ca un șantier. O scară îngustă, care scârțâia, ducea, pe lângă perete, la o schelă crăpată. Mai sus, în jurul clopotelor, era construit un palier. Johan puse mâna pe metalul rece.

Preotul deschise o fereastră.

— Priveliștea nu-i chiar de neglijat, spuse el.

— În niciun caz.

— Un unchi de-al meu a făcut odată un studiu genealogic. Am avut demult o rudă care credea că poate să zboare și s-a aruncat de aici cu o pereche de aripi confecționate de el, povesti preotul.

— Și ce s-a întâmplat?

— A murit, bineînțeles. Odihnește pe aici, pe undeva, dar mormântul nu mai există. A fost refolosit.

Johan nu știa ce să răspundă și, câteva clipe, rămaseră tăcuți.

— De ce ai venit, de fapt? întrebă preotul în cele din urmă.

Nu mai avea rost să se ascundă.

— Tu ai povestit la poliție despre mine, zise Johan. Despre mine și despre persoana cu care eram.

— Da, recunoscu preotul. Le-am spus ceva care se pare că i-a făcut curioși.

— Mă întreb ce.

— Iar eu mă întreb de ce ai venit tocmai până aici.

Preotul zâmbea prietenos, dar în ochii lui se citea o gravitate pe care nu se străduia s-o ascundă.

— Vreau să știu ce le-ai spus, zise Johan.

— Acum m-ai făcut curios să știu ce te neliniștește.

Johan nu răspunse.

Preotul așteptă câteva clipe.

— Ai făcut ceva ilegal? întrebă el.

— De ce crezi asta?

— Oamenii excelează în a se ierta singuri. Foarte puțini vin la mine pentru lucruri atât de mărunte cum ar fi că s-au culcat cu o femeie cu care n-ar fi trebuit s-o facă sau că au comis evaziune fiscală. Cu atât mai puțin după ce au fost sunați de la poliție. Ar fi trebuit să fie ușor de explicat dacă ați făcut doar sex. Și poliția e cu siguranță obișnuită să gestioneze asemenea probleme. Dacă sunteți nevinovați, poliția n-are niciun motiv să vă saboteze viața. N-ar avea niciun sens.

Johan nu știa cum să reacționeze. Sperase că preotul se va speria de apariția lui, dar era mai degrabă invers. Era incitat. Asta nu era bine.

— Dar dacă s-a întâmplat să o loviți cu mașina pe femeia aceea, poate că cel mai bine ar fi să recunoașteți. Eu pornesc de la ideea că a fost un accident. Sărmana ta amantă pare urmărită de ghinion, spuse preotul clătinând din cap.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut în ziar că soțul ei, colac peste pupăză, a dispărut. În împrejurări misterioase. Fără urmă. Așa am recunoscut-o. Dar nu ea a fost la volan. Din păcate, atunci nu-ți știam decât prenumele și marca mașinii, dar polițiștii au sunat cu siguranță peste tot și au controlat. Asta dacă nu cumva ești aici întâmplător, desigur.

Preotul parcă îi dăduse o lovitură în stomac. Auzea singur cum gâfâie.

— Întâmplarea cu soțul ei mi s-a părut cel puțin ciudată, spuse preotul. Domnul îi pune uneori pe oameni la încercări neverosimile. La asta m-am

gândit când am citit ziarele. Sărmana femeie! Așa că le-am dat amănunte numai despre tine.

Johan se apropie de fereastră și privi în jos, către cimitir. Paznicul era încă acolo, trăgând grebla lată după el, pe alee. Nici cei doi bătrâni nu plecaseră. Stăteau îmbrățișați lângă mormântul pe care acum ardea o lumânare.

Preotul se uită la ceas.

— E vremea să mă duc acasă, la soție, care, în orice caz, speră că o să fac cancer de la fumat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Johan își imagină cum ar fi fost dacă l-ar fi aruncat pe preot din turn. Dar la ce folos? Existau martori. Și mai erau cu siguranță și alți oameni prin preajmă. Ceva mai încolo era o școală. L-ar fi putut vedea niște elevi care se ascundeau să fumeze. Șoferul de autobuz putea să-l țină minte. Și poate că în autobuz existau camere de supraveghere.

Coborâră scara. Ajuns jos, preotul îi luă mâna lui Johan și i-o strânse îndelung.

— Fă ceea ce trebuie. O să te simți mult mai ușurat, de asta sunt aproape convins.

Ninsoarea se transformase în lapoviță. Dacă se hotăra să recunoască, trebuia să vorbească mai întâi cu Anna. Nu voia s-o ia prin surprindere. Era bine să-i lase timp să-și aranjeze toate lucrurile. Sau putea să ia toată vina asupra lui.

Nu-l mai interesa cum aveau să decurgă lucrurile. Întâmplă-se ce s-o întâmpla.

CAPITOLUL 59

În timp ce Anna se juca cu copiii, telefonul începu să sune. Mahmureala îi trecuse suficient cât să poată participa la jocul lor, nu doar să stea și să privească în gol. Nici Siri, nici Sixten nu mai vorbeau despre Magnus. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar asta n-o făcea decât să se întrebe și mai mult ce se întâmplase cu el.

Cel care suna era Johan. Trebuia să fie ceva important.

Se duse în camera de zi. Copiii nu trebuiau să audă.

— Trebuie să ne vedem, spuse el. Mâine.

— Sunt la serviciu. N-am putea într-o altă zi?

— Nu. Nu avem la dispoziție decât ziua de mâine. Trebuie să anunți că ești bolnavă sau să-ți iei liber. Și cel mai bine ar fi să ne vedem într-un loc retras, să putem vorbi în liniște.

— Ar trebui să mă neliniștesc?

El nu-i răspunse.

— Cabana voastră de vacanță. Ne-am putea vedea acolo, mă gândesc.

— De ce acolo?

— S-au întâmplat o serie de lucruri și am multe să-ți povestesc.

Asta suna mai mult decât îngrijorător.

— Atunci, mâine dimineață, zise ea. O să fiu acolo după ce las copiii.

— Bine. Eu vin cu autobuzul.

El închise și Anna se cufundă în canapea. Problemele păreau să nu se mai sfârșească. Și era nevoită să anunțe că era bolnavă încă o zi, chiar dacă dintr-un motiv cât se putea de întemeiat.

O sună pe mama lui Magnus. O întrebă dacă putea să-i ia pe copii de la grădinița a doua zi.

Da, putea.

Anna nu voia să se gândească la ce-ar fi scris ziarele dacă Vânt-din-Pupa ar fi putut dovedi ce făcuseră ea și Johan. Sau dacă îi denunța blestematul acela de Rickard. Nu o mai vizitase, slavă Domnului, dar era acolo, afară, undeva.

Poate despre el voia Johan să vorbească?

Deschise telefonul mobil și se uită la știri. Voia să afle dacă se mai întâmplase ceva în lume. Văzu un articol despre un incendiu violent în orașul ei. O persoană era dată dispărută și se credea că murise. Alte informații nu existau, dar poliția bănuia că focul fusese pus.

— Mama! Vino și joacă-te! strigă Sixten.

— Imediat! răspunse ea.

Urcă la etaj și îl sună pe Kaj.

— Ce faci? întrebă când el răspunse.

— Mă simt destul de rău, ca să fiu sincer, spuse el. Sunt puțin speriat. Dar poate că nu e decât rezultatul acela nu prea bun de la analize. Plutesc într-o mare nesiguranță.

— Kaj, mâine va trebui să-mi iau concediu medical, din păcate. Dar, imediat ce pot, trec pe la tine, îți promit. O să încerc să fiu cu tine în orice clipă liberă.

— Ești nemaipomenită! spuse el.

— Tu ești și mai nemaipomenit.

Se punea în locul lui. Mai întâi să fii părăsit de soție, apoi să dai peste o femeie care avea să fie închisă pentru fuga de la locul unui accident pe care îl provocase sau pentru omor din culpă – sau oricum aveau să încadreze polițiștii infracțiunea pe care o comisese, dacă Johan nu rezolva lucrurile. Ceea ce nu înțelegea, însă, era de ce el voia să se întâlnească în casa de vacanță a ei și a lui Magnus. Nu părea logic. Ceva nu era în regulă.

CAPITOLUL 60

Luni, 28 octombrie

Încercă să se convingă că plimbarea lungă de dimineață, din stația de autobuz și până acolo, îl înviorase. Dar nu era așa. Ploaia și vântul îi înghețaseră dureros obrajii.

Johan privi pe deasupra lacului. Acolo, jos, sub ponton, zăcea Magnus, încă nedescoperit.

Începu să meargă spre cabană.

Anna slăbise, remarcă el când ea deschise ușa. Asta o făcea să arate mai dură, dar și mai atrăgătoare. Privi înăuntru peste umărul ei. Aceiași pereți de lemn. Johan crezuse că Magnus renovase casa de când nu mai călcase el pe-acolo. Își amintea că vorbise despre asta.

— Ai venit, spuse Anna.

Vocea îi era gravă și șovăitoare când îl invită să intre.

Îl conduse în hol și se opri la o oarecare distanță de el, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate ale blugilor.

Johan studie camera de zi. Peretele lung era, de fapt, o fereastră enormă care dădea spre lac.

— Ce i-ai spus prietenului tău? întrebă el.

— Nimic. Nu locuim împreună, răspunse ea.

El încercă să zâmbească, dar nu reuși să afișeze decât o strâmbătură țeapănă și ciudată. Anna privi în podea câteva secunde, parcă încercând să se adune. Când se uită din nou la el, era calmă și concentrată.

— Ce voiai să-mi spui așa de important? întrebă ea. Trebuie să știu: Rickard e problema noastră? Sau individul care ne tot urmărește?

— Poate ar fi mai bine să ne așezăm, spuse el îndreptându-se către masa mare din camera de zi.

Ea îl urmă. În cameră erau o canapea, o masă cu scaune și două fotolii. Johan se așeză pe un scaun, Anna pe canapea.

Într-un fel, Johan se simțea bine știind că deținea informații pe care Anna nu le cunoștea.

— În privința boșorogului, problema e rezolvată, spuse el. S-a anunțat la știri. Casa lui a ars.

Ea îl privi mirată. El ridică din umeri.

— Uneori ai noroc, pur și simplu, zise el.

— Și Rickard? Rickard al tău? Care a fost acasă la mine?

— Și problema asta e rezolvată, de fapt.

— Cum?

— Nu-ți spun decât că e rezolvată.

Anna căută un răspuns pe fața lui, în loc să-l întrebe direct. Johan încercă să-și controleze expresia. Încercarea nu-i reuși.

— E *fucked up*, exclamă ea ducându-și mâna la gură.

Era timpul să dea cărțile pe față. S-o facă să-l înțeleagă, în orice caz.

— Am rezolvat și problema cu Magnus, spuse el.

Anna simți cum mușchii feței își pierd dintr-odată tonusul. Își duse mâinile la stomac și începu să gâfâie.

— Ce-ai făcut? spuse ea.

Johan privea pe fereastră, către lac. Spera că ea va înțelege fără să fie nevoit să-i explice.

— Unde e? întrebă Anna.

— Acolo, sub ponton.

Anna nu se uită într-acolo. În schimb, îl copleși cu întrebări despre Magnus. Cum se petrecuse totul, de ce fusese și Rickard acolo, ce făcuseră după aceea și de ce îl ascunseseră tocmai acolo.

Numai după aceea privi către ponton și își duse din nou mâna la gură. Arăta surprinzător de îndurerată, se gândi Johan. Nu se așteptase la asta. Anna îl vorbise întotdeauna de rău pe Magnus. Dar considera că ea merita să știe adevărul. Așa că îi povesti tot. Despre Magnus, despre Vânt-din-Pupa și despre Rickard.

— Nu ești normal, zise ea. I-ai omorât? Pe toți trei?

— Nu am vrut decât să rezolv toate problemele. Pentru tine, pentru mine și pentru a ne da o nouă șansă.

Johan privea în ochii ei negri, larg deschiși.

— Era tatăl copiilor mei, spuse ea.

— În cazul lui Magnus, a fost vorba despre autoapărare. A venit la mine și s-a purtat ca un dement. Și s-a întâmplat ca lucrurile să ia

întorsătura pe care au luat-o. Era cât pe-aci să mă omoare, când a venit Rickard cu un ciocan.

Anna stătea pe canapea și își legăna corpul înainte și înapoi, cu capul în mâini.

— Nu asta a fost intenția mea, spuse el, așteptând ca ea să vorbească.

După câteva clipe, Anna încetă să se mai legene și îl privi.

— Și acum ce se întâmplă?

— A intervenit ceva neașteptat, zise el.

Johan nu crezuse că va ajunge vreodată în situația în care să-i fie mai ușor să recunoască trei crime decât să explice că voia să se ducă la poliție și să facă ce ar fi trebuit să facă de la bun început.

— Am crezut că totul se va rezolva. Până ieri, spuse el. Poliția a primit informații despre mine și eu am crezut că de la Rickard sau de la boșorog. Dar apoi Märta a trecut pe la mine și mi-a spus un lucru care mi-a adus aminte că mai există cineva. Preotul ăla, nu ți-l mai amintești?

— Care nenorocit de preot?

— Cel care era la hotel. M-am întâlnit cu el afară, când am ieșit să fumez. Te-a recunoscut în poza din ziar și s-a gândit la mine. Apoi a sunat la poliție. Mi-au verificat numărul de înmatriculare și au văzut că vopseaua de pe mașina mea e aceeași cu cea găsită pe cadavrul femeii.

— De unde știi?

— Ne-am întâlnit ieri. Îmi dăduse cartea lui de vizită.

Anna oftă adânc și privi pe fereastră.

— N-o să se mai termine niciodată? întrebă ea.

— Ba da, eu cred că se termină acum. Nu l-am omorât.

Ea avea în continuare privirea fixată undeva, afară.

— Ce-o să spui la poliție? întrebă Anna.

— De fapt, despre asta vreau să vorbesc cu tine, zise el și simți o ușoară greață. Trebuie să mărturisesc.

— Ce o să mărturisești?

— Totul.

— Atunci voi fi și eu implicată, spuse Anna întorcându-se spre el. Și să spunem că nu recunoști decât accidentul de mașină – dar preotul știe că eram și eu acolo și că soțul meu a dispărut. Să fac pe neștiutoarea?

— El nu le-a spus decât despre mine. Până la urmă, eu conduceam.

— Dar, la un eventual proces, el va fi martor. Dacă recunoști, se va începe o anchetă, nu-i așa?

Anna părea mai mult furioasă decât mâhnită sau speriată. Iar ochii îi erau mai negri decât de obicei.

— Nu știm sigur, spuse Johan.

Sigur, o variantă era să recunoască numai accidentul, dar nu s-ar fi simțit împăcat. Rickard și bătrânul ar fi continuat să-i împovăreze conștiința. Cel mai mult ar fi dorit să pună capăt întregii povești, să ia totul asupra lui și să ajungă la o pace interioară. Toate celelalte căi păreau închise.

— Ba e aproape sigur! Probabilitatea e, în orice caz, foarte, foarte mare, spuse ea. Și nu vreau să risc. Trebuie să reziști. Trebuie să minți. Din mașină nu mai există nimic. Ce-o să fac cu copiii când tatăl lor e mort, iar eu voi fi amestecată într-o poveste cu patru oameni uciși?

— Tu nu ești amestecată decât în accident.

— Și crezi că o să scap? Nu pricepi ce-ai făcut?

— Îmi pare rău, spuse el.

— Asta e tot ce ai de spus? Dacă recunoști, îmi distrugi viața.

— Dacă nu eram eu, ți-ai fi îmbrățișat deja copiii conform orarului săptămânal din închisoarea din Kumla, sau unde am fi ajuns.

— Acum ceva timp n-am fi ajuns acolo, dar acum, după tot ce ai făcut, e foarte posibil să ajungem! M-ai tras și pe mine în mocirla asta! Nimeni n-o să creadă că n-am știut nimic! spuse Anna.

Era palidă. Se ridică fără un cuvânt și începu să meargă spre bucătărie.

— Unde te duci? întrebă el.

— Am nevoie de o ceașcă de ceai.

Totuși, vocea îi suna hotărâtă.

Nu după mult timp, pașii Annei se auziră din hol.

Ducea două cești. Îi dădu una lui Johan.

— Mulțumesc, zise el.

Ea se așeză pe canapea, cu picioarele sub ea.

— Chiar sunt morți cu toții?

— Da, spuse Johan. Așa a fost să fie.

Anna își duse ceașca la gură și suflă înainte să bea. Oftă și privi pe fereastră.

— Deci nu mai pot să fac nimic? întrebă ea.

— O să încerc să mă exprim prudent despre tine. Tu ai fost doar martor la accident. Nimic mai mult.

— Ok, spuse ea. Dar presa n-o să prezinte deloc așa lucrurile. Parcă văd deja titlurile: „Mama celor doi copii și-a manipulat amantul, făcându-l să omoare pentru ea”. Toată lumea iubește ideea de femeie criminală. Chiar și poliția, sunt tentată să cred.

— Tu o să spui că ai fost acasă, sau cu noul tău prieten. Presupun că poți oricând să-ți fabrici un alibi.

— Viața mea va fi distrusă.

Ea luă ceașca de ceai și o ținu în mâini fără să bea.

— Ai la tine telefonul mobil? întrebă și lăsă iar ceașca jos din nou. Ar putea poliția să detecteze locul unde ești și să știe că ne-am întâlnit?

— Nu. L-am lăsat acasă, răspunse el. Doar încep să devin profesionist.

— N-ai putea pleca din țară, atunci? Într-o țară fără obligație de extrădare față de Suedia, unde să începi o viață nouă? Aș putea să inventez o poveste despre cum m-ai amenințat, și așa mai departe.

— Poate, spuse el. Nu știu ce crezi tu, dar pentru mine a fost clar că ar fi trebuit să ne asumăm responsabilitatea încă de la început, nu să ne gândim numai la propria piele. O decizie proastă n-a făcut decât să ne oblige să luăm și alte decizii proaste. N-am devenit credincios, nici n-am început să cred în karma, dar singurul lucru care s-a întâmplat după ce am lăsat-o pe femeie în pădure a fost că ne-am afundat tot mai mult într-un desiș de minciuni și că – în orice caz atunci – am făcut o serie de lucruri fără întoarcere. Sau, mă rog, eu le-am făcut. Și, de fiecare dată când am crezut că o situație e rezolvată, au apărut noi probleme. Și…

Anna se aplecă în față.

— Sunt atât de sătul să fiu singur, spuse el. Asta a fost cea mai rea dintre toate singurătățile.

Ea îl privi cu o milă care, numai cu câteva zile în urmă, l-ar fi înfuriat pe Johan, dar pe care acum era dispus s-o accepte.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare atât de rău pentru asta! Pentru tot.

Anna se ridică, se apropie de Johan și îl îmbrățișă. Îl strânse tare în brațe. Johan îi mirosi părul, îi inspiră parfumul și simți deodată o liniște totală. Nu-și amintea când mai fusese atât de destins și, pentru o secundă, nu înțelese ce nu era în ordine când Anna îi puse cuțitul la gât și apăsă cu putere.

CAPITOLUL 61

Anna spălă pe jos și curăță mobila, încercând să-și închipuie că sângele era numai o cană de sirop care se răsturnase. La micul radio din bucătărie se auzeau voci domoale, angajate într-o conversație despre stoici. Era liniștitor să audă niște intelectuali echilibrați care vorbeau despre filosofie.

Își scoase hainele. Nu le mai putea folosi, dar, din fericire, în dulapul din dormitor existau o pereche de pantaloni vechi și o bluză de lână. Și le trase pe ea.

Se întrebă dacă petele aveau să dispară complet din podea. Probabil că nu. Sângele se strecurase prin crăpături, iar acum era integrat în construcție. Indiferent cât ar fi frecat sau ar fi ars, Johan avea să rămână aici într-un fel sau altul.

Era exclus să mai vină acolo vreodată. Birgitta putea să aibă cabana doar pentru ea, dacă voia. Era singura care, eventual, mai putea veni acolo. Magnus nu avea să fie descoperit încă mult timp de atunci înainte, în afară de cazul în care Anna ar fi avut un mare ghinion.

Se văzu nevoită să facă o pauză. Se rezemă de un perete și inspiră adânc. Îi luă câteva secunde să-și revină. Când Johan îi spusese cât de gravă era situația lor și cum se gândea să renunțe la luptă, ea înțelesese că singura cale de scăpare era să-l elimine. Totul avea să fie legat de el și numai de el. După depoziția preotului, poliția avea s-o caute, bineînțeles, și pe ea, dar, fără Johan, se putea descurca. Era destul de sigură de asta. În cel mai rău caz, ar fi putut spune că se temea de el și să dea vina pe nebunia și impulsivitatea lui. Care, de fapt, îl și însoțiseră pe Johan în ultimul timp.

Începu să curețe din nou. Pauzele erau periculoase. Gândurile erau periculoase. Sentimentele la fel.

Mai făcu o încercare să îndepărteze sângele de pe podea. Stoarse cârpa încă o dată și schimbă apa din găleată. Când se întoarse, se uită la cadavrul pe care îl trăsese la o parte și îl înfășurase în covor.

„Cea mai rea dintre toate singurătățile”, spusese Johan. Începea deja să bănuiască ce voise el să spună.

Cum va fi când avea să se întoarcă acasă?

Poate că așa cum fusese și când o lăsaseră pe femeie în pădure, sau când o bătuse Magnus. Anna avea să aibă grijă de copii, să alerge după treburi, să-l întâlnească pe Kaj, să joace rolul cuiva care duce o viață normală. Și, cândva, după mult timp, amintirile aveau să-și piardă din intensitate. Numai să reușească să se descurce la interogatoriu. Era ultima piedică.

Radioul tăcuse, dar din bucătărie se auzi semnalul repetitiv, iritant, al telefonului. Sunetul o speria.

Se apropie de masa pe care se afla telefonul ei mobil. Văzu pe display numele Birgittei și, în numai câteva secunde, Anna reuși să se gândească la vreo zece lucruri pentru care ar fi trebuit să se îngrijoreze. Nu putea fi vreo veste bună. Se șterse pe mâini și ridică fără prea mult entuziasm telefonul.

— Iartă-mă că te sun, dar Sixten vrea foarte mult să vorbească cu tine, spuse Birgitta. E cam agitat.

Vocea Birgittei nu suna ca de obicei.

— Sigur, nicio problemă, spuse Anna cu o voce groasă și răgușită.

Era totuși uimită că vorbea ca un funcționar care răspundea la o întrebare de rutină.

— Ce vrea?

— Îi e dor de tatăl lui.

Birgitta tăcu și oftă. Anna își mușcă buza.

— Ok. Magnus îl mai bântuie din când în când.

Anna își regretă imediat cuvintele.

— Dă-mi-l la telefon.

— Mulțumesc.

Birgitta părea ușurată.

— Altfel, ce faci?

— Bine, spuse Anna. Dar astăzi trebuie să stau peste program. Am ceva de terminat.

— Uite, ți-l dau, zise Birgitta, după care în telefon se făcu liniște câteva secunde.

— Mama! spuse Sixten.

— Vă simțiți bine la bunica?

Urmară câteva clipe de tăcere. Sixten nu era obișnuit să vorbească la telefon. Nu-i auzea decât respirația.

— Sixten, ce vrei să-mi spui? întrebă ea.

— Vino acasă!

— Vin repede.

— Vino acasă acum!

— Vin cât pot de repede. Îți promit.

— Nu vreau să ne culce bunica. Vreau să fiu cu tine.

— Mama are de terminat niște lucruri mai întâi, spuse Anna.

— Mama! Vino acasă! zise Sixten și începu să plângă cu sughițuri.

Anna își dădu seama că era o criză de plâns periculoasă, una dintre acelea care îi puteau induce o stare catatonică greu de controlat. După ziua aceea, Anna nu se mai gândea să-și părăsească vreodată copiii. Avea să intre în concediu medical, să anunțe la grădiniță că erau bolnavi, să stea cu ei în pat și să-i strângă în brațe mai multe săptămâni. Sau luni.

— Vin cât se poate de repede, spuse ea și se hotărî să rămână fermă pe poziții.

Altfel n-ar fi mers.

— Acum nu mai pot vorbi, Sixten. Mama te iubește.

În clipa aceea se auzi un ciocănit în ușa cabanei.

Anna simți că fața îi amorțește. Începu s-o furnice, ca un picior pe care îl ții prea mult timp sub tine.

Ușa avea un vizor și ea se furișă în vârful picioarelor până acolo. La ușă stătea Vânt-din-Pupa.

Timp de câteva secunde, Anna avu senzația că i se tăiase răsuflarea și că o să se prăbușească pe podea. Doar Vânt-din-Pupa era mort! Zăcea carbonizat la morgă! În niciun caz n-ar fi trebuit să fie aici! Cum naiba o găsise?

Ciocăniturile se auziră din nou.

— Știu că sunteți amândoi înăuntru, spuse bărbatul cu voce puternică și hotărâtă. Deschideți!

Anna rămase nemișcată și încercă să respire cât mai fără zgomot.

Vânt-din-Pupa nu făcea niciun gest cum că ar vrea să plece. Stătea în fața ușii și studia vizorul.

— Vin imediat acasă, dragule, șopti ea în telefon. Acum trebuie să închid, Sixten.

Băiețelul plângea disperat, dar ea închise telefonul. În secunda următoare, vocile de la radio începură să se audă din nou. La naiba! Cu siguranță că se auzeau și de afară.

Vânt-din-Pupa bătu din nou, mai puternic.

— Deschideți! strigă el. Deschideți sau sparg ușa!

— Trebuie să mă îmbrac, răspunse ea. Vin imediat.

Ciocănitul încetă.

Anna intră în dormitor și scoase din dulap hainele de schimb. Avea pete de sânge pe tot corpul, dar le lăsă. Nu aveau să se vadă.

Se îmbrăcă repede și se duse din nou la ușă.

O întredeschise și se uită afară.

Vânt-din-Pupa nu spuse nimic. Stătea acolo și o privea cu o expresie neplăcută.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea.

El nu răspunse.

— Sunt ocupată, zise ea, privind afară peste umărul lui.

Nu se mai vedea nimeni.

El stătea nemișcat și o privea.

— Ești surprinsă să mă vezi?

— Sunt ocupată, repetă ea. N-am timp. Lasă-mă-n pace.

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, spuse el. Poate are vreo legătură cu casa mea care a ars?

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Anna, proptindu-se în ușă și încercând să o închidă, dar Vânt-din-Pupa o împinse cu o putere nebănuită. Ea luptă s-o închidă, dar el își vârî piciorul între ușă și prag. Apoi intră fără un cuvânt și rămase în hol. Nările îi fremătau în timp ce inspecta cu privirea podeaua, pereții și tavanul. Părea să adulmece ceva. Apoi se întoarse și o privi.

— Voi doi aveți de explicat câteva lucruri, spuse el.

— Care „voi”?

— Tu și individul ăla, Johan.

Anna oftă profund. Oftatul o surprinse, pentru că venise fără voia ei și părea să pornească dintr-un adânc nebănuit.

— Nu știu nici măcar cine ești, spuse ea.

— Încetează, zise el. Bineînțeles că știi cine sunt. Doar ne-am mai întâlnit.

Își scoase geaca și o puse pe un umeraș.

— Trebuie să pleci, spuse Anna.

— Unde e Johan?

— Nu-i aici.

Vânt-din-Pupa făcu o figură bănuitoare.

— Nu-i aici?

— Nu, nu-i aici. Așa că acum poți să pleci.

— Nu plec nicăieri. Următorul autobuz vine numai peste câteva ore. Și, înainte de asta, merit un răspuns la câteva întrebări.

— Meriți? Cum așa? Nu-ți sunt datoare cu nimic, spuse Anna. Dar sun la poliție dacă nu pleci imediat de aici.

— La poliție? repetă el și pe față i se ghici un început timid de zâmbet. Sigur, sună la poliție. Chiar te rog.

— N-ai putea doar să pleci?

Îi venea să-și dea palme că avusese proasta inspirație să-l amenințe cu poliția. Acum apărea și mai vinovată în ochii lui. Nu putea suna la poliție atâta timp cât corpul lui Johan zăcea în camera de zi, înfășurat în covor.

— Atunci trebuie să-mi povestești ceva. Ce s-a întâmplat cu femeia din pădure?

Nările lui Vânt-din-Pupa fremătau intens.

— Am fost în pădure să fac pipi, zise ea. Ai găsit-o pe femeie absolut întâmplător. N-are nicio legătură cu mine. Asta-i tot. N-ai niciun motiv să mă urmărești tot timpul.

Vânt-din-Pupa izbucni în râs.

— N-a fost nicio întâmplare.

— Ok, poate că am văzut-o și m-am speriat. E interzis?

— Atunci m-ai fi rugat să sun la poliție, spuse el. Nu înțeleg de ce te-ai întors acolo, dar știu cu siguranță că ai fost amestecată în accident, sau ce s-o fi întâmplat.

Anna scutură din cap.

— Cum poți să-i faci așa ceva unui alt om? întrebă Vânt-din-Pupa. Cum ai putut s-o lovești cu mașina și s-o lași să moară singură într-o pădure?

— Am nevoie de un pahar de apă, spuse ea și intră în bucătărie. Bărbatul o urmă.

Anna lăsă robinetul să curgă, în speranța că va câștiga timp, și se bucura că el nu intrase în camera de zi, unde se afla corpul lui Johan.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Anna.

— Cu autobuzul. Casa mea a ars, după cum bine știi. Așa că n-am putut să ajung la mașină.

Anna bău paharul de apă, speriată că expresia feței o va trăda. Apoi și-l umplu din nou.

— Nu știu nimic despre casa ta, spuse ea. N-am nicio legătură. Acum ai răspunsul și la întrebarea asta, dacă e una dintre cele pe care vrei să mi le pui. Oricum, ai avut noroc că ai scăpat.

Vânt-din-Pupa o cerceta cu o privire furioasă. Era limpede că n-o credea, iar minciuna ei îl înfuriase și mai tare.

— „Noroc”? Numești asta noroc?

— Dar eu nu sunt amestecată, spuse Anna. Eram acasă cu copiii.

— Oricum, mi-ați dat ocazia perfectă să dispar. Eram la plimbare cu câinele.

— În mijlocul nopții? Nu în mijlocul nopții a ars?

— I-am dat niște înghețată, spuse Vânt-din-Pupa puțin jenat. Dar s-a dovedit o chestie salvatoare.

— Oricum, eu n-am nimic de-a face cu asta. Cred că ar trebui să pleci.

— Unde? Nu mai am casă.

Anna bău și al doilea pahar cu apă și încercă să-și adune gândurile. Cum l-ar fi putut face să plece din casă înainte să-l descopere pe Johan?

Se rugă în sinea ei ca individul să fie rezonabil și să se-ntoarcă de unde venise.

— Vrei o cafea? îi propuse. Putem s-o bem pe terasă.

— De ce-aș vrea cafea? Și pe terasă, pe vremea asta?

Anna oftă. Încerca să-și imagineze cum ar fi fost să reușească să-l facă să iasă și să-l vadă dispărând pe drum, dar o asemenea imagine i se părea acum utopică. Pentru ea, totul putea să se sfârșească dintr-o clipă într-alta. Din momentul în care bărbatul ar fi intrat în camera de zi și ar fi văzut cadavrul lui Johan, ea nu avea să-i mai vadă niciodată pe Siri și pe Sixten.

— Te rog. Am copii. N-ai putea să mă lași în pace și să pleci? Nu vreau decât să-mi văd de viața mea.

— Să-ți vezi de viața ta? Vezi tu, aici e problema. Cu toții ar trebui să-și vadă de viața lor. O femeie a murit și nimănui pe lumea asta nu-i pasă. Nici măcar presei. Imediat ce informațiile au început să se răcească, au încetat să se mai intereseze de ea. Ca și cum n-ar valora nici măcar cât un animal. E clar că era o femeie singură, deci e ca și cum n-ar avea nicio

importanță. Ce spune asta despre felul în care societatea noastră tratează omul?

Anna înțelese deodată de ce Vânt-din-Pupa nu putea renunța la elucidarea cazului. Era evident și pentru cineva fără o pregătire de psiholog.

— E vorba despre tine? întrebă ea cu voce moale.

Vânt-din-Pupa pufni în râs.

— E vorba despre dreptate, răspunse el. Orice om are o valoare.

— Așa ar trebui să fie, spuse Anna.

I se păru că-l vede uimit de consensul apărut subit între ei.

— Și totuși ați abandonat-o acolo, insistă el.

— Asta în cazul în care lucrurile s-au petrecut așa cum crezi tu că s-au petrecut, spuse ea. Iar dacă da, ea era deja moartă. Și poate că o mărturisire le-ar fi distrus viața celor care au lovit-o fără nici cea mai mică intenție. Deci, cred că ar trebui să renunți la tot. În primul rând, pentru binele tău.

Vânt-din-Pupa privea în podea. Anna se întreba dacă reușise să ajungă la el, să-i atingă vreo coardă sensibilă. Așa părea. În cazul ăsta, oare avea să accepte să plece, sau avea să rămână acolo până la următorul autobuz? Sau voia să fie dus cu mașina?

Ultima variantă era, poate, cea mai bună.

Cum de nu se gândise la asta? Îl putea duce până în oraș și apoi să se întoarcă.

— Vrei să te duc undeva? întrebă ea.

Vânt-din-Pupa scutură hotărât din cap și Anna simți cum orice speranță i se stinge. Ar fi fost soluția perfectă.

— Nu pot să pun cap la cap toate lucrurile astea, zise el. Incendierea, dispariția soțului tău, femeia din pădure – cineva trebuie să facă o anchetă, cred că înțelegi asta.

— Ești sigur că a fost o incendiere? Că a pus cineva focul? întrebă Anna. Iar celelalte nu sunt decât niște întâmplări teribile. Nu trebuie neapărat să aibă legătură între ele. Asta s-ar putea să fie numai în capul tău. Tot ce vreau este să am grijă de copiii mei și să fiu cu ei. Asta e tot ce-mi doresc cu adevărat. În special după toamna asta îngrozitoare. Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat cu casa ta, dar nu mai pot. Nu vreau decât să fiu cu copiii mei.

Vânt-din-Pupa scutură din nou din cap.

— Femeii aceleia trebuie să i se facă dreptate, spuse el. Și ea înseamnă ceva, are o valoare.

Anna se întrebă cât mai avea până să cedeze nervos.

— Fiul meu merge la un psiholog care bănuiește că e autist, zise ea. Are nevoie de liniște. Trebuie să i-o asigur.

Privirile lor se întâlniră. Pentru prima dată, Annei i se păru că vede o urmă de empatie în ochii lui.

În liniștea care se așternu auziră amândoi vocea metalică de la radio, care începuse să vorbească despre cazul femeii găsite în pădure. „Poliția i-a aflat acum identitatea. Este o poveste tragică. Era o femeie singură, fără nicio rudă, care a lăsat o scrisoare. Scria că avea de gând să se sinucidă și că se va arunca în fața primei mașini care îi va ieși în cale, pe același drum pe care partenerul ei de viață murise cu câțiva ani în urmă într-un accident tragic de circulație. Numai când…”

Se părea că poștașul se neliniștise văzând că nu mai golea nimeni cutia poștală. Vânt-din-Pupa și Anna ascultau încordați. „Autoritățile îl caută în continuare pe șoferul care este bănuit că…”

— Sinucidere? repetă Vânt-din-Pupa consternat.

Anna nu știa ce ar fi trebuit să gândească sau să simtă. Ce tragedie declanșase femeia prin cel mai egoist gest pe care-l poate comite cineva!

— Mai vrei să vorbim? întrebă ea.

Vânt-din-Pupa arăta confuz, dar dădu din cap și ieși din bucătărie.

— Stai aici! strigă Anna. Putem să vorbim aici, în bucătărie, dacă vrei să continuăm.

El nu se întoarse, dar Anna îl putea vedea scuturând din cap. Știrea părea să-l fi descumpănit profund. Pentru prima dată de când îl văzuse, arăta binevoitor.

Prin fereastră, Anna vedea ploaia căzând. Ce toamnă umedă și rece fusese!

— Stai aici, spuse ea.

Teama o năpădi. Era atât de aproape să evite catastrofa! Și acum bărbatul începuse să umble fără țintă prin cabană.

Se rugă ca Vânt-din-Pupa s-o asculte și să nu intre în camera de zi. Ar fi fost un dezastru. Dacă l-ar fi convins să se așeze pe terasă, ar fi existat o șansă să-l îmbuneze.

— Vino înapoi! spuse ea. Te rog, vino înapoi.

Vânt-din-Pupa n-o ascultă. O luă la stânga și intră în camera de zi.

Anna se grăbi în hol. Luă vechea bâtă de baseball a lui Magnus, care stătea într-un coș cu mingi, rachete de tenis și jucării gonflabile.

Vânt-din-Pupa tresări la vederea corpului înfășurat în covor. Anna se grăbi și, pentru a-și face curaj, își aduse în minte imaginea lui Siri și a lui Sixten. Loviturile pe care avea să le aplice erau pentru ei.

CAPITOLUL 62

Joi, 7 noiembrie

Psihologul de copii se scărpină în barbă. Mici bucățele de piele descuamată căzură pe puloverul lui de lână închis la culoare.

— Sixten…, începu el prelungind numele până la limita bizarului. Cum crezi că suportă el dispariția lui Magnus?

Anna oftă și privi pe fereastra din spatele psihologului.

— Nu prea știu, spuse ea. În orice caz, nu e chiar bucuros.

— Nu e chiar bucuros? repetă psihologul și notă în timp ce fredona ceva pentru sine.

Ea detesta fredonatul acela. Se întrebă cum arăta bărbatul acela când făcea sex. Era un gând cât se poate de neplăcut.

Psihologul repetă întrebarea.

— Iartă-mă. Dacă e bucuros? Nu, dar niciunul dintre noi nu este, spuse ea.

— Nu, așa e, confirmă psihologul și fredonă din nou ceva.

Apoi tăcu.

— Nu știu ce să spun despre asta, zise Anna în cele din urmă, vizibil iritată. Bineînțeles că a devenit mai mămos, dar asta s-a întâmplat și cu Siri. Face pipi pe el. E un chin să-l las la grădiniță dimineața. Personalul spune că face crize tot mai des…

— Ați ajuns într-o situație foarte delicată, spuse psihologul ca și cum ar fi rostit un adevăr adânc. Îți amintești ce am spus ultima oară?

— Ai spus că trebuie să eliminăm toate problemele inutile din viața noastră.

— În afară de situația nefericită cu soțul tău, crezi că ai reușit să urmezi acest sfat?

Anna ar fi vrut să izbucnească într-un hohot isteric de râs, dar reuși să se stăpânească.

— Da, l-am urmat. Pot să spun cu mâna pe inimă că l-am urmat. N-a fost ușor, dar problemele sunt cu siguranță eliminate.

— Toate problemele?

— Da, toate.

— Ai putea să-mi spui care probleme sunt eliminate?

— S-ar putea spune că am pus punct unor relații nocive, răspunse ea.

— Ce fel de relații? întrebă psihologul aplecându-se în față. Poți să dezvolți?

— De fapt, nu, dar erau genul de relații care consumă mai multă energie decât oferă.

— Ce înseamnă asta?

— Genul de relații care luau prea mult timp din cel destinat copiilor. Îmi consumau prea multe gânduri și energie.

— Și ți-a fost greu să le pui capăt?

— Extrem de greu. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Poți să-mi povestești mai mult despre asta?

— Nu, nu astăzi. E prea dureros. Nu sunt în stare să vorbesc despre asta acum.

— Înțeleg, spuse psihologul. Poate altă dată, dar se pare că ai făcut ce trebuia să faci, chiar dacă spui că a fost greu.

Anna avusese o săptămână de coșmar. Interogatoriul de la poliție fusese un chin. Avusese loc în aceeași dimineață în care știrea despre descoperirea corpului lui Rickard apăruse în ziarul local. Părea să fi fost vorba despre o supradoză, dar știrea o îngrijoră și mai mult, dacă asta era posibil.

Cei doi polițiști, aceiași care veniseră la ea după dispariția lui Magnus, o sunaseră din nou, ca să-i pună întrebări despre relația ei cu Johan. Ea recunoscuse că avusese o aventură amoroasă cu el și le spusese că, după accident, Johan îi amenințase pe ea și pe copii. Și că de aceea nu îndrăznise să vorbească. Plânsese în timpul convorbirii, dar ei nu înțeleseră exact motivele din spatele acelor lacrimi. Consecința neplăcută a acelui telefon fusese că polițiștilor le revenise interesul în ceea ce privește dispariția lui Magnus, lucru care o enerva, pentru că nu avea nimic de-a face cu asta. Credeau că Johan trăia și că era în stare de orice. Fusese dat în urmărire. Despre Vânt-din-Pupa nu amintise nimeni. Dar probabil că nu era ultima dată când avea să stea de vorbă cu polițiștii. Soțul ei era în continuare dat dispărut – la fel și amantul. Ea acoperise un infractor, chiar dacă sub amenințare. Asta avea să aibă urmări, fără îndoială. Anna era

neliniștită, dar nu exista nicio dovadă împotriva ei. Nu putea fi acuzată decât de faptul că-l apărase pe infractor. Îi mulțumi în gând lui Johan că acționase atât de nebunește încât teama ei să apară ca justificată.

Observă că psihologul o studia cu privirea.

— Prin urmare, în ciuda noii situații, în jurul lui Sixten există stabilitate, apropiere, siguranță și o structură? întrebă el.

— Da, așa cred, răspunse Anna.

— Bine. Asta e cel mai important. E esențial.

Părea vesel când își notă toate astea.

— Asta e tot? întrebă ea.

— Da, pentru azi, dar ne vom vedea mai des de-acum încolo. Va trebui să mă întâlnesc cu Sixten de mai multe ori. Dar sper că te simți puternică și capabilă în fața viitorului, spuse el.

— Puternică și capabilă?

Anna era gata să izbucnească în râs.

— Dacă sunt cu adevărat ceva, atunci sunt puternică și capabilă.

— În cazul ăsta, am terminat pe azi, spuse el.

Anna se ridică de pe scaun, adună geanta și hainele, mulțumi și ieși din cabinet. Mai rămăsese puțin timp până să ia copiii de la grădiniță, așa că intră în mall. Copiii aveau nevoie de haine noi. Crescuseră mult în ultimul timp, fără ca ea să bage de seamă. Și era hotărâtă să folosească în mod chibzuit tot timpul liber pe care-l avea la dispoziție.

Kaj îi trimise un sms și o întrebă cum decursese totul.

„Omul e un idiot”, răspunse ea. „Timp pierdut.”

Primi un emoticon trist înapoi.

Anna îi zâmbi telefonului. Kaj era, atât cât mai trăia, micul ei alibi în cazul în care ar fi apărut vreodată vreo suspiciune împotriva ei. Dar nu credea că asta avea să se întâmple. Vânt-din-Pupa chiar părea să fi luat autobuzul spre cabană, așa cum spusese. Anna nu găsise nicio cheie de mașină în buzunarele lui. Cele două cadavre, al lui Vânt-din-Pupa și al lui Johan, fuseseră, după multe eforturi și accese de greață, tranșate, puse în pungi de plastic, împachetate în cutii de carton bine lipite și aruncate la groapa de gunoi a orașului, în enormul container pentru material destinat arderii. În acel moment ar fi trebuit să nu mai existe nicio particulă din ei.

În drum către ieșirea din clădire, se întoarse. Avea sentimentul ciudat că o urmărește cineva.

În spatele ei, pe trotuarul celălalt, stătea o fată cu păr mov, care ținea în lesă doi câini. Anna simți o căldură în suflet. Era fata de la spital, cea a cărei mamă era pe moarte.

Anna zâmbi și ridică mâna în semn de salut.

„Tonul este insidios. Pur și simplu vrei să citești tot mai mult.”

Jens Lapidus

„*Oameni capabili* este o poveste cu nerv, de la început până la sfârșit, și te prinde imediat. Klas Ekman […] realizează un echilibru elegant între suspans și dramă, iar cititorul rămâne captivat și se întreabă mereu care va fi deznodământul.”

Icakurinen

„Sălbatică și nebunească – o poveste dramatică despre relații, care m-a ținut treaz până târziu în noapte. […] Suspansul diabolic o să vă facă să simțiți fluturi în stomac. […] E un roman scris parcă special pentru Netflix.”

Aftonbladet

KLAS EKMAN

oameni capabili

„Capacul motorului era înfundat pe partea Annei.

Ea simțea cum pieptul îi bubuia. Își rupsese o coastă? Sau mai multe?

Își masă ceafa și il privi pe Johan. Era alb la față. Cearcănele din jurul ochilor lui erau atât de negre, încât, în întuneric, semăna cu un cap de mort.

- Iartă-mă, spuse ea și începu să plângă. Iartă-mă, Johan. Iartă-mă!

- Cred că a fost cineva, spuse el.

- Ce?

- O persoană.

- Cum o persoană? spuse ea ștergându-și lacrimile.

- Cred că am lovit un om."

Klas Ekman – *Oameni capabili*

virtual-project.eu

„Tonul este insidios. Pur și simplu vrei să citești tot mai mult."

Jens Lapidus

„*Oameni capabili* este o poveste cu nerv, de la început până la sfârșit, și te prinde imediat. Klas Ekman [...] realizează un echilibru elegant între suspans și dramă, iar cititorul rămâne captivat și se întreabă mereu care va fi deznodământul."

Icakurinen

„Sălbatică și nebunească – o poveste dramatică despre relații, care m-a ținut treaz până târziu în noapte. [...] Suspansul diabolic o să vă facă să simțiți fluturi în stomac. [...] E un roman scris parcă special pentru Netflix."

Aftonbladet

ISBN 978-606-8959-84-9

CRIME SCENE PRESS

Foto © @Yuliia_Ivanova | freepik.com

KLAS EKMAN oameni capabili

CRIME SCENE PRESS

{1} Aluzie la *L ’IPA de Vézelay,* marcă de bere franțuzească. (*n. trad.*)

{2} Produs energizant. (*n. trad.*)

{3} Aluzie la Sfânta Lucia, care se sărbătorește în Suedia în 13 decembrie. (*n. trad.*)

{4} Aluzie la așa-numitele grădinițe pentru câini, locuri în care sunt îngrijiți câinii peste zi, în timp ce proprietarii lor sunt la serviciu. (*n. trad.*)

{5} Prescurtare de la „sindrom premenstrual”. (*n. trad.*)

{6} Termen psihiatric care desemnează o persoană instabilă emoțional. (*n. trad.*)

{7} Tulburare hiperactivă cu deficit de atenție. (*n. trad.*)

{8} Prescurtare de la Systembolaget, lanț de magazine care dețin monopolul vânzării de băuturi alcoolice în Suedia. (*n. trad.*)

{9} Combinație de LSD și Ecstasy. (*n. trad.*)

{10} Forum virtual suedez. (*n. trad.*)

{11} Expresie de curtoazie preluată din limba indiană, folosită adesea în yoga, care înseamnă aproximativ „Mă înclin în fața ta”. (*n. trad.*)

{12} Asociație non-profit care ajută aparținătorii și poliția să caute persoane dispărute, cu anunțuri în mass media și cu organizarea unor acțiuni de căutare. (*n. trad.*)

{13} Virtual private network (rețea virtuală privată) este o metodă de a redirecționa traficul de internet printr-o conexiune securizată, încriptată, astfel încât alte persoane nu pot vedea activitatea online a utilizatorului și nici sursa semnalului său pe internet. (*n. trad.*)

{14} Joc de cuvinte rezultat din alăturarea cuvintelor apa (care în suedeză înseamnă maimuță) și IPA (marcă de bere). (*n. trad.*)

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
Capitolul 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33

CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60
CAPITOLUL 61
CAPITOLUL 62